Παρνασσός

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30232

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΑ ΠΟΥΡΔΟΥΤΙΧΝΗΜΑΤΑ

Ὅσου σκέφτουμι ροϊδομάγουλ' φιργάδα μ' ὅτ' πλησιάζ' τοὺ Πάσχα κὶ ἰγὼ ἰβρίσκουμι μακρυὰ σ' ἡ μιστὴ ἰρουτ'κοῦ πάθους καρδούλα μ' χτυπουλουγάει σὰν τοὺ καμπανέλ' τοῦ Ἅη Πιρδίκ' ὅντας ἰέχ' ἰσπρ'νὸ κὶ οὐ παπᾶ Προυκοίλ'ς βιάζ'τι νὰ μαζώξ' τὶς χουριανὲς γιὰ νὰ τελειώσ' γρήγουρις. Οὐ γλώσσους μ' δώστ' κὶ γλείφ' τσ' ἀχείλις μ', δηλουνότ' ξιρουγλείφουμι οὐ ἔρμους, σ'λογιζόμινους τοὺ φ'λάκ' ποὺ θὰ σοῦ δ'να ὅντας θὰ ψιλνόταν τοὺ «Χριστὸς Ἀνέστ'». Κὶ τώρα Παπλιουρακ' μ' ποὺ ἰβρίσκουμ' μακρυά σ' δὲν θὰ γιέν' τίπ'τις. Τοὺ μαγ'λάκ' σ' ποὺ εἰν' πιὸ κόκκ'νο κὶ ἀποὺ τὰ Λαμπριάτ'κα αὐγὰ δὲν θὰ νοιώσ' τὶς μουστακότριχίς μ' νὰ τοὺ γαργαλᾶνι οὔτι κὶ ἰγὼ οὐ ἔρμους θὰ γλυκαθοῦ ἀποὺ τοὺ κάντιου ποὺ ἰέν' πασαλειμένου. Τί νὰ κάνουμ' π'λάρα μ'. Ἡ τύχ' μᾶς ἰχώρισ' ἀνιπανουρθώτους, δηλονότ' ὅτ' ἰγὼ εἶμι ἰδῶ κὶ ἰσὺ ἰκεῖ. Ὑπομουνὴ τοὺ λοιπὸν ὥσπου νἄρθου στοὺ χουριὸ οὑπόταν θὰ ἀναστήσουμ' ὅ,τ' μέρα κὶ νᾶνι.

Προυψὲς, π' λιὲς, μιὰ κὶ ἤντανι μιγάλ' Πέφτ', πῆρα τοὺ Θύμιου τοὺ Σφαλιάρα κὶ τὰ ἄλλα πιδιὰ κὶ πήγαμι στὴν ἰκκλησία γιὰ ν' ἀκούσουμι κὶ τοὺ λόγου μας, σὰν χριστιανοὶ ποὺ εἴμαστι, τὰ Δώδικα Ἰβαγγέλια. Ἰπ'δὴς ὅμους οὐ κουσμάκ'ς ἤτανι ἀποὺ νουρὶς μαζουμέν'ς κὶ δὶν εἶχι τόπου νὰ βάλου οὔτι τὴ φούντα τοῦ τσαρουχιοῦ μ', κάθ'σα ἀπόξου κὶ ἰέκανα χάζ' μι κάτ' βυζασταρούδια ποὺ ἀμουλάγανι πουρδουτιχνήματα, δηλουνότ' κουλουφουτιὲς, κόκκινις, πράσινις κὶ τὰ ὑπουδούλ'πα. Ἰκειὰ ὅμους ποὺ ἔχασκαν νᾶσ' κὶ ξιφεύγ' ἰένα πουδουτίχνημα ἀποὺ τοὺ χέρ' μιᾶς τσιμούχας, πέφτ' χάμ' μπρουστὰ στὰ πόδια μ' κὶ πρὶν προυλάβ' νὰ τραβηχτῶ τινάζ'τι κὶ τρυπών' μέσ' τὴ φουστανέλλα μ'. Μόλ'ς τοὺ ἀντιλήφθην ἰφτοῦνο, Παπλιουράκ' μ', δὶν μπούρ'σα νὰ κρατ'θῶ οὐ ἔρμους ἀποὺ τὴν τρουμάρα μ' κὶ βάζ' τὶς φουνές. Ἰφτιχῶς ἰέτρεξι ἀμέσους οὐ Θύμιους οὐ Σφαλιάρας κὶ τὰ ἄλλα πιδιὰ ποὺ χάσκανι ἰκεῖ δίπλα μ' κὶ βγάλανι τοὺ πουρδουτίχνημα ἀποὺ τὴ φουστανέλλα μ' χωρὶς νὰ τσουρουφλιστῇ τίπ'τις προὺς μιγίστ'ν χαρά σ'.

Γλυκοφ'λῶ τὴν ἰλίτσα ποὺ ἔχ'ς κάτ' ἀποὺ τοὺ μαγ'λάκ' σ' κὶ διατιλῶ κατηφὴς ἰξ ἰρουτ'κοῦ πάθους.

Μήτρους Σβιρκιᾶς, οὐ ἴδιους
ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Ἕνας Μανδαρίνος διέταξε κάποιον χρυσοχόο νὰ τοῦ κατασκευάσῃ δύο ράβδους ἀπὸ σφυρηλατημένον χρυσόν. Ὅταν ὁ τεχνίτης τὶς ἔφερε, ὁ μανδαρῖνος ρώτησε τὴν τιμή τους.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ χρυσοχόος, καθὼς γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ εἶνε ὡρισμένη, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐξοχότητά σας θὰ ζητήσω μόνον τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς

— Καλὰ, εἶπε ὁ μανδαρῖνος. Τότε, λοιπὸν, πάρε τὴ μιὰ ράβδο, κρατῶ ἐγὼ τὴν ἄλλη καὶ δὲν σοῦ χρωστῶ τίποτα.

*

Μοντέρνα μαρτύρια

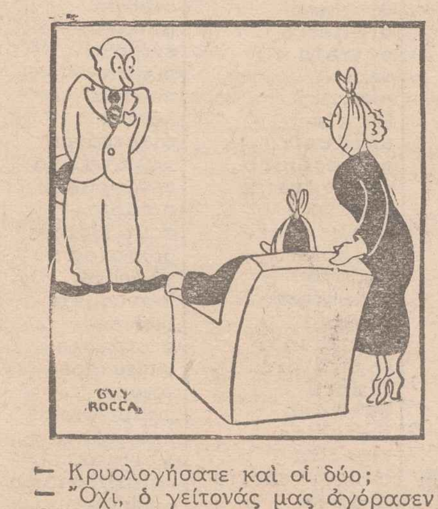

— Κρυολογήσατε καὶ οἱ δύο;

— Ὄχι, ὁ γείτονάς μας ἀγόρασεν ἕνα ραδιόφωνο.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ!

Ἡ ἄλλοτε δημοφιλὴς πρωταγωνίστρια τοῦ Κινηματογράφου Γκλόρια Σβάνσον, ἡ ὁποία ἐξαφανισθεῖσα ἐπὶ τρία χρόνια (ποῦ ἦτο;) ἐπανέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν ὀθόνην.

✳ Ἀνέκδοτα - Εὔθυμοι διάλογοι ✳

Η ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ

Ὅταν ὁ Λαμαρτινος, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Φεβρουαρίου του 1848, ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, χρωστοῦσε στὸ περιοδικὸ «Ἐπιθεώρησι τῶν δύο κόσμων» 2.000 φράγκα.

Ὁ Μπιλὸζ, ὁ ἐκδότης τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, ἐπεσκέφθητε μιὰν ἡμέρα τὸν Λαμαρτῖνο στὸ ὑπουργεῖο του κι, ἐκεῖνος τὸν ἐδέχτηκε φιλικώτατα.

Ὁ Μπιλὸζ σὲ λίγο ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ὁ Λαμαρτῖνος ὅμως τὸν σταμάτησε:

— Ἀλήθεια τοῦ εἶπε, σᾶς χρωστῶ 2000 φράγκα.

Καὶ ἀνοίγοντας τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πορτοφόλι του προσέφερε στὸν Μπιλὸζ δυὸ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Μπιλόζ, μοῦ χρωστᾶτε 2000 φράγκα. Ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ λογαριασμό μας, πρέπει νὰ σᾶς θυμίσω ὅτι κάτι σᾶς χρωστῶ κι' ἐγώ.

— Τί; ρωτάει ὁ Λαμαρτινος.

— Ξεχνᾶτε τὴν «Μασσαλιώτιδα τῆς Εἰρήνης».

— Μπᾶ! Μιὰ σελίδα στίχοι. Δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ὑπουργέ, λέει, τότε ἀξιοπρεπέστατα ὁ Μπιλόζ. Οἱ στίχοι τοῦ Λαμαρτίνου πρέπει νὰ πληρώνωνται πάντοτε καὶ ἡ «Ἐπιθεώρησις τῶν δύο Κόσμων» ἐννοεῖ νὰ σᾶς μετρήσῃ γι' αὐτοὺς ὅ,τι κανονίσετε ὁ ἴδιος.

— Ἄς εἶνε, ἀφοῦ ἐπιμένετε, θὰ δεχτῶ τὴν προσφορά σας. Πιστέψτε με ὅμως ὅτι τὸ κάνω μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἐπιμένετε.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ ποιητὴς ξανάβαλε τὰ δυὸ χιλιόφραγκα στὸ πορτοφόλι του.

*

— Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, πὼς ἂν ἡ κόρη μου δὲν ἔχει προῖκα, ἔχει μερικὲς ἐλπίδες...

— Ὥστε μπορῶ νὰ σᾶς ζητήσω...

— Καλά, ἴσως δέκα χιλιάδες φράγκα, ἴσως ἑκατὸ καὶ ἴσως καὶ περισσότερα...

— Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ ὁρίσετε πόσα;

— Ἄ, νὰ... μὰ δὲν ξέρουμε ἀκόμα...Εἶνε ἕνα λαχεῖο, καταλαβαίνεις;

Η ΑΦΕΛΕΙΑ ΕΝΟΣ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς ίας Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ δέχεται σὲ μιὰν αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα κάθε ὑπήκοό του ποὺ θὰ εἶχε νὰ τοῦ κανῃ μιὰ παράκλησι ἢ ἕνα παράπονο. Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ἕνας φτωχὸς χωρικὸς, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε μὲ ἀμηχανία στριφογυρίζοντας τὸν σκοῦφο στὰ χέρια του.

— Τί θέλεις καλέ μου ἄνθρωπε; τὸν ρώτησε ὁ αὐτοκράτωρ.

— Μεγαλειότατε, ειπε ἐκεῖνος, ἔχω ἀγοράσει μιὰ εἰκόνα σου καὶ ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ γράψῃς ὁ ἴδιος τ' ὄνομά σου πάνω σ' αὐτήν.

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ παίρνοντας τὴν εἰκόνα. Δὲν ἔχω ὅμως μολύβι μαζί μου.

— Ἔχω ἐγώ, μεγαλειότατε, εἶπε ὁ χωρικός.

Καὶ ἔτεινε στὸν αὐτοκράτορα ἕνα χοντροειδέστατο μολύβι. Ὁ αὐτοκράτωρ τὸ πῆρε, ἔγραψε τ' ὄνομά του πάνω στὴν εἰκόνα καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα;

— Μάλιστα, εἶπε ὁ χωρικὸς καὶ κοντοστάθηκε.

— Θέλεις τίποτα ἄλλο τώρα;

— Μάλιστα. Περιμένω, μεγαλειότατε, νὰ μοῦ δώσῃς τὸ μολύβι μου.

— Ἅ, ἀλήθεια, τὸ ξέχασα, εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ δίνοντας στὸν χωριάτη τὸ μολύβι του, τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει ἀφῃρημένος στὴ τσέπη του.

*

— Εἶδες Ἀριάδνη, ποὺ οἱ μελαγχολικοὶ εἶνε πιὸ συμπαθητικοί;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἡ μελαγχολία δὲν μοῦ ἀρέσει ἀνέκαθεν!

— Καὶ ὅμως ὁ Κώστας, ὁ Νῖκος, ὁ Παῦλος... εἶνε μελαγχολικοὶ κι' ἐσὺ λὲς ὅτι σ' ἀρέσουν.

— Μὰ αὐτοί, καϋμένη, εἶνε ἀπὸ μένανε!

*

— Τί εἶπες;... εἶνε ψεύτικο αὐτὸ τὸ νόμισμα; Ἄϊντε ἀπ' ἐκεῖ! Δὲ βλέπεις τὴ χρονολογία του ἀπὸ τὸ 1833; Ἐὰν ἦταν ψεύτικο, θὰ τὸ εἶχαν παρατηρήσει τόσον καιρό.

ΜΑΓΚΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΣΤΟ ΑΥΤΟΦΩΡΟ

Ἀδρεφάκι Ποπάκι,

Ἡ 'γδομάδα, ποὺ πέρασε, κορίτσι μου, ἦταν γιὰ τὸ Βάγγοσου πραγματικὰ Ἐγδομάδα τῶν Παθῶ. Ἄκου ν' ἀκούσῃς, ρὲ σπάχνο, τὰ βάσανα τοῦ Βάγγου σου, ποὺ ἂν δὲ βρίσκεται τώρα στὴ φυλακή, εἶνε γιατὶ ὁ Θεὸς ἔβαλε τὴ χερούκλα του καὶ τόνε γλύτωσε καὶ σὺ τὸ μπαγιόκο σου.

Τὴ Μεγάλη Τρίτη, τὸ λοιπὸς, πήγαμε μὲ κάτι φίλοι στὴν ἐκκλησία ν' ἀκούσωμε τὸ τροκάριο τῆς Κασσιανῆς. Ἡ ἐκκλησία ἤτανε σπλέντι ἀπὸ κόσμο.. Στὴν πόρτα μόλισμαν. Μπήκαμε μέσα, βγάλαμε τὸ καπέλλο μας, κάναμὲ τὸ σταυρό μας καὶ σταθήκαμε σὰν κορόϊδα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

Κάποια δόσι, μιὰ κιόρα, ποὺ στεκόταν δίπλα μου, βάνει τὶς φωνές:

— Μόλισμαν, μόλισμαν....

Ὁ μπάτσος τρέχει, ρωτάει γιατὶ φωνάζει κι' ἐκείνη ἡ βρώμα δείχνοντας ἐμένα τοὖεἶπε, πὼς πῆγα τάχαμου καὶ στάθηκα πολὺ κοντά της, τόσο κοντά της, ποὺ ἐνοχλήθηκε, λέει, ἡ κασόμπρα, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἀφοσιωθῇ στὴ λειτουργία.

Ὁ μαῦρος μὲ κυττάει καλὰ-καλὰ καὶ πιάνοντάς με ἀπ' τὸ γιακᾶ μοῦ λέει:

— Ἤ φρόνιμα ἤ...

Καὶ μοὔδωσε νὰ καταλάβω, πὼς θὰ μὲ πήγαινε σηκωτὸν γιὰ τὸ τμῆμα.

— Κάνε μπράκ, ρὲ χάνο, τοῦ ξηγιέμαι στὴ στιγμὴ καὶ τοῦ χώνω μιὰ στὴ μόστρα.

Αὐτὸ ἤτανε.

Τὸ τί ἔγινε καὶ ἀκολούθησε τὸ γεγονὸν τῆς ἄδικης ἐπίθεσης κατὰ τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς καὶ τῆς ἀστυνομίας, εἶνε ἀδύνατο νὰ σοῦ ξηγηθῶ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω πὼς βρέθηκα στὸ αὐτόφωρο. Ὁ πρόεδρας ἦταν ἐκεῖ. Φαίνεται, ρὲ μανιώ μου, ὁ τράγος πὼς ἔκανε τσαρδὶ τὸ Μέγαρο τῆς Δικαιοσύνης.

— Πῶς λέγεσαι, κατηγορούμενε; μὲ ρωτεῖ.

— Βάγγος Τρικλοπόδαρος, ἀπὸ τοὺς καλοὺς καλὸς καὶ μὴ μ' ἅπτου. Ἀπὸ κουβέντες δὲν παίρνω.

— Σκασμός, κατηγορούμενε, καὶ ν' ἀπαντῇς σ' ὅ,τι σὲ ρωτῶ. Γιατί χτύπησες τὸν μόλισμαν;

— Γοῦστο, κ. πρόεδρα.

— Ὀχτὼ μέρες κράτησι.

Πλερώνω τὴν ποινὴ καὶ φεύγω.

Τόκα, τὸ λοιπός, νὰ τὰ τσουγκρίσουμε καὶ νὰ σοῦ εὐχηθῶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ μὴ ξεχνᾷς τὸ χαβᾶ σου. Μιὰ, ποὺ ἄρχισες, δύσκολα θὰ ξεμπλέξῃς, τὸ ὁποῖον εἶσαι ἰσόβια καταδικασμένη νὰ δουλεύῃς σὲ δυὸ ἀφεντάδες, σὲ μένα καὶ στὸ Βάγγο σου.

Σὲ φιλῶ καὶ διὰ ταῦτα
Βάγγος Τρικλοπόδαρος
κ. ἀ. ἀ. ΝΗΦΑΛΙΟΣ

*

Ἡ μόνη ἐλπὶς

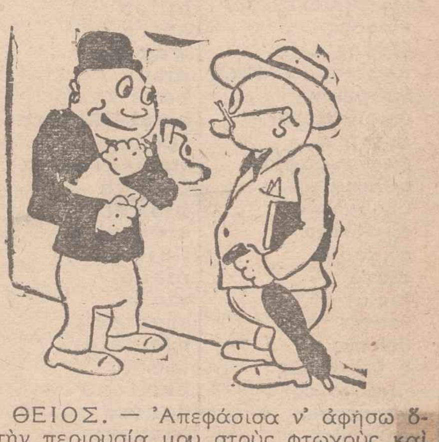

Ο ΘΕΙΟΣ. — Ἀπεφάσισα ν' ἀφήσω ὅλη τὴν περιουσία μου στοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς πεινασμένους...

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ. — Ἐπὶ τέλους ! Ἔτσι θὰ πάρω κι' ἐγὼ τὸ μερίδιό μου!...

Παρνασσός

ΚΑΛΟΝ ΠΑΣΧΑ

Σελίδες 24

ΑΡΙΘ. 20
ΔΡΑΧ. 2

Π
Π30

ΑΘΗΝΑΙ
1
ΜΑΪΟΥ 1937
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 20

Παρνασσός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 100
» ἑξάμηνος » 60
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία £ 2 ἢ $ 6

Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παρνασσοῦ».

Τὰ καλλίτερα χρονογραφήματα

Γυναικεῖαι ἀκτινοσκοπήσεις

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Γνωστή μου κυρία, τὴν ὁποίαν συνέτυχα εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, μὲ συμπαρέσυρεν εἰς ἕνα κατάστημα γυναικείων εἰδῶν.

— Ἐλᾶτε μαζί μου νὰ μοῦ δώσετε τὴ γνώμη σας. Ἐμπιστεύομαι πολὺ στὸ γοῦστο τῶν ἀνδρῶν. Ἡ αἰσθητική των στὰ ζητήματα τῆς γυναικείας τουαλέττας βρίσκω πὼς εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴ δική μας.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ γιὰ τὴν αἰσθητική μου! τῆς εἶπα. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου. Ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἔδιδα μιὰ κακὴ συμβουλή, ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἀσφαλῶς μιὰ ζηλιάρα φίλη σας.

Εἰσήλθομεν.

Οἱ ὑπάλληλοι, ὅσοι δὲν ἦσαν ἐνασχολημένοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὴν κομψὴν πελατείαν, εἶχαν ἕνα ὕφος ἀπολιθωμένων ἀνθρώπων. Ὄρθιοι, πίσω ἀπὸ τοὺς μπάγκους εἶχαν ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος, μ' ἕναν τρόπον ἐκστατικόν. Ἐνόμιζε κανείς, ὅτι τοὺς εἶχε θαμβώσει ἢ τοὺς εἶχεν ὑπνωτίσει τὸ ἄφθονον μεσημβρινὸν φῶς, ποὺ ἐχύνετο εἰς χειμάρρους, ἀπὸ τὴν προσήλιον θύραν εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐσωτερικόν, ὅπου ἐκινοῦντο αἱ ἐπαφρόδιτοι σιλουέτται καὶ ἐξετυλίγοντο τὰ τόπια τῶν βαρυτίμων ὑφασμάτων καὶ ἀνεβοκατέβαινε ὁ πῆχυς καὶ ἄστραφτε τὸ ψαλίδι ὑπὸ τὰς πατροπαραδότους εὐχὰς τῆς ὑγείας. Εἴτε ὑπνωτισμένοι ὅμως, εἴτε θαμβωμένοι ἦσαν οἱ ὑπάλληλοι, ποὺ εἶχαν ἐστραμμένα τὰ ἐκστατικὰ βλέμματα πρὸς τὴν θύραν, τὸ ὕφος των ἐπρόδιδεν ὅτι ἔβλεπαν κάποιο γλυκύτατον ὄνειρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τοὺς ἐξυπνοῦσε μὲ κόπον κάθε πρόσκλησις εἰς τὸ ἔργον των.

— Ἐλᾶτε, λοιπόν! μοῦ εἶπεν ἡ κυρία. Τί χαζεύετε; Σᾶς ἔφερα νὰ μοῦ δώσετε τὴ γνώμη σας.

Ἐζήτησα συγγνώμην ἀπὸ τὴν κυρίαν καὶ ἔσπευσα νὰ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἀνδρικῆς μου αἰσθητικῆς. Ὕστερα ἀπὸ μίαν εὐσυνείδητον κριτικήν, ἔδωκα, ἐπὶ τέλους, τὴν γνωμοδότησίν μου καὶ ἀφῆκα τὴν κυρίαν νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἀγορὰς της εἰς μερικὰ εἴδη, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ παρουσία μου δὲν ἦτο ὁπωσδήποτε ἀπαραίτητη.

Οἱ ἀργοῦντες ὑπάλληλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχουν τὴν ἰδίαν ἐκστατικὴν καὶ μυστηριώδη στάσιν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς μπάγκους των. Ἀλλὰ τί συνέβαινε, λοιπόν; Ἤμουν περίεργος νὰ μάθω. Εὐτυχῶς, μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων ἀνεννώρισα κάποιον νέον, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπηρετήσει ἄλλοτε ὡς παιδὶ τοῦ γραφείου, πλησίον μου. Ἔσπευσα νὰ τοῦ δώσω γνωριμίαν καὶ τὸ καλὸ παιδί, ἀποσπασθὲν ἀπὸ τὴν ἔκστασίν του ἐξέφρασεν ὅλην του τὴν χαρὰν διὰ τὴν τυχαίαν αὐτὴν συνάντησιν.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω; μοῦ εἶπε προθυμότατα.

— Σὲ κάτι πολὺ σπουδαῖον, Μιχάλη, παιδί μου! τοῦ εἶπα. Θὰ ἤθελα, δηλαδή, νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς γιατί κυττάζετε μὲ αὐτὸ τὸ ἐκστατικὸν ὕφος ὅλοι σας πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας; Τί σᾶς συμβαίνει;

Ὁ καλὸς νέος ἐχαμογέλασε.

— Κάμνομεν ἀκτινοσκοπήσεις, κύριε.

— Ἀκτινοσκοπήσεις; Δὲν ἐννοῶ.

— Ἀκτῖνας Ραῖντγκεν, δηλαδή! Δὲν γνωρίζετε τὰς ἀκτῖνας Ραῖντγκεν;

— Τὰς γνωρίζω, παιδί μου. Ἀλλὰ δὲν βλέπω πουθενὰ τὸ μηχάνημα, οὔτε τὰς σφαῖρας τοῦ Κρούς.

Ὁ καλὸς νέος ἐχαμογέλασε καὶ ἐκοκκίνησεν ἐλαφρά.

— Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη μηχανήματος, κύριε. Καθὼς τὸ κατάστημα εἶνε σκοτεινὸν καὶ ὁ δρόμος ἔξω πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἡ πόρτα γίνεται... Πῶς τὸ λένε αὐτό;

— Τὸ ἐκρὰν τοῦ μηχανήματος, θέλεις νὰ πῇς.

— Ἀκριβῶς, κύριε! Τὸ τελλάρο, δηλαδή, ὅπου φανερώνεται ἡ φωτογραφία τῶν ἀκτίνων τοῦ Ραῖντγκεν. Ἐννοήσατε, τώρα;

— Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, Μιχάλη, παιδί μου.

— Καθώς, λοιπόν, τὰ διάφορα βουαλάζ, ποὺ φοροῦν σήμερα ἡ κυρίες, εἶνε πολὺ διαφανῆ, ὅπως γνωρίζετε, ὅταν σταθοῦν ἀπέναντι στὸ φῶς, ἐκεῖνος ποὺ στέκεται στὸ σκοτεινὸ μέρος — καὶ τὸ μαγαζί, καθὼς βλέπετε, τὸ κρατοῦμε σκοτεινὸ γιὰ νὰ μὴ ξεθωριάζουν τὰ λεπτὰ χρώματα τῶν ὑφασμάτων — ἐκεῖνος, λοιπόν, ποὺ κάθεται στὸ σκοτεινὸ μέρος...

Ὁ καλὸς νέος ἐκοκκίνισε πάλιν καὶ ἐξερόβηξεν.

— Ἐμπρός, Μιχάλη, παιδί μου! Θάρρος! Ἐξακολούθησε.

— Θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἐκεῖνος, ποὺ κάθεται στὸ σκοτεινὸ μέρος βλέπει...

Πάλιν ὁ ξερόβηχας τὸν διέκοψεν.

— Ἀλλά, πάρε, παιδί μου, καμμιὰ καραμέλα τῆς γόμας. Τί κατάστασις εἶνε αὐτή; Αὐτὸς ὁ ξερόβηχας σ' ἔπνιξε.

— Δὲν εἶνε τίποτε, κύριε. Στέγνωσε, βλέπετε, λιγάκι τὸ λαρύγγι μου... Σᾶς ἔλεγα, λοιπόν, πῶς βλέπει ὅ,τι φοροῦν παραμέσα ἡ κυρίες.

— Ὅ,τι δὲν φοροῦν, δηλαδή.

— Τέλος πάντων, κύριε! Ἀφοῦ συνεννοούμεθα. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ συνεννοῆται κανείς.

Ἐνῷ ὁ καλὸς νέος μοῦ παρουσίαζε διαδοχικῶς τὰς εἰκόνας τῆς ἁπλοποιημένης αὐτῆς ἀκτινοσκοπήσεως, μιὰ κακὴ ἔμπνευσις μοῦ ἐπῆλθε.

— Δὲν μοῦ λές, μεταξύ μας, Μιχάλη, παιδί μου, μήπως ἔβγαλες καμμιὰ πλάκα τῆς κυρίας, μὲ τὴν ὁποίαν μπήκαμε πρὸ ὀλίγου στὸ κατάστημα;

— Μάλιστα, κύριε! μοῦ εἶπε στενοχωρημένος. Δὲν εἶνε λάθος δικό μου. Σᾶς ὁρκίζομαι. Ὅποια κυρία, βλέπετε μπροστὰ στὸ μηχάνημα.

— Ἡσύχασε, παιδί μου, Μιχάλη. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα αὐτὸ γιὰ κακό. Θὰ εἶχα, ὅμως, τὴν περιέργεια νὰ μάθω μερικὰ πράγματα. Αἱ ἀκτῖνες, βλέπεις, εἶνε ἕνα σπουδαῖο πρᾶγμα.

Ὁ καλὸς νέος ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιστημονικήν μου περιέργειαν.

Ὅταν σὲ λιγάκι βρεθήκαμε μὲ τὴν γνωστήν μου κυρίαν εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς εἶπα μὲ τὸ θάρρος, μὲ τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ κανεὶς σήμερον πρὸς πᾶσαν κυρίαν καὶ δεσποινίδα:

— Τί θὰ ἐλέγατε, κυρία μου, ἂν σᾶς παρουσίαζα αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἀκτινογραφίαν σας ὁλόκληρον;

— Ἀστειεύεσθε;

— Δῶστέ μου τὴν ἄδειαν καὶ θὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω.

— Τὴν ἔχετε.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν παρουσίασιν, ἡ καλὴ κυρία μὲ ἐκύτταξεν ὡς περίεργον τέρας.

— Εἶστε μάντις, λοιπόν;

— Δὲν εἶμαι καθόλου μάντις, κυρία μου. Ἁπλούστατα, στὸ κατάστημα, ποὺ μὲ παρασύρατε, ὑπάρχει ἕνα μηχάνημα Ραῖντγκεν. Καί, δυστυχῶς, ἢ εὐτυχῶς, δὲν εἶμαι μόνος ἐγώ, ποὺ γνωρίζω ὅ,τι γνωρίζω...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

4 ΔΟΞΕΣ!
4 ΚΟΡΥΦΕΣ!
τῆς Γαλλικῆς ὀθόνης
ΖΑΝ ΓΚΑΛΛΑΝ
ΡΕΝΕ ΣΑΙΝ-ΣΥΡ
ΖΥΛ ΜΠΕΡΡΥ
ΣΙΝΙΟΡΕ
Πρωταγωνιστοῦν
στὸ τελευταῖο ἀριστούργημα
ποὺ παρουσιάζει ἐφέτος
ἡ Γαλλικὴ Τέχνη
ΜΕΤΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΚΡΙΣΙ
Ἕνα ἔργο γεμᾶτο δρᾶσι,
πλοκή, ἔρωτα καὶ μυστήριο!
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
στὸ μεγαλειῶδες
ΡΕΞ

Εἶσθε εὐαίσθητος;

Ἰδοὺ πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσετε

Κάθε μέρα ἡ εὐαισθησία σας τίθεται ἐν δοκιμασίᾳ. Μέχρι ποίου βαθμοῦ ἕνα γεγονὸς συγκινητικό, τραγικὸ ἢ ἁπλῶς ἐνοχλητικὸν μπορεῖ νὰ σᾶς ταράξῃ καὶ νὰ τροποποιήσῃ τὴν διαγωγήν σας; Ἰδοὺ τί ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε.

Δίδομεν κατωτέρω μιὰ σειρὰ ἐρωτημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ χρειασθῇ ν' ἀπαντήσετε ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ.

Ἂν νομίζετε, ὅτι πρέπει ν' ἀπαντήσετε ἀπεριφράστως ΟΧΙ, θέσατε ἀπέναντι: Ο.

Ἂν νομίζετε, ὅτι πρέπει ν' ἀπαντήσετε ἀπεριφράστως ΝΑΙ, θέσατε ἀπέναντι: 3.

Ἂν τὰ συναισθήματά σας εἶνε ἐνδιάμεσα, δηλαδή, ἂν ἐπηρεάζεσθε μετρίως, κι' ἂν δὲν βλέπετε πολὺ καλὰ στὸν ἑαυτό σας, θέσατε: 1 ἢ 2, ἀριθμοί, δι' ὧν θὰ δηλώνετε, ὅτι ἀποκλίνετε μᾶλλον πρὸς τὸ ἀπόλυτον ΟΧΙ ἢ πρὸς τὸ ἀπόλυτον ΝΑΙ.

Ἂν σχηματίσετε ἔτσι τὸν ἀριθμὸ 40 ἢ καὶ παραπάνω, θὰ πῇ ὅτι εἶσθε πολὺ εὐαίσθητος. Ἂν τὸν ἀριθμὸ 30, εἶσθε κανονικός, ἀλλὰ ἂν δὲν φτάνετε τὰ 30, τότε, προσοχή! κινδυνεύετε νὰ προσβληθῆτε ἀπὸ μιὰ συναισθηματικὴν ἀνεπάρκεια καὶ προσπαθήσατε νὰ βρῆτε αἰτίας συγκινήσεων.

1. — Ἡ θέα ἑνὸς ἑρπετοῦ, ἑνὸς βατράχου, σᾶς δημιουργεῖ δυσάρεστο συναίσθημα;
2. — Συγκινεῖσθε ἀπὸ ἕνα θεατρικὸ ἔργο, ἕνα φίλμ, ἕνα μυθιστόρημα μέχρι σημείου νὰ ξεχνᾶτε τὶς παροῦσες στενοχώριες σας;
3. — Σκέπτεσθε κανένα πιθανὸ ἀτύχημα, ὅταν ταξειδεύετε μὲ πλοῖον, μὲ σιδηρόδρομο, μὲ ἀεροπλάνο ἢ μὲ αὐτοκίνητο;
4. — Ἀηδιάζετε εἰς τὴν θέαν αἵματος;
5. — Χάνετε τὸ ἠθικό σας ἀπὸ μιὰ ἀδικία ἐναντίον σας;
6. — Χαίρεσθε στὶς χαρὲς τῶν φίλων σας;
7. — Θυσιάζεσθε εὐχαρίστως γιὰ μιὰ μεγάλη ἰδέα;
8. — Συγκινεῖσθε στὴ θέα χειρουργικῶν ἐργαλείων;
9. — Εἶσθε ζηλότυπος;
10. — Δειλιᾶτε στὴν ἰδέα νὰ κάμετε ἕνα διάβημα σὲ ἀνώτερόν σας;
11. — Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας κακοδιάθετο στὴν προσέγγισι θυέλλης;
12. — Διστάζετε νὰ προβῆτε σὲ ἐξαγωγὴ ὀδόντος;
13. — Οἱ ἀναστεναγμοὶ ἑνὸς πάσχοντος σᾶς ἐρεθίζουν;
14. — Ἀπαντᾶτε ἀμέσως καὶ βιαίως εἰς ὕβρεις;
15. — Λυπεῖσθε, ὅτι δὲν ἀπηντήσατε ὅπως ἔπρεπε σὲ μιὰ ὕβρι;
16. — Ἀποστρέφετε τὸ κεφάλι στὸ «τσίρκο» ὅταν ἐκτελοῦνται ἐπικίνδυνα νούμερα;
17. — Ἀγαπᾶτε νὰ δίνετε δῶρα;
18. — Ἡ ἰδέα νὰ κάμετε ἕνα ταξεῖδι ὑπὸ κακοὺς ὅρους εἶνε ἱκανὴ νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ;
19. — Διστάζετε νὰ ἀναλάβετε μιὰ ἐργασία ἀνιαρή.
20. — Φοβεῖσθε τὴν κριτικὴν τῶν πράξεών σας καὶ τῆς διαγωγῆς σας;

Ο ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ

Ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου

Ἕνα «τσίρκο» τῆς Νέας Ὑόρκης παρουσιάζει ἀπό τινος ἕνα νέον — ἕνα παιδὶ — μικρότερον τῶν 20 ἐτῶν, ποὺ εἶνε τοῦ ἀπιστεύτου καὶ πρωτοφανοῦς εἰς τὰ ἰατρικὰ χρονικὰ ὕψους τῶν 2 μ. 60. Καὶ τὸ χειρότερον: ἐξακολουθεῖ νὰ ψηλώνῃ.

Ὁ Ρόμπερτ Οὐώντλοου — εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ... οὐρανοξύστου — εἶνε ὁ πρωτότοκος υἱὸς ἑνὸς μηχανικοῦ τοῦ Ἰλλινόϊς. Οἱ γονεῖς του καὶ οἱ ἀνιόντες του ἦσαν κανονικοί, ὅπως κανονικὰ εἶνε καὶ τὰ ἄλλα τέσσερα παιδιὰ τῆς οἰκογενείας. Ὁ νεαρὸς γίγας ἄρχισε νὰ παίρνῃ τερατώδεις διαστάσεις ἀπὸ ἡλικίας 2 ἐτῶν. Φαινόταν δηλ. τότε σὰν ἕνα παιδάκι 6 ἐτῶν! Ὅταν ἔγινε 11 ἐτῶν ἦταν ψηλότερος ἀπ' τὸν τεράστιο Ἰταλὸ πυγμάχο Πρίμο Καρνέρα κατὰ ἡμίσειαν κεφαλήν.

Σήμερα εἶνε τόσο ψηλός, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ ταξειδεύσῃ ἀνέτως μὲ αὐτοκίνητο ταξὶ καὶ προτιμᾷ διὰ τὰς μετακινήσεις του καμιόνι. Τὸ κεφάλι του ἀπειλεῖ νὰ σπάσῃ ὅλα τὰ... ταβάνια τῶν σπιτιῶν. Τὸ κρεββάτι του εἶνε τριῶν μέτρων μήκους. Ζυγίζει περίπου διακόσια (ἀριθμ. 200) κιλά! Τὰ γεύματά του εἶνε, φυσικά, ἀνάλογα τῶν διαστάσεών του καὶ ντύνεται πάντοτε ἐπὶ μέτρῳ.

Ὅπως ὅλων τῶν γιγάντων, τὰ πόδια του εἶνε δυσανάλογα καὶ πλατειά. Τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν του εἶνε κατὰ τέτοιον τρόπο ἠρθρωμένα, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διπλώνουν καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ ἰατροῦ Χοῦμπερτ, εἶνε κανονικός. Ἐσπούδασε, ὅπως ὅλοι οἱ συνομήλικοί του. Θέλησε νὰ γίνῃ δικηγόρος, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ ὕψος του θὰ προκαλοῦσε τὴν περιέργεια τοῦ κοινοῦ, ποὺ θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς εὐκαιρίας ν' ἀπολαύσῃ ἕνα περίεργο θέαμα ὅλως δωρεάν, σκέφθηκε νὰ πάῃ στὸ ἱπποδρόμιο, ὅπου, ὡς γνωστόν, τὸ κοινὸν πληρώνει.

Ὁ νεαρὸς Ρόμπερτ κάνει μιὰ ζωὴ ἀρκετὰ θλιβερή, ἀφοῦ δὲν ἔχει ποτέ του συντρόφους συνομηλίκους του γιὰ νὰ διασκεδάζῃ.

Ἡ κυριωτέρα του ἐνασχόλησις, εἶνε τὸ κολύμπι, στὸ ὁποῖο ἔχει φοβερὴ ἐπίδοσι καὶ τὸ προτιμώμενό του «πασσατέμπο» ἡ φωτογραφία.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν παύει νὰ ψηλώνῃ καὶ δικαίως πολλοὶ ἄρχισαν νὰ διερωτῶνται: «Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;»

ΠΙΕΡ ΝΤΕΝΟΥΑΓΙΕ

ΠΑΛΙΓΕΛΙΑ!
ΠΑΛΙ ΧΑΡΕΣ!
Οἱ κυρίαρχοι
τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ γέλωτος!
τὸ ἀχώριστο ζευγάρι
ΧΟΝΔΡΟΣ
ΚΑΙ
ΛΙΓΝΟΣ
στὴ τελευταία μεγάλη
τὴ σπαρταριστὴ κωμῳδία
τους
ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ
ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ
ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΓΛΕΝΤΙ!
ΣΩΣΤΟ ΝΤΕΛΙΡΙΟ
ΧΑΡΑΣ!
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΣΤΟ
ΑΤΤΙΚΟΝ

ΜΕ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ ΔΡ. 100

Παραλαμβάνετε ἀμέσως τοὺς 3 ἐκδοθέντας τόμους τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ἐκδόσεως «Παπύρου» καὶ ἐγγράφεσθε συνδρομηταὶ εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἀθανάτων ἔργων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐμβάσματα διὰ ταχ)κῆς ἐπιταγῆς ἢ συστημένης ἐπιστολῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Παπύρου» Λεωφ. Πανεπιστημίου 36, Στοὰ Ἰντεάλ, Ἀθήνας.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ τηλεφωνικῶς διὰ τοῦ ἀριθ. 30-232

ΕΘΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ... ΜΝΗΜΟΝ...

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΔΡΑΣ «ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΘΕΣΜΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ»

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ.- ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΚΑΙ Η ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ ΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΕΥΤΤΙΚΩΤΑΤΟΣ, ΨΥΧΡΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΣ, ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΙΔΕΑΛΙΣΤΗΣ

Ἕνας ξένος μελετητὴς τῶν ἀγγλικῶν χαρακτηριστικῶν ἐθίμων καὶ τῶν ἀγγλικῶν θεσμῶν, τῶν πολιτικῶν, τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ποὺ εἶνε τόσο διαφορετικοὶ ἀπὸ τῶν περισσοτέρων ἄλλων λαῶν, ἔδωσε κάποτε τὸν ἑξῆς χαρακτηρισμὸν δι' ὅλην αὐτὴν τὴν βρεττανικὴν ἰδιορρυθμίαν:

«Δὲν μᾶς ὑπενθύμισαν τάχα ἑκατὸ φορὲς ἕως τώρα, ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν κυβερνᾶται οὔτε ἀπὸ ἰδέες, οὔτε ἀπὸ ἕνα Βασιλέα, οὔτε ἀπὸ ἕνα κοινοβούλιο, ἀλλὰ ἀπὸ προηγούμενα, δηλαδὴ ἀπὸ ἔνστικτα;»

◆◆

Ὁ ἴδιος ὑπερσυντηρητισμὸς ποὺ εἶνε ἀναμφισβήτητη ἐθνικὴ δύναμις εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἶνε, πολὺ συχνά, ἀδυναμία καταστρεπτική, εἰς ἄλλας χώρας. Τὸ πᾶν εἶνε καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζήτημα ἐπαρκοῦς ἀμοιβαίας ἰσορροπήσεως καὶ ἀλληλοσυμπληρώσεως τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν στοιχείων ποὺ ὑπάρχουν μέσα σὲ κάθε ἀνθρώπινην δημιουργίαν! Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ ἰσοζύγισις αὐτὴ εἶνε ἰδεώδους τελειότητος: γι' αὐτὸ καὶ δίδει, φυσικά, ἀποτέλεσμα ἰδανικό.

Κάθε χρόνο, τρεῖς αἰῶνας καὶ πλέον (332 ἔτη) μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀποπείρας τοῦ Φάουκες ν' ἀνατινάξῃ τὴν Βουλὴν εἰς τὸν ἀέρα, θὰ καῇ εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου ἕνα ὁμοίωμα τοῦ Φάουκες, καθισμένου ἐπάνω εἰς ἕνα βαρέλι μὲ μπαροῦτι.

Οἱ Ἄγγλοι ξεύρουν θαυμάσια πόσο ἐπιτυχημένο εἶνε σ' αὐτοὺς τὸ μῖγμα αὐτὸ τῆς βαθειᾶς προσωπικῆς πρωτοτυπίας, τοῦ παντοδύναμου ἀτομισμοῦ ποὺ τοὺς διακρίνει μὲ τὸν δυνατόν, σχεδὸν ἐνστικτικὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν Παράδοσιν, πρὸς τὸ μεγάλο Χθὲς ἢ καὶ τὸ Προχθὲς ἀκόμη, πρὸς ὅ,τι τίμιον, καλὸν καὶ γενναῖον ὑπῆρξε μιὰ φορὰ εἰς τὴν ἐθνικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν ψυχὴν ἀκόμη καὶ τοῦ πλέον ἐπαναστάτου καὶ καινοτόμου Ἄγγλου. Καὶ ἐνῷ ποτὲ δὲν συνιστοῦν εἰς ἄλλους λαούς, μὲ ἄλλην νοοτροπίαν, ψυχοσύνθεσιν καὶ ἐθνικὸν ψυχικὸν σχηματισμὸν διαφορετικὸν νὰ τοὺς μιμηθοῦν εἰς τὸν ἰδιότυπον αὐτὸν συντηρητισμόν των, οἱ ἴδιοι, διὰ λογαριασμόν των, κρατοῦν ἀπολύτως εἰς τὰ ἰδιόρρυθμα αὐτὰ ἐθνικὰ χαρακτηριστικά των, τὰ περίεργα γιὰ κάθε ξένον ἔθιμά των καὶ τοὺς ἐξ ἴσου παράξενους θεσμούς των.

◆◆

Χαριτωμένη εἶνε ἡ γραφικότης τῶν θεσμῶν αὐτῶν.

Καὶ ὁ πρῶτος ἴσως μεταξὺ τῶν θεσμῶν αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ Παράδοσις, ὁ σεβασμὸς ἀκριβέστερα ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ πρὸς τὴν Παράδοσιν καὶ τοὺς θεσμούς του. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους διατηροῦνται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ ἕξη καὶ κἄποτε καὶ περισσοτέρους αἰῶνας, μὲ εὐλάβειαν σχεδὸν θρησκευτικήν.

Καὶ γίνεται ἀκόμη πλέον συμπαθητικὴ ἡ γραφικότης τῶν ἐθίμων αὐτῶν, ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι ὁσάκις ἔγινεν ἀνάγκη ὁ ἴδιος αὐτὸς λαός, καὶ εἰς τὸ ἀπώτερον χθές, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς χρόνους μας ἀκόμη, ἔδειξε πολὺ ἐπαρκῶς, ὅτι ἠμπορεῖ καὶ γνωρίζει νὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς γενναιότερα ριζοσπαστικοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ τὸ 1363 ἡ Συντεχνία τῶν «Βάϊντνερς (ἐμπόρων τοῦ κρασιοῦ) τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου ἐφιλοξένησε μιὰ μέρα στὸ τραπέζι πέντε μαζὶ βασιλεῖς, σήμερα ἀκόμη ἕως τὸ σωτήριον ἔτος 1937, κάθε χρόνο, εἰς τὸ ἐτήσιον τραπέζι τῆς Συντεχνίας τῶν μεγαλο - κρασάδων, πέντε φορὲς ἀκούεται, κάθε χρόνο, ἡ ἐπιφώνησις: «Ἡ Συντεχνία καὶ ὁ Αὐθέντης της», ὅταν ὁ προεδρεύων τοῦ δείπνου προπίνῃ ὑπὲρ τῆς Συντεχνίας καὶ τῶν μελῶν της. Καὶ ἐπίσης ἐπειδὴ μόνη ἡ Συντεχνία αὐτὴ ἔχει τὸ προνόμιο, μαζὶ μὲ τὴν Συντεχνίαν τῶν Βαφέων καὶ καθαριστῶν ἐνδυμάτων, νὰ διατηρῇ κύκνους εἰς τὸν Τάμεσιν, κάθε χρόνον, εἰς τὸ ἐτήσιον δεῖπνο τῆς Συντεχνίας σερβίρονται κύκνοι κοκκινιστοί, ποὺ ἡ ἐπίσημος εἴσοδός των, ἐπάνω σὲ μεγαλοπρεπεῖς πιατέλες, στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ γίνεται τῇ συνοδείᾳ μουσικῶν καὶ προηγουμένου τοῦ Φύλακος τῶν Κύκνων (δὶ Βάρντεν ὄφ δὶ Σοουόνς). Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας διαβάζει κάθε χρόνο εἰς τὸ δεῖπνον αὐτὸ τὴν ἴδιον ἐπὶ λέξει προσφώνησιν, ποὺ ἀκούσθηκε στὴν ἀνάλογη συγκέντρωσι τῆς Συντεχνίας καὶ πρὸ ἕξη ὁλοκλήρων αἰώνων. «Καὶ αὐτὸ τὸ γεγονός, παρατηρεῖ σωστὰ ἕνας ξένος συγγραφεύς, ποὺ κάμνει λόγον διὰ τὸ ἔθιμον, δίδει εἰς τοὺς παρισταμένους Ἄγγλους εὐχαρίστησιν ζωηρὴ καὶ κάτι σὰν τὸ ἀόριστο αἴσθημα κάποιου καθήκοντος καλὰ ἐκτελεσμένου.

Καὶ ὁ ἴδιος παρατηρεῖ, ἐξ ἴσου σωστά: «Εἰς τὴν Ἀγγλία, τὰ περισσότερα τῶν παλαιῶν πλαισίων παραμένουν ἄθικτα. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν πλαισίων αὐτῶν ἡ σύγχρονη ζωὴ πρέπει νὰ εὕρῃ τὴν θέσιν της».

«Παντοῦ στὴν Ἀγγλία δὲν συναντᾷς παρὰ χειρονομίες πατροπαράδοτες, τελετές, συμβουλές, πράξεις ποὺ σήμερα δὲν ἔχουν χρησιμότητα ἄμεση, ἀλλὰ ποὺ τοῦ Ἄγγλου τοῦ ἀρέσει νὰ τὶς κάνῃ, ἐπειδὴ ἀνέκαθεν ἡ πράξεις αὐτὲς ἔγιναν», λέγει κἄποιος καλὸς παρατηρητὴς τῶν ἀγγλικῶν πραγμάτων. Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος ἔζησεν ἀρκετὰ εἰς τὸ Λονδῖνον, ὥστε νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσῃ πόσο σωστὰ εἶνε ὅλ' αὐτά.

Εἰς πολλὲς ἐνορίες διατηρεῖται ἀκόμα καὶ σήμερα τὸ ἄλλο ἐκεῖνο παράξενο ἔθιμο τοῦ «μπίτιγκ ὄφ δὶ μπάουντς», (τὸ κτύπημα τῶν συνόρων», ποὺ, εἰς τὰ χρόνια τοῦ βασιλέως Ἀλφρέδου, ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχαν καθόλου χάρται κτηματογραφήσεως, ἐχρησίμευε, κάθε χρόνο (συνήθως τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως) στὸ νὰ καθορίζωνται ἀκριβῶς τὰ σύνορα τοῦ κάθε ἀγγλικοῦ χωριοῦ! Ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας ὡδηγοῦσε γύρω στὴν ἐνορία μιὰ λειτανεία στὴν ὁποίαν ἔπαιρναν μέρος ὅλα τ' ἀγόρια ἀπὸ 14 ἕως 15 χρονῶν καὶ ὡπλισμένα μὲ πράσινα κλαδιὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κτυποῦν τὶς πέτρες ποὺ σχημάτιζαν τὸ «σύνορο» τῶν χωραφιῶν τοῦ χωριοῦ των. Ὁ σκοπὸς τῆς λειτανίας ἦταν νὰ δημιουργήσουν ἔτσι μάρτυρες γιὰ τὸ μέλλον. Γιὰ νὰ βάλουν μάλιστα βαθειὰ μέσ' στὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν τὴν σχετικὴν ἀνάμνησι κτυποῦσαν τὸ κεφάλι τους πάνω στὶς πέτρες, καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ δέρναν καὶ κατόπιν τὰ παρηγοροῦσαν δίδοντάς τους κανένα σελίνι. Στὸν αἰῶνά μας, μὲ τὰ ἀκριβέστατα κτηματόγραφα ἡ πρακτικὴ ἀνάγκη χάθηκε γιὰ πάντα· ἀκολουθεῖται ὡς τόσο καὶ τὸ ἔθιμο αὐτὸ σὲ πολλὲς ἀγγλικὲς ἐνορίες καὶ ἀκόμα - ἀκόμα καὶ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Λονδίνου...

◆◆

Στὸν στρατό, στὴν κοινωνία, στὴν κοινοβουλευτικὴ ζωή, στὴν Αὐλή, στὴν ἐκπαίδευσι, σ' ὅλη τέλος τὴν ἀγγλικὴ ζωὴ ἔχει, κάθε ὥρα σχεδόν, καὶ ἀπὸ μιὰ παντοδύναμη ὁμαδικὴ τέτοια ἢ παραπλήσια ἐκδήλωσι τοῦ συντηρητισμοῦ τοῦ Ἄγγλου ποὺ, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, δὲν θίγει καθόλου τὴν ἐξαιρετικὴ πάλιν δύναμιν ἀτομισμοῦ καὶ προσωπικῆς ἐλευθερίας εὐρυτάτης, ποὺ χαρακτηρίζει ἐξ ἴσου τὸν Ἄγγλο.

Στὰ μεγάλα ἀγγλικὰ ἐκπαιδευτήρια, τὸ Οὐΐντσεστερ, τὸ Ἦτον, τὸ Χάροου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἀπὸ τόσους αἰῶνες, βγῆκαν τόσες χιλιάδες Ἄγγλων καὶ κυρίως Ἄγγλων τῆς «διοικούσης τάξεως», βλέπει κανεὶς διάφορα τραπεζάκια ἀπὸ δρῦ, τόσων χιλιάδων παιδιῶν, λεπτὲς φλοῦδες ξύλου· ὡς τόσο, ἀπὸ αἰῶνες τώρα κανεὶς δὲν θέλει νὰ τὰ ἀντικαταστήσουν. Στὸ Οὐΐντσεστερ τὸ μόνο νέο κτίριο εἶνε κάποιο μοναστήρι, ποὺ κι' αὐτό, (καίτοι κτισμένο μετὰ τὸ 1918) ἔγινε ἀμέσως πηγὴ καὶ τόπος μιᾶς ἀκόμη παραδόσεως. Εἶνε τώρα συνήθεια (καὶ θὰ διατηρηθῇ, φαίνεται, αἰῶνες) νὰ βγάζῃς τὸ καπέλλο, μπαίνοντας, εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν τοῦ μεγάλου πολέμου, — ἁπλῶς καὶ μόνο γιατὶ κτίσθηκε λίγο μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Στὸ κολλέγιο τοῦ Ἦτον, ποὺ ἱδρύθηκε στὰ 1440, ἀπὸ τὸν... βασιλέα Ἑρρῖκον τὸν 6ον, ἡ Μέρα τοῦ Ἱδρυτοῦ γιορτάζεται ἀκόμα, μετὰ ἕξη ὁλόκληρους αἰῶνες, κάθε χρόνο, στὰς 4 Ἰουνίου.

Κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμο, ὅταν στὶς μικρὲς ἀγγλικὲς πόλεις τῶν μετόπισθεν, καὶ ἀκόμα καὶ εἰς τὸ μέτωπο, στὰ χαρακώματα πιὰ τὰ ἴδια, Δεῖπνα τῆς «Τέσσερης Ἰουνίου», ὅπου ἡ ἀπόφοιτοι τοῦ κολλεγίου τοῦ Ἦτον μιᾶς ταξιαρχίας ἢ ἑνὸς συντάγματος, συγκεντρωνόταν ... γιὰ νὰ καταρασθοῦν τὸ ἀντίπαλο σχολεῖο τοῦ Χάροου καί, παρῳδῶντας τὸ γερμανικὸ «Γκὸτ στράφε Ἔνγκλαντ!» («ὁ Θεὸς νὰ τιμωρήσῃ τὴν Ἀγγλία!») ἀντήλλασσαν ἀπὸ μεραρχία σὲ μεραρχία τηλεγραφήματα: «Γκὸτ στράφε Χάρροου!», ποὺ ἦταν μαζὶ παράδειγμα βρεττανικοῦ χιοῦμορ καὶ βρεττανικοῦ σεβασμοῦ στὴν παράδοσι. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ παράδειγμα τὸ ἀναφέρει αὐτόπτης μάρτυς ἐξαιρετικὰ ἀξιόπιστος, ὁ καλὸς Γάλλος συγγραφεὺς Ἀντρὲ Μωρουά, ποὺ ὄχι ἁπλῶς ἰδιαιτέρως ἐμελέτησε τὴν ἱστορία καὶ τὴ ζωὴ τῶν Ἄγγλων, στὸν τόπο τους, ἀλλὰ καὶ στὰ χρόνια τοῦ μεγάλου πολέμου ὑπηρέτησε ἐπὶ πολὺ ὡς ἀξιωματικὸς σύνδεσμος μεταξὺ μιᾶς ἀγγλικῆς στρατιᾶς στὸ γαλλικὸ μέτωπο καὶ τῶν γαλλικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν.

Στὶ Σχολὴ τοῦ Χάρροου δείχνουν στοὺς ἐπισκέπτας τὴν Ἁγίαν Κιβωτόν, τὴν Μέκκα τοῦ Χάρροου, μιὰ παληὰ αἴθουσα παραδόσεων, ὅπου στοὺς ξύλινους τοίχους της ἀμέτρητες γενεὲς ἔχουν χαράξει χιλιάδες ὀνόματα μαθητῶν. Στὴν Σχολὴ πάλι τοῦ Οὐεσμίνστερ, ποὺ τὴν ἵδρυσαν, καλόγηροι εἰς τὴν σκιὰ τῆς περίφημης ἱστορικῆς Μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας τοῦ Λονδίνου, τοῦ διασήμου Ἀμπέ, οἱ μαθηταὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, παλεύουν μεταξύ των, τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, ποιὸς θὰ πάρῃ τοῦ ἄλλου... δυὸ τηγανίτες!

Στὸ ἴδιο σχολεῖο, ἀπὸ αἰῶνες πάλι, κάθε χρόνο παίζουν κάποιο θεατρικὸ ἔργο στὰ λατινικά, ὄχι ἀγγλικά, σ' ἕνα ἀπ' τὰ ὑπνωτήρια τοῦ σχολείου. Τέλος, ὅταν γίνεται ἡ στέψις ἑνὸς νέου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, οἱ μαθηταὶ τοῦ Κολλεγίου τοῦ Οὐεστμίνστερ ἔχουν τὸ προνόμιο, ἀπὸ παλαιότατα χρόνια καὶ τὸ ἐξασκοῦν πάντα ζηλότυπα, νὰ ἐπευφημοῦν τὸν νέον βασιλέα λατινικά, τὴν στιγμὴ ποὺ μπαίνει στὴν ἐκκλησία τοῦ Οὐεστμίνστερ.

◆◆

Ἂν καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε ἀρκετὰ χρόνια, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ζωηρότατη ἔκπληξι ποὺ δοκίμασα, ὅταν πρωτοεῖδα στὴν αὐλὴ τοῦ παμπαλαίου κτιρίου τοῦ Σχολείου των τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα τῶν 12, 13, 15 χρόνων μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, τὸ ὁμοιόμορφο μαῦρο κοστοῦμι, (περισσότερο κομμένο στὰ ἀχνάρια φράκου, καὶ ὅλα μὲ ἕνα ψηλὸ μπαστοῦνι στὸ χέρι! Φαντάζεσθε Ἑλληνόπαιδα νὰ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο μὲ μπαστοῦνι;

Ἀλλὰ τὸ τάκτ καὶ ἡ αὐστηρὴ εὐπρέπεια εἶνε νόμοι στὴν Ἀγγλία καὶ στὸν τελευταῖο καθαριστὴ τῶν δρόμων. Ἔτυχε νὰ μιλήσω μὲ πραγματικοὺς ὁδοκαθαριστές, στὸ Λονδῖνο. Καὶ ἀπὸ τὶς πρῶτες συλλαβές τους, εἶδα ἀμέσως ὅτι εἶχα νὰ κάμω μὲ ψυχὲς πριγκήπων. Θυμᾶμαι ἀξέχαστα, ἕναν ἀπ' αὐτούς, μπροστὰ στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο. Πρᾶγμα μᾶλλον σπάνιο στὸ Λονδῖνο, δὲν φοροῦσε σακάκι, ἐργαζόταν μὲ τὸ γελέκο. Ἐκεῖ, ἄλλως τε, τὸ καθάρισμα τῶν δρόμων δὲν εἶνε νεοελληνικὴ κοροϊδία· ἀλλὰ πρᾶξις ὁλοκληρωτικῆς εὐσυνειδησίας· καὶ γίνεται, φυσικά, μὲ ὅλους τοὺς μῦς σιδερένιων (καὶ καλοθρεμένων ὁμοίως) μπράτσων.

Σταμάτησε τὴν δουλειά του, ἕνα ἐράσμιον ἀδελφικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη του. Καὶ ἐπὶ πέντε σχεδὸν λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὲ ἀφήσῃ προτοῦ μοῦ δείξῃ μόνος του κάποιον δρόμο, ποὺ ζητοῦσα, ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπ' τὸ Μουσεῖο.

Καὶ ὅταν θέλησα νὰ τοῦ προσφέρω τοὐλάχιστον μιὰ μπύρα, τὸν ἔχασα ξαφνικὰ ἀπ' τὰ μάτια μου. «Καπνὸς ἦν καὶ διελύθη».

Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτό, μπροστὰ στὴν ἀγγλική, τὴν ἀπίστευτη καλωσύνη ἑνὸς φαντάρου, ποὺ μὲ γύριζε, μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα, μέσα στὸ ἀχανὲς Λονδῖνο, μιὰ ὁλόκληρη ὥρα καὶ δέκα λεπτά, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ... τὴν πανσιόν, ὅπου ἔμενα καὶ δὲν κατώρθωνα στὴν ἀρχὴ νὰ τὴν βρίσκω μέσα στὴν δαιδαλούπολι ἐκείνη τῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων ψυχῶν, παρὰ μὲ χίλιες δυσκολίες;

Δέκα φορὲς προσπάθησα νὰ τὸν πείσω νὰ μ' ἀφήσῃ πιά, θὰ εὕρισκα μόνος εὔκολα πιὰ τὸν δρόμο μου· τίποτα αὐτός. «Νόου - νόου!» ἦταν ἡ χαμογελαστή, ἀδελφική του ἀπάντησις. Καὶ μονάχα ἡ καρφάρες ἀπ' τὶς ἀρβύλες του συνέχιζαν κατόπιν, πάνω στὴν ἄσφαλτο τὴν μονότονη μουσική τους, στοὺς ἀτέλειωτους, ἀτέλειωτους δρόμους τοῦ σπιτο-ὠκεανοῦ τοῦ Σίτυ...

Μιὰ ὥρα καὶ δέκα λεπτά, φίλε ἀναγνώστη, νὰ συνοδεύῃς, πεζῇ, ἕναν ἐντελῶς ἄγνωστόν σου διαβάτη, σὲ μιὰ πόλιν - ὠκεανόν, καὶ στὸ τέλος, νὰ μὴν δέχεται ὁ φαντάρος αὐτός, (ἦταν μηχανικὸς σὲ γκαρὰζ, πρὶν καταταγῇ στὸν στρατό), οὔτε δυὸ ἔρημα σελίνια, γιὰ νὰ πιῇ ἕνα κρασάκι — ἀρχίζεις ἴσως νὰ διαισθάνεσαι ὅτι ἴσως θὰ σοῦ ἦταν πάντα λίγο ἀνεξήγητο: πῶς καὶ γιατὶ σχηματίσθηκε ἡ ἀχανὴς Αὐτοκρατορία τῶν Ἄγγλων. Ποῦ βρίσκεται θεμελιωμένη περισσότερο στὸν βράχο ἀπάνω τῆς ἀνθρωπιᾶς τοῦ κάθε ἀτόμου, σ' αὐτὴ τὴν ράτσα, παρὰ ἴσως καὶ στὴν ὁμαδικὴ δύναμί τους, ὡς Κράτους καὶ ὡς Ἔθνους...

Ἀπὸ τότε, μοῦ κινήθηκε ἡ περιέργεια καὶ ἔπιασα κουβέντα καὶ μὲ κανένα δυὸ ἄλλους ὁδοκαθαριστὲς στὸ Λονδῖνο. Ἦταν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο πρίγκηπες, πρίγκηπες τοῦ παραμυθιοῦ, μὲ αἰσθήματα ὅλο μεγαλεῖο, καὶ ἀνθρωπιά, αἰσθήματα πολύ, πολὺ μεγάλων ἀρχόντων. Φυσικὰ καὶ μ' αὐτοὺς ἀπέτυχε παταγωδῶς πάλι τὸ πείραμα τοῦ κεράσματος, στὸ πρῶτο «πρίβερυ», (μπὰρ) ποὺ συναντήσαμε.

Δίκαια τὴν εἶπαν αὐτὴ τὴ ράτσα: «Φυλὴ πριγκήπων».

Θὰ τὸ πιστέψετε; Ἕνα ἀπομεσήμερο εἶδα τὰ παιδιὰ τοῦ Κολλέγιου τοῦ Οὐεστμίνστερ ποὺ ἐπέστρεφαν ἀπ' τὰ σπίτια τους γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ μάθημα, νὰ παίζουν ὅλα μαζὶ κάποιο ἐθνικό τους παιχνίδι μὲ μιὰ μπάλα, ποὺ τὴν κτυποῦσαν μὲ τὸ πόδι, ἐπὶ δέκα - εἴκοσι λεπτά, χωρὶς νὰ βγάλουν τὸ κοστοῦμι τους τοῦ περιπάτου καί, τὸ πιὸ παράξενο ἀκόμη, τὰ περισσότερα καὶ μὲ τὸ ὑψηλὸ καπέλλο τους στὸ κεφάλι...

Ἔπαιζαν ὅμως τόσο εὐγενικά, χωρὶς σπρωξιὲς καὶ κλωτσιές, ποὺ δὲν εἶδα κανένα καπέλλο νὰ πέφτῃ καταγῆς...

Κάπου ἐκεῖ κοντά, στὶς παρόδους τοῦ Ντάουνιγκ Στρὴτ, τῶν γραφείων - κατοικίας τῶν ἑκάστοτε πρωθυπουργῶν καὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ κτιρίου τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου Πάρλιεμαντ ἀντίκρυσα μιὰν ἄλλη μέρα μιὰν ἄλλη σκηνή, ποὺ κατόπιν εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ δῶ πὼς ἦταν κάτι ἐντελῶς καθημερινὸ ἐκεῖ.

Κάποιο κορίτσι, προφανῶς πλουσίου σπιτιοῦ, μ' ἕνα κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια, ποὺ ἂν ἦταν, ὅπως φαινόταν, ἀληθινά, μπορεῖ νὰ κόστιζαν κ' ἕνα ἑκατομμύριο δραχμές, κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι ἕναν τυφλὸ καὶ τὸν πήγαινε, ἀποφασισμένη νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ, παρὰ μπροστὰ στὴν θύρα τοῦ σπιτιοῦ του — μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ὁμίχλη, ἐκείνη τὴ μέρα, καὶ παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ τυφλοὶ ἔχουν κρεμασμένη στὸ στῆθος τους μιὰ μεγαλούτσικη ἐπιγραφή: «Μπλάϊντ» (τυφλός), ὅπως γίνεται παντοῦ, ἔξω, ἐπὶ πλέον δὲ εἶνε πάντα ἐφωδιασμένοι καὶ μ' ἕνα ἔξυπνο σκυλὶ - ὁδηγό.

Καὶ τὴν καταπαρακαλοῦσε πιὰ ὁ δυστυχὴς ὁ τυφλός, τὴν εὐγενικιὰ νέα, νὰ τὸν ἀφήσῃ πιά, θἄβρισκε τὸν δρόμο του, τὸν ἤξευρε καλά, ἀπὸ κεῖ καὶ μπρός.

Μαθηταὶ τοῦ Κολλεγίου τοῦ Οὐενστμίνστερ εἰς τὸ Λονδῖνον μὲ τὴν συνήθη μαθητικήν των στολὴν «ζακέ, ὑψηλὸ καπέλλο καὶ μπαστοῦνι).

Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἀκούω ἀκόμα νὰ τὴν παρακαλῇ — ἀλλὰ τοῦ κάκου:

«Πηγαίνετε, πηγαίνετε, σᾶς παρακαλῶ πολύ, κυρία μου!... Μιάμιση ὥρα τώρα μὲ γυρίζετε, ἔφθασα, ἔφθασα πιά, ξέρω καλὰ τώρα νὰ πάω...!

Τὰ ἴδια κάθε ὥρα μὲ τοὺς Ἄγγλους, τέλος πάντων, στὸν τόπο τους... Ἀπέραντη ἀνθρωπιά, ἀχανής, παντοδύναμος καὶ πανταχοῦ παρὼν συνανθρωπισμός. Αὐτοὶ λοιπὸν εἶνε οἱ φλεγματικοί, οἱ «κρύοι» Ἐγγλέζοι; Ἡφαίστεια ἀληθινά, βαθύτατης ἀλληλεγγύης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ἄνθρωπο. Τοῦ ἑκατομμυριούχου μὲ τὸν ζητιάνο. Τοῦ ξυπόλυτου μὲ τὸν ἐργοδότην.

Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ λεωφορείου, ποὺ ἀνεβαίνει (μὲ τί σιδερένιο πόδι σπόρτσμαν!) στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ «πὰς» (ὀτομπύς), ἑπτάμιση ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς «πὶ - σοὺπ», τῆς μπιζελόσουπας, ὅπως χαριτωμένα λένε οἱ Ἄγγλοι καὶ μόνοι τους τὴν κατάμαυρη ἀτμόσφαιρα τους, ἀτμόσφαιρα ἀχανοῦς καρβουναποθήκης μᾶλλον παρὰ πόλεως γιὰ νὰ κατοικηθῇ ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἔχει μιὰν ἀληθινὰ ἀδελφικὴ ἐγκαρδιότητα γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς εἴκοσι ἐπιβάτες, ποὺ ζήτημα ὡς τόσο εἶνε πόσους ἀπ' αὐ-

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ [illegible]
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 39047

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ΗΡΩΣ ΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΠΑΤΑΤΟΓΙΑΝΝΗΣ, Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

ΠΩΣ ΔΙΕΣΠΑΣΕ ΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΝ

«Ὁ καπετάνιος τῆς πατάτας φεύγει ἀπ' τὸ Μπιλμπάο, ὁ καπετάνιος τῆς πατάτας στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Γιχὸν, ὁ καπετάνιος τῆς πατάτας πλέει πρὸς τὴν Ἀλικάντην!... Ἔφθασε στὸ Μπιλμπάο;»

Ὅλοι οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τῶν ἱσπανικῶν ἀκτῶν κινητοποιοῦνται: Τὸ Σαὶν Ζὰν ντὲ Λοὺζ, προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ εἰδήσεις. Τὸ Λονδῖνο ἀνησυχεῖ. Ἐνῷ, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀπὸ σαράντα ξεροκέφαλους σὰν τὴ γαλέττα Οὐαλλοὺς πληρώματός του καὶ μὲ τὸ ἀπὸ πατάτες φορτίο του, ἕνας Οὐαλλὸς γέρο-Τζώνης, πλέει ἥσυχα στὴν «μπλοκαρισμένη» ἀπὸ τόσα κράτη ἱσπανικὴ θάλασσα.

Ὁ πλοίαρχος Τζὼν, ὁ πλοίαρχος αὐτὸς, ποὺ ὅλη ἡ Ἀγγλία φωνάζει χιουμοριστικὰ πλοίαρχο-πατάτα, ὁ πλοίαρχος αὐτὸς ὁ ξαφνικὰ διάσημος, πιὸ διάσημος ἀπ' ὅλους τοὺς ναυτικοὺς τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς καὶ Βασιλικῆς Μεγαλειότητος Γεωργίου τοῦ ΣΤ' ποῖος εἶνε;

Ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια ζοῦσε στὴν Οὐαλλία ἕνας παράξενος τύπος, ποὺ, ἂν δὲν ὑπῆρξε κατ' εὐθεῖαν πρόγονος τοῦ Πατατογιάννη, ὅπως τὸν εἶπαν, ἐν τούτοις μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὑπῆρξε ἡ ἀκριβὴς εἰκόνα τοῦ σημερινοῦ ρηξικέλευθου ἀντιτύπου του. Τὸ ὄνομά του ἦταν Χένρυ Μόργκαν. Ἦταν ἕνας σκληροτράχηλος γέρος, ποὺ σήκωνε κεφάλι στοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Β', ποὺ ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἡ Ἀντίλλες εἶδαν φοβερὲς μάχες καὶ οἱ Ἱσπανοὶ εἶδαν νὰ συλλαμβάνωνται μιὰ-μιὰ ἡ ὡραιότερες μονάδες τοῦ στόλου των, μέχρις ὅτου ἡ Ἀγγλία ἔπιασε φιλίες διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ μὲ τὴν Ἱσπανία καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ «Λέοντος τῶν Ἀντιλλῶν» ἐτερματίσθη.

Ὁ σημερινὸς Ἄγγλος θαλασσόλυκος — ὁ πατατοπλοίαρχος — κατάγεται ἀπὸ οἰκογένεια ναυτικῶν, ἀλλὰ ὁ πατέρας του, ἀποτελῶντας ἐξαίρεσι, κατήντησε...ράφτης καί:

— Θὰ γίνῃς καὶ σὺ ράφτης, εἶπε μιὰ μέρα στὸν δεκαετῆ Ντάβιντ.

Ὁ ἄλλος δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ, ἁπλούστατα, τὴν ἡμέρα τῆς ἑνδεκάτης ἐπετείου τῶν γενεθλίων του... ἐξηφανίσθη.

Τὸν ζήτησαν παντοῦ. Τίποτε. Ἀργότερα ἔγινε γνωστὸ, ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ «μπαρκάρῃ» σ' ἕνα φορτηγὸ ὡς μοῦτσος.

Ἀπὸ τότε ἔκαμε εἴκοσι φορὲς τὸν γῦρο τῆς σφαίρας. Στὸν πόλεμο ἦταν πλοίαρχος ἑνὸς φορτηγοῦ, ποὺ μετέφερε ξυλεία ἀπ' τὴ Βραζιλία στὴν Ἀγγλία.

Ὁ Καπετὰν «Πατατογιάννης» καὶ τὸ φορτίον του

Θὰ χρειαζόταν τόμος ὁλόκληρος νὰ περιγραφοῦν τὰ κατορθώματα τοῦ Ντάβιντ Τζών.

Μιὰ φορὰ — ἕνα παράδειγμα — ποὺ ἦταν πλοίαρχος τοῦ «Μίνεβιου», ταξίδευε ἀπ' τὴ Νότιο Ἀμερικὴ γιὰ τὴν Ἀγγλία. Στὸ δρόμο εἶδε τὴν γυαλιστερὴ ράχι ἑνὸς γερμανικοῦ ὑποβρυχίου. Βρισκόταν στὰ νότια τῆς Ἰρλανδίας. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του διέταξε ν' αὐξήσουν τὴν ταχύτητα τοῦ καραβιοῦ.

«Ὁ γέρος εἶνε τρελλὸς», μουρμούριζαν οἱ ναῦτες του, ἔκπληκτοι ἀπ' τὴν ἀνεξήγητη συμπεριφορά του. Ἀλλὰ ὁ «γέρος» δὲν ἄκουγε τίποτε, ὥς που ἔφτασε κοντὰ σ' ἕνα ἀμμῶδες μέρος.

— Ὁλοταχῶς, διέταξε.

Τὸ καράβι τρέμοντας ἀπ' τὴν πρύμνη ὥς τὴν πλώρη, πῆγε καὶ κάθησε στὴν ἄμμο.

— Ἔλα τώρα νὰ μὲ βουλιάξῃς, εἶπε ὁ γέρο-Τζὼν, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπὸ ἱκανοποίησι.

Σὲ λίγον καιρὸ κατάλαβε, ὅτι τὸν ἔπιασε ἡ κούρασις: Ἦταν πολὺ γέρος. Κάπου μακρυὰ εἶχε μιὰ γυναίκα καὶ μιὰ κόρη, ποὺ τοῦ φώναζαν διαρκῶς νὰ πάῃ κοντά τους, ἐξυμνῶντας τὰ καλὰ τῆς ἥσυχης ζωῆς: ἕνα σπιτάκι, ἕνας κῆπος, ἐξοχή. Στὰ 1928 τέλος ὑπέκυψε στὴ γοητεία τῆς τρυφερότητος καὶ πῆρε τὴ σύνταξί του. Ἔχτισε ἕνα σπιτάκι κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ μὲ ἡσυχία τὶς τελευταῖες του μέρες, ἀλλὰ ἡ ζωὴ εἶχε ἀκόμη ἐκπλήξεις καὶ ἀπρόοπτα γι' αὐτὸν καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἡλικία, ποὺ βρισκότανε. Ἡ γυναίκα του πέθανε. Τότε ἦρθε κοντά του ἡ πρωτότοκη κόρη του, γιὰ νὰ τὸν συντροφέψῃ· Ἄρχισε νὰ πλήττῃ θανάσιμα. Πολλὲς φορὲς καθόταν στὴν προκυμαία κι' ἔβλεπε τὰ πλοῖα νὰ φεύγουν, ἐνῷ αὐτὸς ἔμενε ἐκεῖ...

Ἕνα βράδυ φώναξε τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε:

— Μαίρη, φεύγω, ἀναλαμβάνω ὑπηρεσία. Δὲν μπορῶ....

— Πατεράκη....

— Σῶπα, Μαιρούλα. Ξέρεις καλὰ, ὅτι πρέπει νὰ φύγω. Ἐδῶ θὰ τρελλαθῶ, παρατηρῶντας τὰ καράβια ποὺ φεύγουν.

Ἀλλὰ ἦταν πολὺ μεγάλος γιὰ νὰ τὸν πάρουν πάλι ἡ ἑταιρίες. Τότε κι' αὐτὸς μὲ τὶς οἰκονομίες του — μὲ τὸ «ἐφ' ἅπαξ» του, ποὺ εἶχε κατατεθειμένο σὲ μιὰ Τράπεζα — ἀγόρασε ἕνα φορτηγὸ, ἕνα μικρὸ φορτηγὸ, ποὺ τὸ βάφτισε μὲ τ' ὄνομα τῶν δύο του κοριτσιῶν «Μαίρη - Λίβιλυν».

Ἡ καρριέρα του, βεβαίως, ὡς ἐφοπλιστοῦ, δὲν προμηνύονταν ἐξαιρετική, ἀλλὰ μπροστά του βρέθηκε μιὰ μέρα ἕνας ἀντιπρόσωπος τῆς ἱσπανικῆς κυβερνήσεως:

— Ἂν δεχθῆτε νὰ πᾶτε στὸ Μπιλμπάο ἕνα φορτίο πατάτες, θὰ πάρετε 2.000 λίρες! Δέχεσθε;

Ἔτσι ὁ γέρο-Τζὼν μπλέχτηκε στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν κρατῶν τοῦ ἐλέγχου. Καὶ ἔτσι πῆρε τὸ ὄνομα: Πλοίαρχος τῆς πατάτας. Πατατογιάννης!

Μετὰ πέντε ἡμερῶν πλοῦν βρισκόταν δέκα μίλλια μακρυὰ ἀπ' τὸ Μπιλμπάο, ὅταν ἕνα ἀγγλικὸ πολεμικὸ τοῦ ἔκαμε σινιάλο:

— Σταματῆστε!...

Στάθηκε.

— Ἔχετε ἀσύρματο στὸ πλοῖο;

— Ὄχι!

— Γυρίστε στὸ Σαὶν Ζὰν ντὲ Λοὺζ καὶ θὰ σᾶς δοθοῦν ἐξηγήσεις.

Μανιασμένος ὑπήκουσε καὶ γύρισε στὸν γαλλικὸ λιμένα, ὅπου μὲ ἔκπληξι ἔμαθε τὴν ἔναρξι τοῦ ἐλέγχου τῆς μὴ ἐπεμβάσεως.

— Εἶνε γιὰ τὸ καλό σας, ποὺ σᾶς ἐμποδίσαμε νὰ συνεχίσετε τὸ ταξίδι σας γιὰ τὸ Μπιλμπάο. Θὰ μπορούσατε νὰ συλληφθῆτε ἀπ' τὰ ἐπαναστατικὰ πολεμικά .

Ὁ πλοίαρχος Τζὼν ἔγινε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του:

— Δὲν μ' ἀρέσουν ἡ κοροϊδίες, νέε μου, ἀπήντησε. Ἔχω κάμει τὸ γῦρο τῆς γῆς περισσότερες φορὲς ἀπ' ὅσες σὺ τὸν γῦρο τοῦ... καραβιοῦ σου. Ἱσπανικὸς πολεμικὸς στόλος! Δὲν πῆγα βέβαια πολὺ στὸ σχολειὸ, ἀλλὰ ξέρω πολὺ καλὰ τί ἔγινε αὐτὴ ἡ περίφημη Ἀνίκητη Ἀρμάδα, ποὺ θέλησε νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν γενναῖο ναύαρχο Ντραίηκ, ἀπὸ τὴν Κορνουάλη, ὁ ὁποῖος τὴν ἔστειλε στὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ χωρὶς μεγάλες φασαρίες. Τώρα δὲν μένουν παρὰ κάτι παληοκάραβα, γιὰ τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν μοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖτε νὰ μιλᾶτε στὰ σοβαρά.

Ποῦ πηγαίνει;

Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ἀκόμα. Τὸ μόνο βέβαιο εἶνε, ὅτι ὁ γηραιὸς θαλασσόλυκος κατάφερε νὰ «μπλοφάρῃ» περίφημα εἰς βάρος τῶν πολεμικῶν, ποὺ περιπολοῦσαν καὶ νὰ κερδίσῃ μιὰ μάχη — τὴν πλέον περίεργη.

ΡΟΜΠΕΡ ΚΑΛΑΙ—ΖΩΡΖ ΣΕΝΚΛΑΙΡ

τοὺς γνωρίζει, ἔστω καὶ μονάχα ἐξ ὄψεως, μέσα στὴν ἀπέραντη αὐτὴ κοσμούπολι, καθὼς χαρίζει στὸν καθένα μας καὶ ἀπὸ ἕνα ὁλόζεστο χαμόγελο κι' ἀπὸ δυὸ - τρία ἀληθινὰ, παργματικὰ παρθενικὰ θένκ-γιοῦ, (εὐχαριστῶ!) εἶνε βέβαια ὁ πιὸ τέλεια τζέντλεμαν - εἰσπράκτωρ λεωφορείου, ποὺ ὑπάρχει στὴν Εὐρώπη. Καὶ σοῦ θυμίζει ἡ ἀνθρωπιά του, ἡ ἁγνὴ καὶ καθαρή, ἡ τέλεια ἀνυστερόβουλη ἀνθρωπιά του, αὐτὸ ποὺ λέει ὁ Πὼλ Μορὰν, στὸ ὡραῖο συγκινητικὸ βιβλίο του γιὰ τὸ Λονδῖνο : ὅτι ἐνῷ ἡ Ἀγγλία εἶνε ἀπ' ὅλες ἡ πιὸ παληὰ Δημοκρατία στὴν Εὐρώπη, κάθε φορὰ ποὺ αὐτὴ ἡ μικρή, ξεθωριασμένη ἀλλοῦ, μυριοτριμμένη λέξις, τὸ «μερσὶ», ἀνεβαίνει στὰ ἐγγλέζικα χείλη ἔχει πάντα τὴν πρωταρχική, τὴν ἀρχέτυπη εὐγένεια καὶ καλωσύνη της, τὸ πρῶτο μῦρο της. Εἶνε πάντα ἕνα «εὐχαριστῶ» ποὺ πρώτη φορὰ λέγεται καὶ πρώτη φορὰ ἀκούεται.

Ὁ σωφὲρ ποτὲ δὲν περιμένει πουρμπουὰρ — τὸ θεωρεῖ καὶ ἀναξιοπρέπεια. Ἀντίθετα, βέβαια, μὲ κάποιες ἄλλες μεγαλουπόλεις, ὅπου ἂν τύχῃ καὶ δὲν ἔχεις πρόχειρο τὸ φραγκάκι τὸ πουρμπουὰρ, θὰ σηκωθῇ ὅλος ὁ δρόμος στὸ πόδι, ἀπ' τὶς βρισιὲς καὶ τὶς φωνὲς τοῦ σωφὲρ — ἂς εἶνε καὶ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν καὶ μὲ τὸ γκαρσόνι. Ἔκαμνα ἀρκετὰ συχνὰ τὸ πείραμα ν' ἀφήνω ἀντὶ ἕνα σελίνι, ποὺ θὰ ἦταν λ. χ. τὸ κανονικὸ, μέχρι καὶ τρία σελίνια, στὸ πιατάκι, μετὰ τὸ φαγητὸ, γιὰ νὰ δῶ, θὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὸ γκαρσόνι τί τοῦ ἄφησα καὶ θὰ συγκινηθῇ τάχα ἀπ' τὴν γενναιοδωρία μου ;

Ποτέ μου ὅμως δὲν εἶδα, οὔτε καὶ μετὰ μισὴν ὥρα ἀκόμη, νὰ γυρίσῃ τὴ ματιά του πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὅταν μείνῃς ἀρκετὸν καιρὸ στὴν Ἀγγλία, τότε τὸ βλέπεις πιὰ καθαρά: κανένα πρᾶγμα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔχουν ψυχὴ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ποὺ νἀγοράζεται μὲ παράδες. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ βρῇς ἄλλο τρόπο ἀπ' τὰ λεπτὰ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃς, μ' αὐτὰ μονάχα ἄψυχα πράγματα μπορεῖς νὰ ψωνίσῃς ἐκεῖ.

Γιὰ τοῦτο, μὴν ἀπορήσετε στὴν πανσιὸν, ὅταν θ' ἀκοῦτε ὅλην τὴν ὥρα, ἀπ' τὴν χωριατοπούλα τὴν σερβιτόρα — παρουσίᾳ δὲ καὶ τοῦ ἀφεντικοῦ της, σημειώσατε — ὅταν σᾶς περνᾷ καὶ σᾶς ξαναπερνᾷ τὶς πιατέλες μὲ τὰ φαγητὰ καὶ ἐπιμένει, ὤ, πῶς ἐπιμένει, σὰν νὰ ἦταν καμμιὰ ἄγνωστή σας, μακρυνὴ ἀδελφή σας:

— Μά, πάρτε, πάρτε λοιπὸν κι' ἄλλο πουλί!... Μά, σεῖς δὲν τρῶτε τίποτα ... Δὲν κάνει, δὲν κάνει ἔτσι!... Πάρτε, λοιπόν, λίγο ἀκόμα....

Γ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

Ἡ Τέχνη δι' ὅλους

Η ΣΧΟΛΗ A. B. C.

Τὸ ἐκ φύσεως χάρισμα τοῦ σχεδίου συναντᾶται πολὺ συχνότερα ἀπὸ ὅ,τι νομίζομεν. Οἱ προικισμένοι μὲ αὐτὸ εἶνε πολλοὶ καὶ πολλαί, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ν' ἀποκτήσουν τὴν ἀπαιτουμένην τεχνικὴν ἱκανότητα, ὥστε τὸ τάλαντόν των νὰ εὕρῃ τὸν τρόπον νὰ ἐκδηλωθῇ.

ΕΣΤΩ καὶ ἂν ποτέ σας δὲν κατεγίνατε μὲ τὸ σχέδιο, μὲ τὸ Σύστημα τῆς Σχολῆς A. B. C. θὰ μάθετε νὰ κάμνετε ὁλοζώντανα σκίτσα ἀπὸ τὴν φύσιν, ἐξ ἴσου ὡραῖα μὲ αὐτὸ ποὺ θαυμάζετε ἐδῶ. Στὴν Σχολὴν A. B. C. θὰ εὕρετε τὴν καθοδήγησι ποὺ σᾶς λείπει ἕως τώρα καὶ τοὺς εἰδικοὺς καθηγητὰς, διακεκριμένους καλλιτέχνας, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν βῆμα πρὸς βῆμα, ὥστε νὰ γνωρίσετε μὲ τὴν μεγαλειτέρα εὐκολία ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ Σχεδίου.

Τὸ ἐκφραστικώτατον αὐτὸ προσωπογραφικὸν σκίτσο ἐξετελέσθη ἀπὸ τὴν φύσιν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ τῆς Σχολῆς A. B. C. κ. Δ. Ραγκαλη κατὰ τὸν δεύτερον μῆνα τῶν σπουδῶν του.

Μὲ τὸ Σύστημα A. B. C. ἡ ἐκμάθησις τοῦ Σχεδίου καὶ τῆς Ζωγραφικῆς γίνεται τὸ εὐκολώτερο καὶ τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα. Μαθαίνετε νὰ σχεδιάζετε ὅπως ἐμάθατε καὶ νὰ γράφετε. Καὶ μέσα σὲ ὀλίγους μῆνες ἔχετε τὴν ἀπόλαυσι νὰ σχεδιάζετε ἀπὸ τὴν Φύσι ὅ,τι ὡραῖο ἰδῆτε. Κάθε σχέδιό σας θὰ σᾶς εἶνε καὶ μία ὡραία ἀνάμνησις, ποὺ θὰ σᾶς γεμίζῃ χαρά. Οἱ φίλοι σας θὰ ζηλεύουν τὴν ἱκανότητά σας καὶ ἴσως, ἂν τὸ θελήσετε, θ' αὐξήσετε τὰ ἔσοδά σας ἐκμεταλλευόμενοι καὶ ἐπαγγελματικῶς τὴν ἱκανότητα ποὺ ἀποκτήσατε. Οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σας, ἡ ἡλικία σας, ὁ τόπος τῆς διαμονῆς σας, θὰ παρακολουθήσετε τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς ἀκριβῶς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ τὰ παρακολουθοῦν καὶ οἱ διαμένοντες εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ χωρὶς νὰ ἐμποδισθῆτε καθόλου ἀπὸ τὰς συνήθεις σας ἀσχολίας.

Ζητήσατε νὰ σᾶς σταλῇ δωρεὰν τὸ πολυτελέστατον εἰκονογραφημένον μας Πρόγραμμα, ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ κάθε πληροφορίαν ἀφορῶσαν τὸ Σύστημα καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς Σχολῆς.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὰ περίχωρα κατοικοῦντες προτιμήσατε νὰ ἔλθετε αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Σχολήν μας (10 — 1 καὶ 4 — 8), ὅπου μαζὶ μὲ τὸ Ἀναλυτικόν σας Πρόγραμμα θὰ σᾶς δοθοῦν καὶ διαφωτιστικώταται προφορικαὶ ἐξηγήσεις διὰ τὸ Σύστημα A. B. C. καὶ θὰ ἰδῆτε καὶ ἔργα μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ποὺ ἡ ἀρτιότης των ἀποτελεῖ τὸ πειστικώτερον δεῖγμα τῶν ἐπιτυγχανομένων διὰ τοῦ Συστήματος A. B. C. ἀποτελεσμάτων.

ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΗΣ Δος ΚΙΚΗΣ ΣΚΑΛΚΩΤΑ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Τρίτην 6 Ἀπριλίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της σὲ ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ ἡ Μετζοσοπράνο δὶς Κικὴ Σκαλκώτα, διπλωματοῦχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε συνθέσεις Ἑλλήνων καὶ ξένων μουσουργῶν.

Ἡ καλλιτέχνις παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ πρῶτον ἐνεφανίζετο ἐπισήμως ἐνώπιον τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ἐσημείωσε θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν, τραγουδήσασα ὑπερόχως ὡραῖα, ὥστε δικαίως ἀπέσπασε τὰ χειροκροτήματα τῶν παρακολουθησάντων τὸ ρεσιτάλ. Ἡ προχθεσινὴ ἐπιτυχία τῆς Σκαλκώτα τῆς ἀνοίγει ἀναμφισβητήτως τὸν δρόμον πρὸς τὴν δόξαν.

Τὰ διεθνῆ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος

ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΝ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΟΥ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπεξηγηθῇ τὸ συγκεχυμένον ὕφος μερικῶν τηλεγραφημάτων ὡς πρὸς τὴν οὐδετερότητα τοῦ Βελγίου, καθόσον τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν κόμβον τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης. Ἐὰν ἐξετάσωμεν προσεκτικώτερα τὰς δημοσιευθείσας ἀπαντήσεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, θὰ ἴδωμεν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ πλέον λόγος περὶ βελγικῆς οὐδετερότητος. Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των τονίζουν δύο σπουδαιότατα σημεῖα : α') ὅτι τὸ Βέλγιον πρέπει νὰ διατηρῇ στρατιωτικὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἄμυναν τῶν συνόρων του ὄχι μόνον ἐναντίον πάσης ἐπιθέσεως, ἀλλὰ καὶ πάσης χρησιμοποιήσεως τοῦ ἐδάφους του ὡς διόδου ξένων ἐπιθετικῶν δυνάμεων. β') ὅτι τὸ Βέλγιον ἀνενέωσε τὴν διαβεβαίωσιν πίστεως εἰς τὸ Σύμφωνον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν, τὸ ὑποχρεώνει νὰ ταχθῇ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀδικουμένου κράτους ἐναντίον τοῦ ἐπιτιθεμένου. Μόνον ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς αἱ δύο Μεγάλαι Δυνάμεις ἀπαλλάσσουν τὸ Βέλγιον τῶν προηγουμένων ὑποχρεώσεών του.

Ἡ λύσις αὐτὴ δὲν ἱκανοποιεῖ βεβαίως τὴν ἀρχικὴν ἐπιθυμίαν τῶν Βέλγων νὰ ἀνακηρυχθοῦν οὐδέτεροι, καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, διὰ νὰ μὴν ἐκμεταλλευθῇ τὸ ζήτημα ἡ ταραχοποιὸς παράταξις τοῦ κ. Ντεγκρὲλ, αἱ ὡς ἄνω ἀπαντήσεις ἂν καὶ ἀπὸ καιροῦ συνταχθεῖσαι, ἐπεδόθησαν μόνον ἐσχάτως, μετὰ τὰς ἐκλογὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐθριάμβευσε κατὰ τοῦ ρεξισμοῦ τὸ ὑπὸ τὸν κ. Βὰν Ζέελαντ ἡνωμένον μέτωπον ὅλων τῶν προοδευτικῶν στοιχείων.

Αὐτὸ ὅμως ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον σταθμόν. Ὁ δεύτερος σταθμὸς ἀρχίζει μὲ τὸ ταξείδιον τοῦ κ. Ἔντεν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἑβδομάδος. Κατὰ τὴν διήμερον διαμονήν του εἰς Βρυξέλλας, ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, λεπτομερέστερον ἐξήτασεν ἀφ' ἑνὸς τὰς νέας ὑποχρεώσεις τοῦ Βελγίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατὰ πόσον καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ ἐπίσπευσις τῶν μετὰ τῆς Γερμανίας διαπραγματεύσεων, πρὸς σύναψιν νέου Δυτικοῦ Λοκάρνο, τῇ συμμετοχῇ ἴσως καὶ τῆς Ὁλλανδίας.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐλέγχου, παρατηρεῖται κάποια ὕφεσις ἡ ὁποία εἴθε νὰ μὴν ἀποβῇ ἐπίτοκος μεγαλειτέρων κινδύνων.

Εἰς τὰ μέτωπα, ἐκτὸς τῶν ἀδελφοκτόνων βομβαρδισμῶν, δὲν ἐσημειώθησαν ἄλλα στρατιωτικὰ γεγονότα, δυνάμενα νὰ ἐπηρεάσουν τὴν τύχην τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Τὸ μόνον ἀξιοσημείωτον εἶνε, ὁ ἀποδειχθεὶς ἀνεπαρκὴς ἀποκλεισμὸς τοῦ Μπιλμπάο ὑπὸ τῶν ἐθνικιστικῶν πολεμικῶν. Τὰ ἀγγλικὰ ἐμπορικὰ, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐξακολουθοῦν νὰ εἰσπλέουν εἰς τὸν ἀποκλεισθέντα λιμένα πρὸς χαρὰν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ὁ εἴσπλους ὅμως αὐτὸς γίνεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου.

Τὸ ζήτημα προκαλεῖ τὴν ἔκπληξιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν, ὅτι αἱ τελευταῖαι δηλώσεις τοῦ Ἄγγλου πρωθυπουργοῦ εὐνοοῦσαν τοὺς ἐθνικιστάς. Ἤδη ὅμως, ὁ στρατηγὸς Φράνκο ἀρχίζει νὰ διαμαρτύρεται διότι ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται, ὅτι κακῶς εἶχον ἑρμηνευθῆ αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Μπάλντουϊν, ἢ ὅτι ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ ἀλλάξῃ τακτικὴν, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης ὁλοκλήρου τῆς Ἀγγλίας.

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἱστορικὴ περίπτωσις τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου, ὁπότε ὁ ἀγγλικὸς στόλος θὰ κατεβύθιζε τὰ ἱσπανικὰ πολεμικά. Τὰ δραματικὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν ὡς ἐξῆς : Τὰ τρία ἐμπορικὰ, τὰ ὁποῖα προσεπάθουν νὰ εἰσπλεύσουν εἰς τὸ Μπιλμπάο, εἰδοποιήθησαν ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν ἀντιτορπιλλικὸν «Φάϊντραϊκ», ὅτι τὸ καταδρομικὸν τῶν ἐθνικιστῶν «Γκαλέρνα» εὑρίσκετο πλησίον. Πράγματι, ἡ «Γκαλέρνα» ἐνεφανίσθη συνοδευομένη ἀπὸ τὸ «Ναύαρχος Θερβέρα». Ταὐτοχρόνως ἀφίκετο ἐπὶ τόπου τὸ ἀγγλικὸν θωρηκτὸν «Χοὺντ». Τὸ ἐθνικιστικὸν καταδρομικὸν ἤνοιξε πῦρ κατὰ ἑνὸς τῶν ἀγγλικῶν ἐμπορικῶν. Τὸ θωρηκτὸν «Χοὺντ» ἀπειλῆσαν τοὺς ἐθνικιστὰς καὶ ἐξασφαλίσαν τὴν συγκατάθεσίν των, εἰδοποίησε τὰ ἐμπορικὰ σκάφη, ὅτι ἠμποροῦν νὰ συνεχίσουν τὸ ταξείδιόν των.

Ὀλίγα λεπτὰ ὅμως βραδύτερον, ἡ «Γκαλέρνα» ἤνοιξε πῦρ καὶ συνεπείᾳ τούτου τὰ ἀγγλικὰ πολεμικὰ παρετάχθησαν εἰς μάχην, εἰδοποίησαν δὲ τὰ ἐθνικιστικὰ πολεμικὰ, ὅτι θὰ ἀπαντήσουν εἰς ἣν περίπτωσιν ἐβάλλοντο καὶ πάλιν τὰ ἀγγλικὰ ἐμπορικὰ σκάφη. Τὸ «Χοὺντ» καὶ τὸ «Φάϊντραϊκ» συνώδευσαν τὰ ἀγγλικὰ ἐμπορικὰ μέχρι τῶν χωρικῶν ὑδάτων τῆς Ἱσπανίας, καὶ ἐκινήθησαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ «Γκαλέρνα» νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ πλησιάσῃ τὰ σκάφη αὐτά. Ἡ «Γκαλέρνα» εἰσελθοῦσα ἐντὸς τῶν χωρικῶν ὑδάτων, ἐβλήθη ἐκ τῶν παρακτίων πυροβολείων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐγκαταστήσει οἱ Βάσκοι πέριξ τοῦ Μπιλμπάο καὶ ἔτσι ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ δίχως ἀποτέλεσμα. Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Σαὶν Ζὰν ντὲ Λοὺζ, τὰ ἀγγλικὰ ἐμπορικὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἰσπλέουν εἰς Μπιλμπάο, καὶ ὅτι ἐκτὸς τῶν πρώτων τριῶν τελευταίων εἰσέπλευσαν τὸ «Στέσσο», τὸ «Θῶρτσον» καὶ ἄλλα.

Η ΑΥΣΤΡΙΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ;

Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Αὐστρίας ὡρισμένως διατρέχει τὴν σοβαρωτέραν κρίσιν τῆς πολιτικῆς της ἱστορίας. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Σοῦσνιγκ, ἀπὸ πολλῶν ἑβδομάδων ταξιδεύει ἀκαταπαύστως, ἀναζητῶν νέα πολιτικὰ ἐρείσματα. Ὁ τελευταῖος προσανατολισμός του τείνει πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀντὰντ καὶ τὴν Οὐγγαρίαν, διὰ νὰ ὑψώσῃ ἰσχυρὸν παραδουνάβιον φράγμα καὶ συγκρατήσῃ τὸ ρεῦμα τῆς αὐστρο-γερμανικῆς ἑνώσεως.

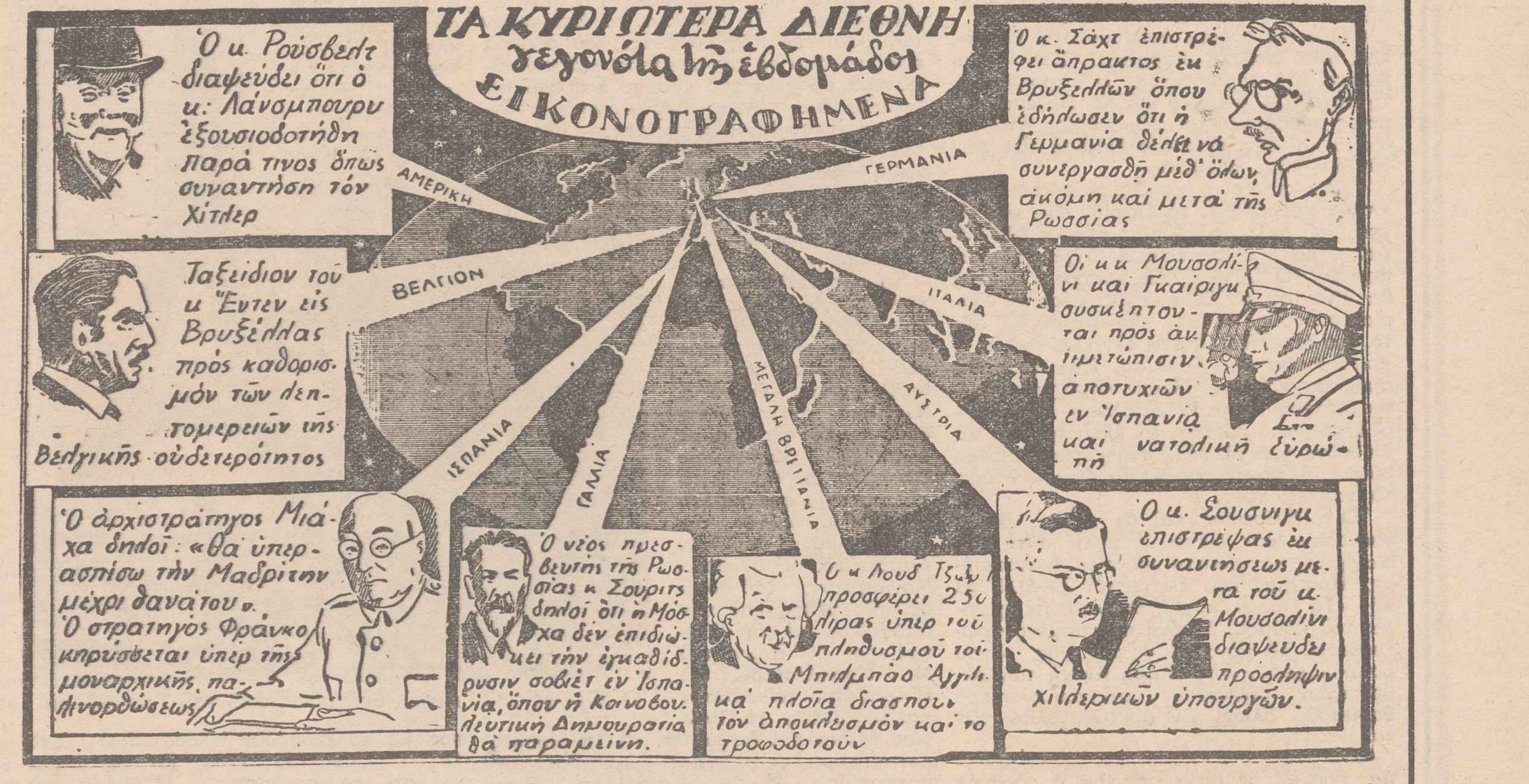

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΔΙΕΘΝΗ
γεγονότα τῆς ἑβδομάδος
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
Ὁ κ. Ρούσβελτ διαψεύδει ὅτι ὁ κ. Λάνσμπουρυ ἐξουσιοδοτήθη παρά τινος ὅπως συναντήσῃ τὸν Χίτλερ
ΑΜΕΡΙΚΗ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
Ὁ κ. Σάχτ ἐπιστρέφει ἄπρακτος ἐκ Βρυξελλῶν ὅπου ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Γερμανία θέλει νὰ συνεργασθῇ μεθ' ὅλων, ἀκόμη καὶ μετὰ τῆς Ρωσσίας
ΒΕΛΓΙΟΝ
Ταξείδιον τοῦ κ. Ἔντεν εἰς Βρυξέλλας πρὸς καθορισμὸν τῶν λεπτομερειῶν τῆς Βελγικῆς οὐδετερότητος
ΙΤΑΛΙΑ
Οἱ κ.κ. Μουσολίνι καὶ Γκαίριγκ συσκέπτονται πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀποτυχιῶν ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ νατολικὴ Εὐρώπη
ΙΣΠΑΝΙΑ
ΓΑΛΛΙΑ
ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ
ΑΥΣΤΡΙΑ
Ὁ ἀρχιστράτηγος Μιάχα δηλοῖ: «θὰ ὑπερασπίσω τὴν Μαδρίτην μέχρι θανάτου». Ὁ στρατηγὸς Φράνκο κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς μοναρχικῆς παλινορθώσεως
Ὁ νέος πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας κ. Σουρίτς δηλοῖ ὅτι ἡ Μόσχα δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἐγκαθίδρυσιν σοβιὲτ ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅπου ἡ Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία θὰ παραμείνῃ.
Ὁ κ. Λοὺδ Τζὼ προσφέρει 250 λίρας ὑπὲρ τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Μπιλμπάο. Ἀγγλικὰ πλοῖα διασποῦν τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ τὸ τροφοδοτοῦν
Ὁ κ. Σουσνιγκ ἐπιστρέψας ἐκ συναντήσεως μετὰ τοῦ κ. Μουσολίνι διαψεύδει πρόσληψιν χιτλερικῶν ὑπουργῶν.

Ἐχρειάζετο ὅμως καὶ ἡ ἔγκρισις τῆς Ἰταλίας, καὶ ὁ κ. Σοῦσνιγκ, κατόπιν ἀλλεπαλλήλων ἀναβολῶν ἐκ μέρους τῆς Ἰταλίας, συνηντήθη τέλος εἰς τὴν Βενετίαν μὲ τὸν κ. Μουσσολίνι. Φαίνεται ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συναντήσεως, δὲν ἦσαν καθόλου ἱκανοποιητικὰ διὰ τὰς αὐστριακὰς ἐπιδιώξεις. Ὁ ἄξων Ρώμης—Βερολίνου ἀπεδείχθη ἰσχυρότερος παρὰ ποτέ.

Δὲν ἐπερίμενε φαίνεται ἐπὶ ματαίῳ ὁ κ. Γκαῖριγκ, ἐν ἐπιφυλακῇ εἰς τὸ Κάπρι τῆς Ἰταλίας. Ὁ κ. Σοῦσνιγκ ἀντελήφθη ὅτι ἀλλοῦ πρέπει νὰ στραφῇ καὶ εἰς αὐτὸ θὰ τὸν ὑποβοηθήσῃ ἴσως τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον ἐξερράγη πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βιέννην. Τὰ πράγματα συνέβησαν ὡς ἐξῆς :

Ἡ ἡμιεπίσημος ἐφημερὶς «Πόπολο ντ' Ἰτάλια» ἔγραψεν ὅτι εἰς τὰς συνομιλίας τῆς Βενετίας, ὁ κ. Σοῦσνιγκ συγκατένευσε νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν κυβέρνησίν του Αὐστριακοὶ ἐθνικοσοσιαλισταί. Ἐπηκολούθησαν αἱ τυπικαὶ διαψεύσεις, ἀλλὰ— καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον—εἰς Βιέννην, Παρισίους καὶ Λονδῖνον προεκλήθη ἰδιαιτέρα ἀγανάκτησις, μαρτυροῦσα σοβαρωτέραν τροπὴν τῶν πραγμάτων εἰς λίαν προσεχὲς μέλλον.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

Καθ' ὃν χρόνον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνύποπτον καὶ ἀμέριμνον κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, οἱ εὐρωπαϊκοὶ κύκλοι μὲ ἀνησυχίαν παρακολουθοῦν τὰς πυρετώδεις προετοιμασίας καὶ συστηματικὰς προκλήσεις, ὡσὰν νὰ ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸν πόλεμον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Παρατηρεῖται ὅτι ἐνῷ εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ εἰς τὴν Ρώμην εἶχον ἐπικρατήσει τελευταίως σκέψεις μετριοπαθείας καὶ φιλειρηνικότητος, ἡ ἰταλικὴ πολιτικὴ ἀρχίζει νὰ δεικνύῃ καὶ πάλιν κατάστασιν προβληματικοῦ ἐκνευρισμοῦ, ὀφειλομένου εἰς τοὺς ἀγγλικοὺς ἐξοπλισμούς, εἰς τὸ γεγονὸς δηλαδὴ ὅτι μετὰ ἓν—ἐνάμισυ ἔτος ἡ ἀνισότης τῶν στόλων θὰ εἶνε ὅτι μεγαλειτέρα, εἰς ὄφελος πάντοτε τῆς Μ. Βρεττανίας.

Ἀπεδείχθη τελευταίως, εἰς τὰς βολιδοσκοπήσεις διὰ τὴν σύγκλησιν παγκοσμίου Συνδιασκέψεως ἀφοπλισμοῦ, ὅτι μία τοιαύτη προσπάθεια θὰ ἀργήσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ ὅτι ἐν τῷ μεταξύ, οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ Ἀγγλία εἶνε ἀποφασισμένη νὰ φέρῃ εἰς πέρας, τὸ κολοσσιαῖον πρόγραμμα τῶν ἐξοπλισμῶν της, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς καλύψεως τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ σχετικοῦ δανείου.

Ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσα νευρικότης, ἐκδηλοῦται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς : εἰς τὸ ἱσπανικόν, εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν, εἰς τὴν Σομαλίαν, Λιβύην, εἰς τὴν κατάργησιν τῶν αἰγυπτιακῶν διομολογήσεων κλπ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰταλῶν ἐθελοντῶν ἐν Ἱσπανίᾳ ὑπολογίζεται εἰς ἑβδομήκοντα μέχρι ὀγδοήκοντα χιλιάδας. Ἐγκαθιδρυθέντες εἰς τὴν Μαγιόρκαν, τὴν Μαλάγαν καὶ εἰς ἄλλα στρατηγικὰ σημεῖα θὰ ἠδύναντο νὰ δημιουργήσουν, ἐν περιπτώσει εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, σοβαρὰς δυσχερείας εἰς τὴν κινητοποίησιν τῶν ἀφρικανικῶν δυνάμεων τῆς Γαλλίας.

Εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν ἡ Ἰταλία προβαίνει εἰς δαπανηροτάτας θυσίας. Διατηρεῖ ἐκεῖ στρατὸν 250.000 ἀνδρῶν καὶ ἐπὶ πλέον δύο χιλιάδας πεντακοσίους ἀξιωματικούς. Ὑπὸ τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Αἰθιοπίας, ὑπήχθησαν πέντε τοπικαὶ κυβερνήσεις — τὸ σύνολον τῶν γειτονικῶν ἰταλικῶν κτήσεων (ἡ Ἐρυθραία, ἡ Σομαλία κλπ.)

Ἐντατικὴ ἐργασία γίνεται εἰς τὴν Σομαλίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ προσπάθεια πρὸς διείσδυσιν εἰς τὴν Ὑεμένην. Ἡ Ἰταλία ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν Ἐρυθρᾶν Θάλλασαν, καὶ δικαίως, διότι γνωρίζει ὅτι αὐτὴ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ὁρμητήριον τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου διὰ τὴν ἡγεμονίαν του εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον.

Εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τοῦ Μονтραὶ διὰ τὴν κατάργησιν τῶν διομολογήσεων εἰς τὴν Αἴγυπτον, βλέπομεν τὴν Ἰταλίαν νὰ τάσσεται μὲ τὸ μέρος τῆς ἀδιαλλάκτου μερίδος τῶν Αἰγυπτίων, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητῇ τὸν ἄνευ ἀποζημιώσεως σφετερισμὸν τῶν κεφαλαίων τὰ ὁποῖα ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐτοποθέτησαν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Παραμοναὶ πολέμου δὲν σημαίνουν ὅτι ὁ πόλεμος εἶνε ἀναπόφευκτος, ἀλλὰ ὅτι τὰ πάντα κινοῦνται καὶ προετοιμάζονται ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ προσεχοῦς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς πολὺ σημαντικὸν τὸ τελευταῖον ταξείδιον τοῦ κ. Γκαῖριγκ εἰς Ρώμην. Λέγουν ὅτι κατ' αὐτὸ ἀπεφασίσθη ἡ προσεχὴς συνάντησις Χίτλερ —Μουσσολίνι, ἄλλοι δὲ πάλιν ὅτι ἐκανονίσθησαν κάπως σαφέστερον αἱ ζῶναι τῆς γερμανικῆς καὶ ἰταλικῆς ἐπιρροῆς, καὶ ὅτι: πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν μεταβαίνει τὰς προσεχεῖς ἡμέρας εἰς Ρώμην ὁ Γερμανὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. φὸν Νώυρατ.

Εἰς ἀντίρροπον ἔχομεν τὸ τελευταῖον ταξείδιον τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Νταλαντιὲ εἰς Ἀγγλίαν. Ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸς πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς μεγάλης παρατάξεως τοῦ κ. Μπλοὺμ ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς σημαντικά : «Ἡ Γαλλία ὅπως καὶ ἡ Μ. Βρεττανία δὲν τρέφει ὄνειρα κατακτήσεως. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ζήσουν ἐν ἁρμονίᾳ. Ὑπάρχει ἐλπὶς πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἐν Εὐρώπῃ, ἂν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Μ. Βρεττανία παραμείνουν ἡνωμέναι χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ συνεργασία των θὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὸν πόλεμον». Ὁ γερμανικὸς τύπος ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ταξειδίου τοῦ κ. Νταλαντιὲ εἰς Λονδῖνον, ἦτο ἡ προσαρμογὴ τῶν συμφωνιῶν τῶν γενικῶν ἐπιτελείων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΝ

Ἡ πολιτικὴ κίνησις εἰς τὰ Βαλκάνια δὲν καθυστερεῖ τῶν εὐρωπαϊκῶν ζυμώσεων. Ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶνε ἄξια ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸ ἰταλογιουγκοσλαυϊκὸν σύμφωνον, τὰ ταξείδια τῶν Τούρκων ὑπουργῶν εἰς Βελιγράδιον καὶ Σόφιαν, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Πολωνίας κ. Μπὲκ εἰς Βουκουρέστιον, καθὼς καὶ αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ὑπογραφὴν ἰταλορουμανικοῦ συμφώνου.

Ὁ βουλγαρικὸς Τύπος διατρανώνει ἰδιαιτέραν συμπάθειαν καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Τουρκίαν. Ἡ ἐφημερὶς «Σλόβο» ἐπαινοῦσα τὴν ὀργάνωσιν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ — ἔργον τοῦ μεγάλου προέδρου τῆς γείτονος δημοκρατίας — ὑπολογίζει τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς Τουρκίας, ἐν καιρῷ πολέμου, εἰς 1.300.000 ἄνδρας, εἰς διακόσια ἅρματα μάχης καὶ 450 ἀεροπλάνα, γαλλικῆς προελεύσεως. Τονίζει, ὅτι διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης ἡ τουρκικὴ Ἐθνοσυνέλευσις ἐψήφισε τὸ 1936, ἐκτὸς τοῦ συνήθους προϋπολογισμοῦ, πρόσθετον κονδύλιον τεσσάρων ἑκατομμυρίων λιρῶν Ἀγγλίας.

Ὁ Πολωνὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μπὲκ, μεταβὰς εἰς Βουκουρέστιον συνεννοήθη διὰ τὴν ἀνανέωσιν, ἢ μᾶλλον τὴν μετατροπὴν τοῦ πολωνορουμανικοῦ συμφώνου εἰς συμμαχίαν. Αἱ σχετικαὶ πληροφορίαι εἶνε ἀντιφατικαί. Ἐν τούτοις, ὁ γαλλικὸς Τύπος τονίζει, ὅτι πρόκειται περὶ συμμαχίας καὶ ὅτι ἡ πολωνορουμανικὴ αὐτὴ συμμαχία ἀποτελεῖ συνέχειαν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς γαλλορουμανικῆς συμμαχίας. Χαρακτηριστικαὶ εἶνε αἱ τελευταῖαι δηλώσεις τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου εἰς τὸν γαλλικὸν Τύπον: «Οἱ μετὰ τῆς Γαλλίας δεσμοί μας, εἶπεν, εἶνε ἀκατάλυτοι. Ἡ Μικρὰ Ἀντὰντ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς μας». Ὅσον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ, ὁ βασιλεὺς προσέθεσεν, ὅτι: «Τὰ κόμματα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ,τὰ λεγόμενα κόμματα τῆς δεξιᾶς, ἔχουν μικροτέρας δυνάμεις ἀπὸ ὅ,τι διατυμπανίζουν».

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Σατυρικὸς στίχος

Η ΜΙΚΡΟΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ

Μὲ παντρέψανε..τί τρέλλα !
δώδεκα χρονῶν κοπέλλα,
δώδεκα χρονῶν κυρά...
Κι' ἐνῷ τώρα ἠμπορῶ
τὴ ζωή μου νὰ χαρῶ,
ἔχω δώδεκα μωρά.

Πάντα κλάμα, πάντα γκρίνια
πάντα γέννα καὶ φωνή...
κι' ὅλη τούτη τὴ ντουζίνα
εἶχα τὴν ὑπομονὴ
νὰ τὴν κάνω χρόνο—χρόνο
μὲ τὸ ἄνδρα μου καὶ μόνο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως

Παρίσι, ἡ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου

Μία πόλις-θαῦμα. — Ἡ σκιαγραφία της

Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο τοῦ φθινοπώ-
(ρου δεῖλι
σὲ μιὰ κάμαρα ξένη, στὸ πολύβοο Πα-
(ρίσι...

(«Νοσταλγίες») Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ

Σὲ μερικὲς μέρες ἀρχίζει στὸ Παρίσι ἡ διεθνὴς ἔκθεσις. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἄνθρωποι λογιῶν-λογιῶν θὰ κινήσουν ἀπὸ τὶς μακρυνὲς πατρίδες τους νὰ πᾶνε στὸ Παρίσι, στὴν ἔκθεσι. Ἢ μᾶλλον θὰ βροῦν διάφορες εὐκολίες, ποὺ παρέχονται γιὰ τὴν ἔκθεσι — φτηνότερα εἰσιτήρια, λιγώτερες διατυπώσεις, γιὰ νὰ δοῦν τὸ Παρίσι μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκθέσεως.

Δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο ἂν λέγαμε μερικὰ γιὰ τὸ Παρίσι, τὴν «πόλι τοῦ φωτός», τὴν πόλι θαῦμα, τὸ αἰώνιο Παρίσι.

«Ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στὴ Ρώμη», λέει μιὰ ἰταλικὴ παροιμία. Στὴ Ρώμη βέβαια τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ παροιμία αὐτὴ ταιριάζει σήμερα γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅποιος περηφανεύεται πὼς γύρισε ὅλο τὸν κόσμο καὶ δὲν πῆγε στὸ Παρίσι, εἶνε σὰν νὰ μὴν πῆγε πουθενά.

Ἂν συγκρίνῃ κανεὶς τὸνκόσμο ὁλόκληρο μὲ ρολόγι, τὸ Παρίσι εἶνε οἱ δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ. Χωρὶς αὐτοὺς δὲν θἄταν παρὰ ἕνα ἀντικείμενο ἄχρηστο καὶ περιττό. Ὁ Οὐγκὼ λέει κάπου: «Τί κενὸ θὰ γίνονταν, ἂν ἔξαφνα μιὰ μέρα τὸ Παρίσι σιωποῦσε!». Δὲν εἶπε ὑπερβολὴ αὐτὸ ποὺ εἶπε. Τὸ Παρίσι δὲν εἶνε ἁπλῶς ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας. Εἶνε ἕνας θεσμὸς παγκόσμιος. Ὅταν κηρύχτηκε ἡ ἐπιστράτευσις στὰ 1912, ὅλοι — σχεδὸν — οἱ ξένοι, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, τρέξανε νὰ ντυθοῦνε γιὰ νὰ πᾶνε στὸ μέτωπο. Ἐκινδύνευε ἡ πρωτεύουσα τῶν ὀνείρων τους, τὸ στοιχεῖο τους.

Ὅ,τι ἄνθρωπος καὶ ἂν εἶσθε, ὁποια νοοτροπία σᾶς διέπει, ἡ πόλις αὐτὴ εἶνε ἱκανὴ καὶ κατάλληλη νὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ, Πρᾶγμα, ποὺ ἔκανε τὸν Οὐάϊλδ νὰ πῇ: «Τὸ Παρίσι εἶνε ἡ θαυμασιώτερη πόλις τοῦ κόσμου, ἡ μόνη πολιτισμένη πρωτεύουσα. Τὸ μόνο μέρος τῆς γῆς, ὅπου βρίσκει κανεὶς τὴν πλήρη ἀνοχὴ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ τὸν φλογερὸ θαυμασμὸ ὅλων τῶν ἀρετῶν, ὅλων τῶν ταλέντων».

Φθάνοντας στὸ Παρίσι, τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ θὰ σὲ μαγεύσῃ, εἶνε ὁ οὐρανός του. Τὸ τραγουδισμένο γκρίζο του χρῶμα, μὲ τὴν ὑποβλητικὴ ὀμορφιά του. Ἕνα χρῶμα, ποὺ πλησιάζει, κάπως, τὸ δικό μας φθινόπωρο ἢ τὴν ἄνοιξι. Δίχως ξεροβόρια, δίχως καύσωνες, δίχως ἀέρες. Κι' ἔπειτα, κινηματογραφικά, θὰ βλέπῃς τὸ Παρίσι ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ μοναδικὰ στὸν κόσμο μνημεῖα του. Ἡ «Νὸτρ-Ντὰμ» (Παναγία τῶν Παρισίων) μητρόπολις τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς γοτθικοῦ ρυθμοῦ, «ὁ Παρθενὼν τῆς χριστιανωσύνης», ὅπως τὴνἔχουμε ὀνομάσει. Χτισμένη στὰ 1163 ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Μαυρίκιο Σαλλύ. Ἐνενῆντα χρόνια χρειάστηκαν ὥσπου νὰ τελειώσῃ ἐντελῶς. Σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησιά, στὶς 2 Δεκεμβρίου τοῦ 1804 ὁ Μ. Ναπολέων ἐστέφθη ἀπὸ τὸν Πάπα αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας.

Ἡ Ἁψὶς τοῦ Θριάμβου, ἡ μεγαλειτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα ἁψίδα τοῦ κόσμου, στὴν πλατεῖα Ἐτουάλ. Ἔχει ὕψος 49 μέτρα, 45 πλάτους καὶ 23 πάχους. Τὸν θεμέλιο λίθο ἔβαλε ὁ Μ. Ναπολέων στὰ 1806, εἰς ἀνάμνησιν τῶν νικῶν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Εἶνε κοσμημένη μὲ μεγαλοπρεπεῖς διακοσμήσεις, ποὺ περιφημότερες εἶνε: «Τὸ τραγούδι τοῦ ξεκινήματος», ἔργο τοῦ περιφήμου γλύπτου Ρύντ, «ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ναπολέοντος», «ἡ εἰρήνη στεφανωμένη», «ἡ ἀντίστασις τῆς εἰσβολῆς» κ. ἄ. Στὴν πύλη τῆς ἁψῖδος τὰ ὀνόματα 386 στρατηγῶν, ποὺ δώσανε τὴ συμβολή τους στοὺς πολέμους τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐπίσης καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων νικῶν τῆς Αὐτοκρατορίας. Στὸ κέντρο τῆς ἁψῖδος μία χαραγμένη πλάκα δείχνει τὸ μέρος ποὺ ἀναπαύεται ὁ ἄγνωστος στρατιώτης. Μία ἀναμνηστικὴ φλόγα καίει πάντα ἐπάνω στὸν τάφο.

Ὁ Πύργος τοῦ Ἄϊφελ, τὸ μεγαλειῶδες αὐτὸ μηχανικὸ ἔργο, φτιαγμένος ὁλόκληρος ἀπὸ σίδερο, ὁ πρόδρομος τῶν οὐρανοξυστῶν καὶ τοῦ μπετὸν-ἀρμέ, θὰ σᾶς παρακολουθῇ — καὶ θὰ τὸν παρακολουθῆτε — καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Παρισιοῦ. Κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν Γουσταῦο Ἄϊφελ γιὰ τὴν ἔκθεσι τοῦ 1889. Ἔχει ὕψος 300 μέτρα καὶ βάρος 9,000 τόννους. Στηρίζεται σὲ λίθινη βάσι καὶ ἔχει 16 ὑδραυλικὰ πιεστήρια γιὰ νὰ στέκεται σὲ ὁριζοντία θέσι. Στὴν κορυφή του ὑπάρχουν: ἀσύρματος, φάροι, ἐργαστήριο φυσικῆς, ἐργαστήριο μετεωρολογίας κ. ἄ. Πολλοὶ ξένοι ἀποφεύγουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν πύργο γιὰ νὰ μὴ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἀγαθοὶ χωριάτες, θαυμάζοντας τὸ ὕψος καὶ τὴν τέχνη του.

Τὸ Πάνθεο, ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμήματα τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ τοῖχοι του εἶνε κοσμημένοι ἀπὸ ἔργα τῶν μεγαλειτέρων ζωγράφων καὶ στὴν εἴσοδό του ἕνα γλυπτικὸ ἀριστούργημα — ἀπὸ τὰμοναδικὰ στὴν ἱστορία τῆς τέχνης — «ὁ Στοχαστὴς» τοῦ Ροντέν. Μιὰ μεγάλη ἐπιγραφὴ στὸ ἀέτωμα γράφει: «Στοὺς μεγάλους ἄνδρας, ἡ Πατρὶς εὐγνωμονοῦσα». Μέσα στὸ κτίριο αὐτὸ ὑπάρχουν τὰ λείψανα τοῦ Βολταίρου, τοῦ Ρουσσώ, τοῦ Οὐγκώ, τοῦ Ζολᾶ, τοῦ Καρνὸ καὶ πολλῶν ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας.

Μὰ ποῦ ν' ἀραδιάσῃ κανεὶς τὰ μνημεῖα τοῦ Παρισιοῦ; Εἶνε τόσα πολλά, ποὺ θὰ ἐχρειάζοντο πολλὲς σελίδες γιὰ τὴν περιγραφή τους. Τὸ Λοῦβρον, τὸ ἀνάκτορον τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, ποὺ σήμερα εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καὶ πολυτιμώτερα μουσεῖα τοῦ κόσμου καὶ ποὺ περικλείει ὅ,τι τέλειο δημιούργησε ὁ ἄνθρωπος στὴν ἱστορία τῆς τέχνης. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, στὸ μουσεῖο αὐτό, ὑπάρχει καὶ ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ποὺ ὁ Χάϊνε ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ ἐμπρός της τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα...

Τὸ «Πτὶ-Παλαὶ» στοὺς κήπους τοῦ Ἐλιζέ, χτισμένο γιὰ τὴ διεθνῆ ἔκθεσι τοῦ 1900, χρησιμεύει σήμερα γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς ἐκθέσεις. Ὁ Κῆπος τοῦ Λουξεμβούργου καὶ τῆς πρώτης ἀγάπης. Τὸ δάσος τῆς Βουλώνης μὲ τὴν ἐξωτική του ὀμορφιὰ καὶ τὴ μεγάλη λίμνη του, τὴν τραγουδισμένη ἀπὸ τὸν Λαμαρτῖνο. Ἡ συνοικία Μονμάρτρης, τοῦ ὀργίου, τῆς μέθης καὶ τῶν ἀπάχηδων μὲ τὴ «Σακρὲ-κέρ». Ὁ τάφος τοῦ Μ. Ναπολέοντος, τὸ «Γκρὰν-Πρὶ» τοῦ Λονσὰν καὶ τοῦ Ὠτέϊγ, τὸ Πρεντάν, ἡ Γκαλερὶ Λαφαγιὲτ, ἡ περίφημες καὶ ἱστορικὲς πλατεῖες Ὁμονοίας, Δημοκρατίας, Νικῶν, Βαστίλλης, Βαντόμ. Τὰ «Γκρὰν-μπουλβάρ», ποὺ τὸ βράδυ μεταβάλλονται σὲ ἀνθρωποθάλασσα. Ντὲ λὰ Παί, Ἰταλῶν, Ρουαγιάλ, Ροσερουάρ, Ὀσμάν, Ὄπερας. Τὰ πολύχρωμα φῶτα τῶν καταστημάτων, αὐτῶν τῶν λεωφόρων, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρίσκεται σὲ μεγάλη πανήγυρι. Τὴν πανήγυρι τῆς διεθνοῦς κοσμοπόλεως. Μὰ δὲν σταματάει μόνο σ' αὐτὰ τὸ Παρίσι.

Κάθε δρόμος, κάθε συνοικία, κάθε γωνιά του εἶνε συνδεδεμένη μ' ἕνα ἱστορικὸ γεγονός, ποὺ ἔπαιξε ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας, στὴν ἱστορία ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ Δημαρχεῖο, στολισμένο μ' ἕνα σωρὸ ἀγάλματα διασήμων ἀνδρῶν — ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα μνημεῖα τοῦ Παρισιοῦ — καὶ τί δὲν σᾶς θυμίζει. Στὶς 21 Φεβρουαρίου τοῦ 1848 στὴν εἴσοδό του ὁ Λαμαρτῖνος ἔβγαλε λόγο πρὸς τὸν λαό, προσπαθῶντας νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ πῶς ἡ τρίχρωμη σημαία ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ κόσμου, ἐνῷ ἡ κόκκινη ἔκαμε μόνο τὸν γῦρο τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως. Μέσα στὸ Δημαρχεῖο στὶς 28 Ἰουλίου τοῦ 1794 πιάσανε τὸν Ροβεσπιέρο — ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως — καὶ τὸν καρατομήσανε. Πρὶν τρεῖς μῆνες, στὶς 5 Ἀπριλίου 1794, ὁ Ροβεσπιέρος καρατόμησε τὸν Δαντών — συναρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως — μὲ τὴν κατηγορία ὅτι συνωμοτοῦσε γιὰ τὴν παλινόρθωσι τῆς μοναρχίας. Ὅταν ἦταν ἀκόμα καιρός, εἰδοποιήσανε τὸν Δαντὼν νὰ φύγῃ. — «Μπᾶ; τοὺς ἀπήντησε. Μπορεῖ κανεὶς νὰ παίρνῃ τὴν πατρίδα του στὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν του;»

Τὸ 1870 στὸ Δημαρχεῖο ὁ Γαμβέττας κήρυξε ἔκπτωτο τὸ καθεστὼς τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας, συζύγου τοῦ Ναπολέοντος Γ' καὶ ἐγκαινίασε τὴν τρίτη Δημοκρατία.

Στὴν «Πλατεῖα Ἀστεροσκοπείου» τὸ 1815 τὸ καθεστὼς τῆς δευτέρας παλινορθώσεως ἐτουφέκισε τὸν ἡρωϊκὸ στρστάρχη Νέϋ. Στὴ θέσι αὐτὴ ὑψώνεται, σήμερα, τὸ ἄγαλμά του — ἀριστούργημα γλυπτικῆς — καμωμένο ἀπὸ τὸν Ρύντ.

Στὴν ὁδὸ Ριβολὶ τὸν Μάϊο τοῦ 1871 ἔγινε τέτοια μάχη μεταξὺ βασιλικῶν καὶ δημοκρατικῶν — ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ὁδοφράγματα — ποὺ ὠνομάστηκε ἡ ἑβδομάδα ἐκείνη «Ἑβδομὰς αἵματος».

Μεταξὺ Λούβρου καὶ πλατείας Βαστίλλης ἔγινε λυσσαλέα μάχη, ποὺ ἀνετράπη ἡ δυναστεία τῶν Βουρβόνων.

Στὴν πλατεῖα Δημοκρατίας στὶς 21 Ἰανουαρίου 1793 καρατομήσανε τὸν Λουδοβῖκο 16ο.

Στὸν κῆπο τοῦ Τυλλερὶ ὑπῆρχαν τὰ περίφημα ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ποὺ στὶς 10 Αὐγούστου 1792 κατελήφθησαν ἀπὸ τὸν λαὸ καὶ στὰ 1871 τὰ κάψανε, γιατὶ μέσα σ' αὐτὰ καθότανε ὁ Ναπολέων Γ'. Στὴν ὁδὸ Σιδηρουργείων στὶς 14 Μαΐου 1610 δολοφονήθηκε ὁ Ἑρρῖκος Δ' ἀπὸ τὸν Ραβαιγιάκ. Στὴν ὁμώνυμη πλατεῖα ὑπῆρχε τὸ ἱστορικὸ φρούριο τῆς Βαστίλλης. Μέσα σ' αὐτὸ εἶχανε κλειστῆ μεγάλες προσωπικότητες στορίας. Μεταξὺ τῆς γαλλικῆς ἱ- τῶν ἄλλων καὶ ὁ Φουκέ, «ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σιδηροῦν προσωπεῖον». Στὶς 14 Ἰουλίου τοῦ 1789 τὸ καταλάβανε καὶ τὸ γκρεμίσανε. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν Γάλλων. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὴν πλατεῖα τοῦ Παλαὶ Ρουαγιὰλ ὁ Κάμιλλος Ντεμουλὲν — ἐκεῖ ποὺ σήμερα εἶνε στημένο τὸ ἄγαλμά του στὴν ἴδια πόζα — ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως:

— Στὰ ὅπλα !...

Ὁ πύργος τοῦ Ἄϊφελ θεώμενος ἀπὸ τοῦ Τροκαδερὸ

Καὶ ἡ Βαστίλλη ἔπεσε ἀνάμεσα σὲ φλόγες καὶ καπνούς. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅλες ἐκεῖνες ἡ χιλιάδες τοῦ κόσμου ἄρχισαν νὰ χορεύουν μέχρι τὸ πρωΐ. Χάραξε μιὰ νέα ἀνατολή. Τοῦ νέου κόσμου στὰ ἐρείπια τοῦ παληοῦ. Στὴν πλατεῖα αὐτή, ποὺ ὑψωνότανε ὁ ὄγκος τοῦ φρουρίου τῆς Βαστίλλης καὶ ποὺ συμβόλιζε τὴ φρίκη καὶ τὸν θάνατο, σήμερα ὑπάρχει ἕνα μεγάλο κέντρο χοροῦ μὲ μιὰ μεγάλη ταμπέλα ποὺ γράφει: «Ἐδῶ χορεύουν !»

Ἑκατὸν σαράντα ὀκτὼ χρόνια περάσανε ἀπὸ τότε. Κάθε ποὺ πλησιάζει ἡ 14η Ἰουλίου, χορεύουν στὸ ἴδιο μέρος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες συνέχεια...

Καὶ τὰ γεφύρια τοῦ Σηκουάνα, ἀκόμα, εἶνε συμβολικά, ἔργα ἀξίας, καὶ ἔχουν τὴν ἱστορία τους.

Ἡ γέφυρα τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ' — μιὰ γέφυρα σὰν κομψοτέχνημα — ἔγινε εἰς ἀνάμνησιν τῆς ρωσσικῆς συμμαχίας καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1900. Στὸν θεμέλιο λίθο — 7 Ὀκτωβρίου 1896 — παρευρισκομένων τοῦ Τσάρου Νικολάου Β' καὶ τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Φέλιξ Φώρ, ὁ Πὼλ Μουνὲ ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τοῦ Ἐρεντιά:

... αὐτὴ ἡ γέφυρα ρίπτουσα μιὰ ἁψίδα ἀ-
(πέραντη
ἀπὸ τὸν αἰῶνα ποὺ πέρασε σ' αὐτὸν ποὺ
(ἀρχίζει
εἶνε καμωμένη γιὰ νὰ ἑνώσῃ τοὺς λαοὺς
(καὶ τοὺς καιρούς.

Ὤ, ἂν ἔχετε ἀδυναμία στὴ φιλολογία καὶ θελήσετε νὰ δῆτε τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴ φιλολογική του ὄψι.

Σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα μεθοῦσε ὁ Βερλαίν, σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο ἔπινε τὸν καφέ του ὁ Μωρεάς, σ' αὐτὸ τὸ κτίριο δικάστηκαν τὰ τραγούδια τοῦ Μπωντελαίρ, ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ Βολταῖρος, ἐδῶ πέθανε ὁ Ζολᾶ, σ' αὐτὸν τὸν κῆπο ἔκανε τὸν περίπατό του ὁ Οὐγκώ, σ' αὐτὴ τὴ δενδροστοιχία περνοῦσαν χειροπιασμένοι ὁ Μυσσὲ μὲ τὴ Γεωργία Σάνδη, ἐδῶ ἦταν τὸ φρενοκομεῖο ποὺ πέθανε ὁ Μωπασσὰν καὶ ἕπεται μιὰ συνέχεια δίχως τέλος καὶ δίχως ἀρχή...

Ὅ,τι ἐκλεκτὸ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς βρίσκεται συγκεντρωμένο σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Τὸ ἄνθος τοῦ ἑλληνογαλλικοῦ πολιτισμοῦ, στὴν πρωτεύουσα τοῦ κόσμου.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνας Ἄγγλος ἱερεὺς ἔπασχε ἀπὸ ἐλαφρὰν ἀρθρίτιδα.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; ρώτησε τὸ γιατρό του.

— Νὰ πίνετε κάθε μέρα λιγάκι πούντς μὲ ροῦμι.

— Δύσκολο.

— Γιατί;

— Γιατί κατεδίκασα πάντοτε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξεύρει. Τί θὰ πῇ μάλιστα ἡ ὑπηρέτριά μου, ὅταν θὰ τῆς παραγγείλω νὰ μοῦ κάνῃ πούντς;

— Ζητήσατέ της λίγο ζεστὸ νερὸ καὶ κάμετέ το μόνος σας.

— Δὲν θὰ τὸ καταλάβῃ;

— Νὰ τῆς πῆτε, ὅτι τὸ θέλετε γιὰ ξύρισμα.

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ὁ γιατρὸς περνῶντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἱερέως σκέφθηκε νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν ὑγεία του, ἀλλὰ ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἀπαντάει μὲ στενοχώρια :

— Δὲν εἶνε καλά, γιατρέ μου, τὸ μυαλό του, μοῦ φαίνεται νὰ εἶνε πειραγμένο.

— Τὸ μυαλό του; πῶς;

— Πέντε φορὲς τὴν ἡμέρα ξυρίζεται.

◆◆

Μιὰ πλούσια χήρα, ποὺ ἀγάπησε πολὺ τὸν μακαρίτη της, συνήντησε κάποιον φτωχὸ ὑπάλληλο μιὰ μέρα, ποὺ εὕρισκε νὰ μοιάζῃ καταπληκτικὰ μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν πανδρεύτηκε γιὰ νὰ θυμηθῇ τὰ παληά.

Κι' ὁ Σωσίας τοῦ μακαρίτη ὑποχρεώθηκε νὰ φορέσῃ τὰ ροῦχα, ποὺ φοροῦσε ἐκεῖνος καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι συνήθιζε ἐκεῖνος νὰ κάνῃ ὅταν ζοῦσε. Κρασὶ δὲν τοῦ ἔδινε ποτὲ γιατί ὁ μακαρίτης κρασὶ δὲν ἔπινε, ἔπινε μόνον οὐΐσκυ, γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος ἦταν ὑποχρεωμένος οὐΐσκυ μόνον νὰ πίνῃ. Συχνὰ μεθοῦσε καὶ κυλιόταν κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, τότε ἡ κυρία ἐνθουσιαζόταν καὶ φώναζε ἀπὸ χαρά, χτυπῶντας τὰ χέρια της :

— Μπράβο! μπράβο ! Ἀπαράλλακτα σὰν τὸν μακαρίτη.

Ἕνας νευρικώτατος λόγιος εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ βρίσκεται τὸ σπίτι του μεταξὺ τῶν καταστημάτων ἑνὸς σιδηρουργοῦ καὶ ἑνὸς λεβητοποιοῦ. Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν οἱ τεχνῖται τῶν δύο αὐτῶν καταστημάτων τὸν πείραζε πολὺ καὶ εἶπε μιὰ φορὰ σ' ἕνα φίλο του, ὅτι, ἂν μετοικοῦσαν, θὰ τοὺς ἔδιδε ἕνα καλὸ γεῦμα.

Μίαν ἡμέρα παρουσιάσθηκαν στὸ λόγιο οἱ δύο γείτονες, κι' ἐπειδὴ εἶχαν μάθει τὴν ὑπόσχεσί του, τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι θὰ μετοικοῦσαν.

Ὁ λόγιος τοὺς προσέφερε μεγαλοπρεπέστατο γεῦμα, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια δὲ τοὺς ρώτησε ποῦ θὰ πήγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν.

— Ἀλλάζουμε κατάστημα, εἶπε ὁ λεβητοποιός. Ὁ σιδηρουργὸς πηγαίνει στὸ δικό μου κι' ἐγὼ σαὸ δικό του.

◆◆

Ἀμερικανικὸν πνεῦμα:

«Ὅταν πηδήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομο, ἐνῷ τρέχει ἀκόμη, πέφτει κατακέφαλα καὶ χαλᾷ τὸ καπέλλο του. Μερικοὶ λέγουν, ὅτι χαλᾷ καὶ τὸ κεφάλι του· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπήδησε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἦταν ἀπὸ πρὶν χαλασμένο».

◆◆

Ἕνας ἐβίαζε τὸ φίλο του νὰ μείνῃ καὶ νὰ γευματίσουν μαζί. Ὁ φίλος ὅμως ἠρνεῖτο

— Γιατί, εἶπε, δὲν δέχεσε τὴν πρόσκλησί μου ;

— Λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ κάνω ἐξ αἰτίας τῆς γυναίκας μου. Πρέπει νὰ πάω αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ κοιμήσω τὸ μωρό μας, κι' ἂν δὲν πάω, δὲν ξέρω τί θὰ μοῦ κάνῃ.

— Πῶς!; Εἶσαι ἄνδρας κι' ἀφίνεις νὰ σὲ ἐξουσιάζῃ μιὰ γυναίκα ; Ποιὸς ἄκουσε τέτοιο πρᾶγμα; Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί θὰ ἔκανα. Θά...

— Τί θὰ ἔκανες; ρώτησε ἡ γυναίκα του, ποὺ ἐρχόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν.

— Θὰ πήγαινα ἀμέσως. Ἀμέσως! καταλαβαίνεις ;

Ἕνα ἀνάγνωσμα ἀσυλλήπτων περιπετειῶν

ΙΝΚΑ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Πιθηκάνθρωποι δόστε μου τὸ παιδί μου !...»

Τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

1ον

ΜΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ὑπερωκεάνιον «Ὄλυμπικ».

Ἕνας ψηλὸς νέος πάνω στὴ γέφυρα: ὁ Ὕβ ντὲ Γκερλέν. Ἕνας νεαρὸς Γάλλος σοφός, ποὺ γυρίζει στὴν πατρίδα του, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐξερεύνησι τῆς κοιλάδος τῆς Ἀμαζονίου.

Εἶνε μόλις εἴκοσι ἑπτὰ ἐτῶν.

Πιὸ πέρα ἕνας ψηλὸς γιάνγκης τὸν παρακολουθεῖ προσεκτικά. Σὲ λίγο φαίνεται πὼς παίρνει τὴν ἀπόφασί του καὶ τὸν πλησιάζει:

— Ντὶκ Στίλσον, ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, διευθυντὴς τῆς Ἑταιρίας «Στίλσον—Πίκτσουρ». Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα μιὰ συνομιλία μαζί σας.

— Ὕβ ντὲ Γκερλέν. Πολὺ εὐχαρίστως.

— Ξέρω ποιὸς εἶστε καὶ γι' αὐτὸ σᾶς θέλω. Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα σενάριο, ποὺ ἡ ὑπόθεσίς του θὰ ἐξελίσσετο στὴν κοιλάδα τῆς Ἀμαζονίου;

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι οὔτε συγγραφεύς, οὔτε σεναρίστας.

— Ὤ ! δὲν σημαίνει. Τί περιμένω ἀπὸ σᾶς; Μιὰ ἱστορία ἢ ἕνα παραμύθι τῶν περιπετειῶν σας. Τὸ ὄνομά σας θὰ μπῇ στὸν τίτλο τῆς ταινίας. Θὰ πληρώσω δέκα χιλιάδες δολλάρια καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ ἐπιβλέπετε τὸ γύρισμα τῶν «ἐξωτερικῶν», ποὺ θὰ ληφθοῦν ἐπὶ τόπου.

— Ἀλλὰ οἱ πυρετοί;

— Μὲ τὸ κινίνο;

— Καὶ τοὺς κροκόδειλους;

— Μὲ τὰ μυδραλλιοβόλα.

— Δέχομαι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πέρασε δίπλα τους μιὰ ἐξαιρετικὰ ὡραία νέα γυναίκα. Τί ὡραία! Καμμιὰ προσπάθεια «ἐπισκευῶν» «ἀ λὰ Τζόαν Κράουφορντ». Ἡ καλλονή της ἦταν ἀπολύτως φυσική, δική της...

— Εἶνε πατριώτισσά σας. Εἶνε ἡ μὶς Φρὰνς Ἀρζύλ. Θὰ μποροῦσα κάτι νὰ κάμω μ' αὐτήν, ἀλλὰ βλέπετε πηγαίνω στὴ Γαλλία νὰ κάμω τοὺς γάμους μου.

— Συγχαρητήρια, ἔκαμε ὁ Ὕβ καὶ γύρισε νὰ κυττάξῃ τὴ νέα γυναῖκα, ποὺ ξαναγύριζε, καπνίζοντας μὲ χάρι ἀπροσποίητη ἕνα σιγαρέττο.

Καθὼς περνοῦσε, ὁ Στίλσον τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ συνέστησε στὸν Ὕβ, ποὺ ἀμέσως χτυπήθηκε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ μελαγχολία. Ἡ Φρὰνς Ἀρζὺλ δὲν ἦταν καθόλου ὁ τύπος τῆς «ἐξητμισμένης» καλλονῆς. Ἦταν κάτι αἰθέριο, κάτι ἀσυλλήπτως ὡραῖον.

Μετὰ τὰς συστάσεις, ἐκείνη τὸν ἠρώτησε γιὰ τὶς περιπέτειές του στὸν Ἀμαζόνιο. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Στίλσον εἶχε χωθῆ στὸ μπάρ. Ἔμειναν μόνοι καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ἀναίσθητοι ἀπὸ τὴ βραδυνὴ ψύχρα, ἐκεῖνος ἀφηγούμενος τὶς περιπέτειές του κι' ἐκείνη ἀκούοντας μὲ προσοχή.

Ὅταν τέλειωσαν, ἡ Φρὰνς εἶπε:

— Ἂν τὸ θέλετε, αὐτὸ τὸ βράδυ θὰ συναντηθοῦμε πάλι στὸ ἀναγνωστήριο, ἀλλὰ ἀκοῦστε πρῶτα μιὰ παράκλησί μου. Εἴδατε τὸν κ. Στίλσον; Εἶνε ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴ φίλη μου — τὴν καλλίτερη — μὲ τὴ μὶς Ἴσμπελ Κλάρκ, ἀλλὰ συγχρόνως μοῦ κάνει ἕνα κόρτε ἐπίμονο. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μὲ συνοδεύετε διαρκῶς, γιὰ νὰ τὸν κάνω ν' ἀπελπισθῇ. Δέχεσθε;

— Εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σᾶς φανῶ ὁπωσδήποτε χρήσιμος, ἀπήντησε ὁ Ὕβ, φιλῶντας τὰ ἄκρα τῶν κρινένιων δακτύλων της.

Καὶ καθὼς χώριζαν, εἶδαν τὸν Στίλσον νὰ τοὺς παρακολουθῇ πίσω ἀπὸ τὰ σωσίβια.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Φρὰνς καὶ ὁ Ὕβ συναντήθηκαν στὴν πισίνα τοῦ πλοίου. Τὸ ἀπόγευμα ἔπαιξαν τέννις, βόλεϋ-μπόλ, γκόλφ. Δὲν ἄφηνε καθόλου ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ Στίλσον γύριζε διαρκῶς κοντά τους, ἀλλὰ οἱ δυὸ νέοι ἔκαναν πὼς δὲν τὸν ἔβλεπαν.

— Τὸ μάθημα πρέπει νὰ εἶνε καλό, εἶπε ἡ Φράνς. Καὶ τώρα, ποὺ ἄρχισε, ἀφῆστε με νὰ κανονίσω τὴν πορεία.

Ὁ Ὕβ ἀπεμακρύνθη καὶ ἡ ἄλλη πλησίασε τὸν Ἀμερικανό.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, εἶπε ἐκεῖνος μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Σᾶς παρουσιάζω κάποιον κι' ἀμέσως μ' ἐγκαταλείπετε, τρέχοντας πίσω του...

— Κοροϊδεύετε, Ντίκ, Φάνηκα καλὴ σ' αὐτὸ τὸν κύριο, γιατὶ εἶνε συμπατριώτης μου.

— Φράνς, σᾶς ἀγαπῶ!...

— Σεῖς; Μ' ἀγαπᾶτε; Τὴ στιγμή, ποὺ πηγαίνετε νὰ κάμετε τοὺς γάμους σας, μὲ τὴν καλλίτερή μου φίλη; Τρελλαθήκατε, Ντίκ; Σᾶς συγχωρῶ, ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβετε.

— Ὤ! Φράνς! Ὁρκισθῆτε μου, τοὐλάχιστον ὅτι δὲν θὰ δεχθῆτε στὴν καμπίνα σας αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο...

— Νὰ σᾶς ὁρκισθῶ; Ἀλλὰ μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ ζητεῖτε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Κάνω πάντα ὅ,τι μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν δίνω λόγο σὲ κανένα. Αὐτὸ τὸ βράδυ ἐγὼ καὶ ὁ κ. ντὲ Γκερλὲν θὰ καπνίσωμε ἕνα σιγαρέττο στὴν καμπίνα μου.

— Στὴν καμπίνα σας;

— Ἀλλὰ ναί...

— Ὁμολογῆστε, Φράνς, ὅτι εἶστε τελείως ἄμυαλη. Τὸν ἀγαπᾶτε, λοιπόν;

— Τί βλακεία ! Ἀλλὰ κι' ἂν αὐτὸ συνέβαινε, μήπως εἶστε ὁ πνευματικός μου;

— Ναί... ὄχι... ἀλλά... σᾶς ἀγαπῶ.

— Ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτό. Στὶς Κάννες θὰ βρῆτε τὴν Ἴσμπελ. Τὸ «Γαμήλιο Ἐμβατήριο» τοῦ Μέντελσον σᾶς περιμένει καὶ τοὺς δυό. Φεύγω.

. . . .

Τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, ἡ Φρὰνς ἔλεγε στὸν Ὕβ:

— Ἔκαμα ἄσχημα νὰ τὸν ἐξαγριώσω. Αὐτὸς ὁ γιάνγκης εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα πάνω στὸν θυμό του.

Κατέβηκαν... Ἀφοῦ προχώρησαν λίγο, ἡ Φρὰνς σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕνα τόσο ἀδιάφορο:

— Προσοχή. Ὁ λύκος εἶνε ἀπέναντί μας.

Πράγματι στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου, καπνίζοντας τὸ ποῦρο του, ὁ πανύψηλος Ντὶκ Στίλσον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του. Ὁ Ὕβ δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Ντὶκ ἦταν ἕτοιμος νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Ἀλλὰ ὁ ἄλλος δὲν κινήθηκε. Καὶ καθὼς ἔφθασαν μπροστὰ στὴν καμπίνα τῆς Φράνς, ἐκείνη τοῦ εἶπε χαριτωμένα:

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ σᾶς δεχθῶ ;

Μπῆκαν. Ἡ Φρὰνς ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα καὶ κόλλησε ὕστερα πάνω της τὸ αὐτί της. Ἄκουσε τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ Στίλσον καὶ τὴ βαρειά του ἀναπνοὴ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὕστερα ὅλα ἔπαυσαν. Θὰ εἶχε φύγει...

Ὁ Ὕβ ἔμεινε στὴν καμπίνα τῆς Φρὰνς πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐκείνη τοῦ ἀφηγήθηκε πῶς ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, θέλοντας, ὅπως τόσες καὶ τόσες, νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Γεμάτη ὄρεξι καὶ ἀνησυχία. Τὴν ἄφιξῖ της στὸ Χόλλυγουντ, τὴν πάλη της νὰ νικήσῃ, τὰ φοβερὰ ὅπλα τῶν ἀντιζήλων, ποὺ πληρώνουν τὸν «μακιγιὲρ» γιὰ νὰ «μακιγιάρῃ» ἄσχημα, τοὺς ἠλεκτρολόγους νὰ φωτίσουν κακά, τὸν «μοντὲρ» τῶν φίλμ, ποὺ κόβει μὲ τὸ ψαλλίδι του τὰ μέρη, ποὺ φαίνεστε... ὅλα, ὅλα... Τὴν ἀγανάκτησί της γιὰ ὅλον ἐκεῖνο τὸν κόσμο, γιὰ τὸν ὁποῖο «Γαλλὶς ἠθοποιὸς» σημαίνει «κορμὶ γιὰ ἡδονή», τοὺς σκανδαλοθήρας δημοσιογράφους, ὅλα. Τὴν ἀγανάκτησί της καὶ τὴν ἀπόφασί της νὰ γυρίσῃ, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ καταραμένο μέρος, νὰ τρέξῃ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας Γαλλίας.

Ἑνδεκάμιση!

Ἦταν καιρὸς νὰ φύγῃ. Φίλησε πάλι τὸ χέρι, ποὺ τοῦ προσεφέρετο, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα θερμὸ «Ἐς αὔριον» βγῆκε ἔξω.

Πίσω του ἡ Φρὰνς Ἀρζὺλ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε μερικὰ δευτερόλεπτα, ἀκούοντας τὰ βήματα, ποὺ ἀπεμακρύνοντο.

Ξαφνικά... Τί σήμαινε αὐτὸς ὁ θόρυβος; Αὐτὴ ἡ πνιγμένη κραυγή; Συμπλοκή; Χτυποῦσαν τὸν Ὕβ;

Θέλησε ν' ἀνοίξῃ. Στὴν ταραχή της ἔστρεψε ἀντίθετα τὸν σύρτη καὶ χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ ὁ διάδρομος ἦταν πιὰ κενός. Σιωπή... Τὸ πλοῖο φαινόταν νὰ κοιμᾶται ὁλόκληρο.

— Ἐν τούτοις δὲν ὠνειρεύθηκα, μουρμούρισε. Ὁ Ὕβ φώναξε: Βοήθεια. Θὰ τοῦ συνέβη κάτι πολὺ κακό.

* * *

Ἡ νέα γυναίκα σκέφθηκε λίγες στιγμές. Ἕνα προαίσθημα τὴ βασάνιζε. Ἕνα κρυφὸ δρᾶμα. Ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τηλεφώνησε στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας. Σὲ λίγο τῆς ἀπήντησαν ὅτι ὁ κ. ντὲ Γκερλὲν δὲν βρισκόταν στὴν καμπίνα του. Πιθανόν, τῆς εἶπαν, ὁ κ. ντὲ Γκερλὲν νὰ πῆγε στὸ μπὰρ ἢ ν' ἀνέβηκε στὴ γέφυρα γιὰ ἕνα τελευταῖο σιγαρέττο. Ἡ Φρὰνς δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιηθῇ μ' αὐτὴ τὴν ἄποψι. Τί συνέβαινε, λοιπόν, σ' ἐκεῖνον, ποὺ ἡ καρδιά της εἶχε ἐκλέξει. Σ' ἐκεῖνον, ποὺ ἀγαποῦσε;

Ἔρριξε ἕνα σάλι στοὺς ὤμους της κι' ἔτρεξε. Δὲν ἤξερε ποῦ πήγαινε. Γιὰ πολὺ περιπλανήθηκε στοὺς διαδρόμους τοῦ πλοίου μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά. Κάποτε βρέθηκε στὸ μπάρ. Οἱ μπάρμεν δὲν εἶδαν τὸν Ὕβ νὰ μπαίνῃ μέσα. Βγῆκε. Ἕνας καμαρότος περνοῦσε. Ἡ Φρὰνς τοῦ ἀνεκοίνωσε τὶς ὑποψίες της. Πῆγαν μαζὶ στὴν καμπίνα τοῦ Ὕβ. Ἦταν ἄδεια. Τὸ κρεββάτι του ἄθικτο περίμενε τὸν νέο. Τρέμοντας ἡ Φρὰνς ἔτρεξε στοῦ πλοιάρχου. Τὸν βρῆκε νὰ διαβάζῃ τὶς «Σκέψεις» τοῦ Πασκάλ. Τὴν καθησύχασε: Δὲν ἐξαφανίζεται ἔτσι στὰ εὔκολα κανένας ἀπὸ ἕνα ὑπερωκεάνιο. Κι' ὕστερα μπορεῖ «κατὰ λάθος», σὰν ἀνύπαντρος, νὰ χώθηκε σὲ καμμιὰ ἄλλη καμπίνα. Τέλος γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ ξαναπῆγε μαζί της στὴν καμπίνα του, στὸ μπάρ, στὴ γέφυρα, στὰ σαλόνια. Ὅταν ξαναγύρισαν, ἦταν πιὰ καὶ ὁ ἴδιος ἀνήσυχος. Τί μποροῦσε νὰ συμβῇ; Πάντως καλὰ θὰ ἔκαμε ἡ μὶς Ἀρζὺλ νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ εἶχαν καιρὸ γιὰ ἔρευνες. Τώρα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτε...

Οἱ πιθηκάνθρωποι ἅρπαξαν τὸν μικρὸν Ἴνκα καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὰ πανύψηλα δένδρα τῆς ζούγκλας

Ἡ Φρὰνς δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη νύχτα. Τὴν αὐγὴ ἔτρεξε στὴν καμπίνα τοῦ Ὕβ, ἀλλὰ τὴ βρῆκε πάλι στὴν ἴδια κατάστασι, ποὺ καὶ τὸ βράδυ.

Δέκα ἡ ὥρα, τὸ πρωΐ. Ὁ Ὕβ δὲν εἶχε ξαναφανῆ. Τότε ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ὄλυμπικ» ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσι, ποὺ ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνησυχαστική. Ἡ Φράνς, ἐρωτηθεῖσα πρώτη, ἀφηγήθη λεπτομερῶς τί ἀκριβῶς εἶχε προηγηθῆ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κ. ντὲ Γκερλέν. Ἕνας ἄλλος ταξειδιώτης, ἕνας κοσμηματοπώλης τῆς Βαταβίας, ἐπεβεβαίωσε τὰ περὶ φωνῶν, θορύβου, πάλης κ.τ.λ.

Ἐξήτασαν τὰ μέρη. Καμμιὰ ἔνδειξις. Οἱ ἀστυνομικοὶ ξαναγύρισαν στὴν Φράνς.

— Εἶστε ἡ μόνη Γαλλὶς ἐδῶ μέσα καὶ ἡ μόνη, ποὺ βρισκόσαστε σὲ στενὲς σχέσεις μὲ τὸν ἐξαφανισθέντα. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, ἂν εἶχε ἐχθρούς ; Ἂν φοβόταν τίποτε.

Ἡ Φρὰνς ἤξερε, ὅτι ὁ Ὕβ εἶχε, ναί, ἕνα ἐχθρὸ πάνω στὸ πλοῖο: τὸν Ντὶκ Στίλσον, ἀλλὰ δὲν τὸ φανέρωσε. Εἶνε ὀνόματα, ποὺ δὲν τὰ κατηγοροῦν τόσο εὔκολα.

Καὶ καθὼς οἱ ντέτεκτιβ τὴν εἶδαν νὰ διστάζῃ:

— Ἀφοῦ, μίς, δὲν θέλετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτε ἄλλο κι' ἀφοῦ εἶστε σεῖς ποὺ βρισκόσαστε μαζί του μέχρι τὰ τελευταῖα λεπτά, ποὺ προηγήθηκαν τῆς ἐξαφανίσεώς του, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σᾶς συλλάβωμε...

Τότε ἐκείνη, μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τῆς φρικτῆς κατηγορίας, φανέρωσε τὸ ὄνομα τοῦ Ντίκ.

Ὁ Στίλσον ἐκλήθη ἀμέσως καὶ ἔδωσε μιὰ θαυμασία κατάθεσι, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρίβεια ἀπεδείχθη πληρέστατα.

Κι' ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴ Φράνς, καθὼς τὴν ὡδηγοῦσε στὴν καμπίνα της:

— Καταλαβαίνω καὶ συγχωρῶ τὶς κατηγορίες σας, ἀλλὰ θελῆστε νὰ ξεχᾶστε τὸ θυμό μου καὶ προσπαθῆστε νὰ διώξετε κάθε ὑπόνοια ἀπ' τὸ μυαλό σας γιὰ μένα. Πέστε μου, ὅτι πιστεύετε, πὼς εἶμαι ἀθῶος καὶ δεχθῆτε τὴν προστασία μου.

Ὁ τόνος του ἦταν βαθειὰ εἰλικρινὴς καὶ ἡ Φρὰνς δὲν ἐπέμεινε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Ντίκ, τοῦ εἶπε καὶ δὲν σᾶς θεωρῶ σὲ τίποτε ἔνοχο.

— Τώρα ἡσυχάσατε. Ὅλοι μαζὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ λύσουμε τὸ μυστήριο.

Προσπάθησαν. Γιὰ πολύ. Ἐρεύνησαν παντοῦ. Ἀλλὰ τίποτε. Ὁ Γάλλος εἶχε ἀναληφθῆ.

Τὸ μυστήριο πλανιόταν ἀπὸ τὴν πρύμνη ὣς τὴν πλώρη τοῦ «Ὄλυμπικ».

Τί εἶχε συμβῆ ;

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Βγαίνοντας ὁ Ὕβ ἀπ' τὴν καμπίνα τῆς Φρὰνς ἔκαμε μερικὰ βήματα στὸ διάδρομο μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες, ἕτοιμος νὰ ἀμυνθῇ κατὰ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τοῦ Στίλσον. Ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτά. Προχώρησε. Μόλις βρέθηκε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας κι' ἑτοιμάστηκε νὰ κατεβῇ, πολλοὶ ἄνδρες χύθηκαν πάνω του. Ἀμύνθηκε. Ἀλλὰ τί μμποροῦσε νὰ κάμῃ μπροστὰ σὲ τόσους; Φώναξε. Τοὔκλεισαν τὸ στόμα καὶ σὲ λίγο ἦταν δεμένος χειροπόδαρα. Τὸν σήκωσαν καὶ τὸν κατέβασαν κάτω. Διὰ μέσου τῶν ἀνδρῶν τοῦ πλοίου, τὸν ἔφεραν σ' ἕνα μέρος, ποὺ κατάλαβε, ὅτι βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴ θάλασσα, γιατί ἕνας ψυχρὸς ἀγέρας ἔφθανε. Ὕστερα ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἅρπαγάς του:

— Ἔ, παιδιά! εἶνε ὥρα!...

Καὶ κατάλαβε, ὅτι τὸν πετοῦσαν ἔξω. Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ταξείδεψε στὸ κενὸ κι' ὕστερα μ' ἕνα φοβερὸ πάταγο ἔπεσε στὸ νερό.

Ἀλλὰ πρᾶγμα παράδοξο!

Δὲν βυθίστηκε. Ἔμεινε στὴν ἐπιφάνεια. Κατάλαβε. Τοῦ εἶχαν ἐφαρμόσει στὴ μέση ἕνα σωσίβιο. Ἄρχισε νὰ σκέπτεται: «Ἀφοῦ τὸν πέταξαν στὴ θάλασσα, γιατὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ πνιγῇ;» Δὲν εὕρισκε ἀπάντησι. Γιὰ πολλὴ ὥρα δοκίμαζε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι πότε ἀνέβαινε σὲ πανύψηλα βουνὰ καὶ πότε ἔπεφτε σὲ φοβερὲς ἀβύσσους. Ὕστερα κατάλαβε τὸ δυνατὸ πόνο τῆς συγκρούσεως μὲ κάποιο σκληρὸ πρᾶγμα. Γιὰ λίγο ἔμεινε ἀναίσθητος. Ὅταν συνῆλθε ἄκουσε φωνές. «Λοιπόν, θὰ τὸν ψάρευαν;» Ἄρχιζε νὰ ἐλπίζῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖ, ἀκίνητον, θὰ τὸν ἔβλεπαν, θὰ τὸν εὕρισκαν;

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὶς σκέψεις του καὶ κατάλαβε μιὰ ἁρπάγη νὰ τὸν τραβᾷ. Σὲ λίγο δὲ αἰσθάνθηκε, ὅτι τὸν τραβοῦσαν πάνω σὲ μιὰ βάρκα. Χωρὶς νὰ ποῦν οὔτε μιὰ λέξι, οἱ ναυτικοὶ κωπηλατοῦσαν. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄκουσε μιὰ σειρῆνα.

— Βορειοδυτικά, εἶπε ἀγγλικὰ ὁ ἄνθρωπος τοῦ τιμονιοῦ. Καὶ κάνει τόσο κρύο, ἀλλὰ τὸν πελάτη μας τὸν περιμένει ἕνα ζεστὸ φλυτζάνι τσάϊ.

Σ' αὐτὴ τὴν κοροϊδία ὁ Ὕβ, ποὺ πρὸς στιγμὴν εἶχε πιστέψει, ὅτι εἶχε σωθῆ, ἄρχισε πάλι νὰ ἀνησυχῇ.

«Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σκέφθηκε, ἔχω νὰ κάμω μὲ Ἀμερικανοὺς τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης. Ἡ γλῶσσα των τὸ ἀποδεικνύει. Ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ θέλουν ἀπὸ μένα ;

Θυμήθηκε τὸν καλὸ καιρό, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς Χιβάρος, τοὺς κυνηγοὺς ἀνθρωποκεφαλῶν καὶ συγκρίνοντας μὲ τὸν τωρινό, τὸν εὕρισκε πολὺ προτιμώτερο. Ἀσφαλῶς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ γκάγκστερς, μὲ κιντνάππερς. «Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀξίζω οὔτε χίλια δολλάρια».

Ξαφνικὰ ἡ βάρκα προσέκρουε σὲ κάτι μεταλλικό.

«Ἕνα πλοῖο» σκέφθηκε.

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε :

— Ἔχετε τὸ πουλί;

— Ναί, ἀπήντησαν ἀπ' τὴ βάρκα. Ἕνα περίφημο ... κοτσύφι, ἀλλὰ τώρα δὲν τραγουδεῖ.

Γέλασαν ὅλοι. Ὁ Ὕβ ὕστερα αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σηκώνουν. Σὲ λίγο τὸν ἀπέθεσαν σὰν δέμα. Ἄκουσε βρισιές, ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλοι σώπασαν. Προφανῶς κάποιος — ὁ ἀρχηγός τους — εἶχε φτάσει.

— Φτάνουν τ' ἀστεῖα, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν ἐξέπληξε κάπως. Φέρτε μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γρήγορα στὸ τετράγωνο ἑπτά. Ἠλίθιοι. Κανένας σας δὲν φρόντισε νὰ τοῦ ξεσφίξῃ τὰ σχοινιά. Ἂν εἶνε πεθαμένος θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβά.

Ἀκόμα ἕνας περίπατος. Ἀλλὰ ἐδῶ ὁ ἀγέρας ἦταν πιὸ βαρύς.

Τέλος, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τὸν κουβαλοῦσαν, τὸν ἄφησαν κάτω, σ' ἕνα ταπέτο παχύ. Ὁ Ὕβ κατάλαβε, ὅτι ἔφτασε στὸ τέλος τῶν δεινῶν του. Τὰ δεσμά του ξεσφίγγονται ἕνα - ἕνα. Τί ἡδονή. Προσπάθησε νὰ κινηθῇ. Ἀδύνατον. Τὰ μέλη του ἦταν μουδιασμένα. Κι' ἀκόμη δὲν τοῦ εἶχαν βγάλει τὸ φίμωτρο, ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὰ χείλη κάτω στὰ δόντια. Δὲν ἔβλεπε τίποτε. Ἦταν μόνος; Ἦταν κι' ἄλλοι ἐκεῖ; Πῶς νὰ τὸ ξέρῃ; Τὰ μάτια του τὸν πονοῦσαν καὶ τὰ κρατοῦσε κλειστά.

— Πηγαίνετε νὰ εἰδοποιήσετε τὴν καπετάνισσα, Οὖστ! εἶπε κάποιος.

Ὁ κύριος τοῦ πλοίου μπῆκε μέσα. «Ἐπὶ τέλους, θὰ μάθω τί μὲ θέλει», σκέφθηκε ὁ Ὕβ.

Ἀλλὰ γρήγορα ἡ ἐλπίδα του ἀπεδείχθη φροῦδος. Γιατὶ μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀντήχησε :

—Διάβολε τῶν διαβόλων!..δὲν εἶν' αὐτός !

◆ ◆

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ὕβ ἄνοιξε μὲ κόπο τὰ μάτια του καὶ ἀνασηκώθηκε. Ἀπέναντί του μ' ἕνα μεταξωτὸ ὑποκάμισο κρέμ, μὲ χρυσᾶ γαλόνια, μὲ κυλόττες ἱππασίας καὶ μπόττες κίτρινες ἦταν ...μιὰ γυναίκα. Ἕνα ψηλὸ κορίτσι, σὰν ἄνδρας μὲ γεμάτους καὶ τετράγωνους ὤμους, χωρὶς στῆθος.

Δὲν ἦταν ὡραία, ἀλλὰ τί ἐνεργητικὴ ἔκφρασις! Ἡ περίεργη ἐκείνη ὕπαρξις παρατηροῦσε τὸν Ὕβ μὲ μιὰ ἔκφρασι ὀργῆς, δυσαρεσκείας καὶ κάποιας ἀβεβαιότητος ἀκόμα.

— Πῶς σὲ λένε;

— Ὕβ ντὲ Γκερλὲν, Γάλλος.

— Βλέπετε, κτήνη, εἶπε μὲ μιὰ ἄγρια φωνή, γυρίζοντας στοὺς ἀνθρώπους της. Ἕνας Γάλλος! Συγχαρητήρια!

— Κλάρενς, ἐψέλισε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μὲ μακρυὰ γενειάδα. Δὲν φταῖμε ἐμεῖς, ἀλλὰ οἱ σύντροφοι τοῦ «Ὄλυμπικ».

— Ὅποιος καὶ νἆνε, λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν βλέπω, παρὰ αὐτό: δαπάνησα δέκα χιλιάδες δολλάρια καὶ δὲν ἔγινε τίποτε.

Ὁ Ὕβ κατάλαβε: τὸν πῆραν γιὰ ἄλλον.

— Πιστεύω νὰ ζητούσατε τὸν Ντὶκ Στίλσον, τόλμησε νὰ πῇ.

—Τὸ εἶπες, βλάκα! Οἱ ἠλίθιοι τοῦ «Ὄλυμπικ» πῆραν ἐσένα, ἕνα φτωχὸ διάβολο, ἕνα Γάλλο, ὅπως τόσοι ἄλλοι. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ ἄνθρωπός μας τρέχει γιὰ τὴ Χάβρη. Συγχωροῦν μιὰν ἀποτυχία, ἀλλὰ ὄχι μιὰ βλακεία.

— Μποροῦσαν ν' ἀπατηθοῦν, ξεθάρρεψε ὁ Ὕβ, γιατὶ μὲ τὸν Στίλσον βρισκόμαστε σὲ στενὲς σχέσεις.

— Σκασμός! Δὲν σοῦ ζητῶ ἐξηγήσεις. Ὁ Στίλσον πέταξε. Ἀλλὰ σύ; Τί κάνεις ἐσὺ στὴ ζωή; Τί ἀξίζεις;

Ὁ Ὕβ ἐξήγησε, ὅτι ἤρχετο ἀπ' τὸν Ἀμαζόνιο, ὅτι ἦταν σοφὸς κλπ

— Ἀλλὰ ἀδέκαρος, τὸν ἔκοψε ἡ ἄλλη. Καὶ τί θὰ κάνωμε τώρα αὐτὸν τὸν ἠλίθιο;

Ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε ξαναμιλήσει, προχώρησε ἕνα βῆμα:

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ἀφέντισσα, θὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε, πετάγοντάς τον στὴ θάλασσα. Δὲν εἶνε σπουδαῖο.

— Λυποῦμαι, φίλε, εἶπε ἡ Κλάρενς στὸν Ὕβ, ἀλλὰ ἔχομε σοβαροὺς λόγους νὰ μὴν ἀφήσωμε πίσω μας μάρτυρας τῆς ἐργασίας μας. Τὸ U — 172, καθὼς βλέπεις, δὲν εἶνε ἕνα ὑποβρύχιο, ὅπως τ' ἄλλα. Ἂν σ' ἀφήναμε θἄλεγες πολλά...

— Ἕνας Γάλλος, κυρία, δὲν ἔχει παρὰ ἕνα λόγο. Ἔστω κι' ἂν μ' ἔψηναν δὲν θἄβγαζα λέξι.

— Εὔκολο νὰ τὸ πῇς, ἀλλὰ γιὰ σκέψου: ἡ ἐξαφάνισίς σου ἀπὸ τὸ «Ὄλυμπικ» θὰ γίνῃ ἀντιληπτή. Θὰ ἐρευνήσουν. Σὲ λίγο θὰ ἐμφανισθῇς. Οἱ ντέτεκτιβ θὰ γίνουν πολὺ περίεργοι...

— Θὰ βρῶ κάποια δικαιολογία, κυρία.

Ὁ Ὕβ παρακαλοῦσε: Ἂς τὸν ἄφηναν σὲ μιὰ ἀκτὴ ἐρημική, ἂς τὸν πετοῦσαν στὴ θάλασσα κοντὰ σὲ κάποιο μέρος...

Ἀλλὰ ἕνας ἀπ' τοὺς πειρατὰς τοῦ ἔκοψε τὴ συνέχεια:

— Ἔλα κοντά μας, παλληκάρι μου, νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου.

Πάγωσε. Κατάλαβε τί σήμαιναν αὐτά. Μόλις ἀνέβαινε στὴ γέφυρα θὰ τὸν ἔσπρωχναν στὴ θάλασσα. Ἡ Κλάρενς τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Ὁ Ὕβ τὸ πῆρε καὶ, ὑποκλινόμενος, τὸ φίλησε στὴν ἄκρη Ἡ καπετάνισσα τὸν παρατηροῦσε ἔκπληκτη. Δὲν ἦταν συνηθισμένη σὲ παρόμοιες λεπτότητες. Ὁ Ὕβ ἤλπισε.

Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν . . . οἱ ἄνθρωποί της τὸν τράβηξαν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ξαφνικὰ ἕνας κουδουνισμός. Ἀμέσως μιὰ φωνή:

— Πλοῖον ἐν ὄψει. Βυθισθῆτε!

Ἡ Κλάρενς τότε διέταξε ὅλους νὰ φύγουν καὶ ν' ἀφήσουν τὸν Ὕβ ἐκεῖ.

Ἤδη, τὸ U — 172 βυθιζότανε. Ὁ Ὕβ καὶ ἡ Κλάρενς βρέθηκαν ἀπέναντι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἑπόμενον.

Κοσμοπολιτικὰ αἰσθηματικὰ διηγήματα

Γιὰ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ὡραίου Κοζάκου

Τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Μαρσὲλ Πρεβὼ

Σούρουπο...

Ἡ σκιὲς μπαίνουν μέσα στὸ δωμάτιο, ποὺ μιὰ ἀδύνατη φωτιὰ ζεσταίνει. Κοντὰ στὴ θερμάστρα μιὰ γυναῖκα. Ἡ ὧρες περνοῦν, ἡ φωτιὰ σβύνει.

Τὸ ἐκκρεμὲς χτυπάει: ἕνδεκα.

Πάνω στὸ τραπέζι ὁ φωτεινὸς κύκλος ἑνὸς ἀμπαζούρ. Κοντὰ στὴ σβυσμένη φωτιὰ μιὰ σιλουέττα μένει ἀναίσθητη στὸ κρύο, ποὺ σφίγγει. Μένει ἐκεῖ, μὴ βλέποντας τίποτε ἄλλο, τίποτε παρὰ τὸ παρελθόν...

Ἡ Λία!...

* * *

Πόσος καιρὸς ἀπὸ τότε!...

Ἡ τύχη τὴν ὡδήγησε ἕνα βράδυ σ' ἐκεῖνο τὸ περίεργο ρούσσικο καμπαρέ. Βέβαια τὸ Παρίσι εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ ρούσσικα καμπαρέ, ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν ἦταν σὰν ὅλα τὰ ἄλλα. Εἶχε κάτι ξεχωριστό, ποὺ σὲ μάγευε. Κάτι ἀκαθόριστο..

Ἡ ὀρχήστρα του ἦταν ὀκτὼ μπαλαλάϊκες, ὀκτὼ μπαλαλάϊκες, ποὺ ἐξουσίαζαν ὅλο τὸ πλῆθος τῶν πελατῶν του. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντροφιᾶς ἦταν ἕνας τύπος ἀπροσδιορίστου ράτσας. Τὸν ἔλεγαν Βαλδεμάρ, ὅπως μποροῦσε νὰ τὸν λένε Ντυράν. Ψηλός, ξανθός, μὲ μάτια ἐξαιρετικὰ φωτεινά, σχεδὸν διαφανῆ, ποὺ φώτιζαν ἕνα πρόσωπο σκληρὸ καὶ ἀδύνατο. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ παράξενα μάτια, δὲν τὰ ἔβλεπαν σχεδόν. Ὅταν μιὰ γυναίκα βρισκόταν στὸ ὀπτικὸ πεδίο τοῦ Βαλδεμάρ, σήκωνε γιὰ ἕνα τέταρτο τοῦ δευτερολέπτου τὰ μάτια πάνω της καὶ τὴν παρατηροῦσε, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὕστερα τὰ βλέφαρα σκέπαζαν τὸ βλέμμα, κρύβοντας τὶς σκέψεις. Στενοχώρια; Ἀδιαφορία; Κούρασις;

Ἡ Λία μὲ τὴ σειρά της ὑπέστη τὸ βλέμμα ἐκεῖνο κι' ἕνα συναίσθημα ἐξεγέρσεως τὴν πλημμύρησε. Ἐν τούτοις, μὴ μπορῶντας νὰ κάμῃ ἀλλοιῶς, κύτταζε διαρκῶς τὸν Βαλδεμάρ, ποὺ ἀκίνητος μὲ τὴν κοζάκικη στολή του δὲν τὴν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του, σὰν νὰ φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ τὴν μαγέψῃ πρῶτα γιὰ νὰ τὴν κάμῃ ὕστερα δική του.

Ἡ Λία ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ γινόταν κάτι γι' αὐτήν. Τὰ γεγονότα τυλίχθηκαν γοργά. Τὸ ἄλλο βράδυ ξαναπῆγε καὶ τὸ ἄλλο, ὅλα... μέχρις ὅτου ἕνα βράδυ τὸν περίμενε νὰ τελειώσῃ...

Μαζί του γνώρισε τὴν ἀληθινὴ ζωή, τὸν τέλειο ἔρωτα, ἀλλὰ ἔξη μῆνες μετὰ τὸ πρῶτο φιλὶ δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ παρελθὸν τοῦ ἀνθρώπου της.

— Ἀλλὰ ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς, γιατί δὲν θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς γιὰ τὸ παρελθόν σου;

— Πρὸς τί; Εἶσαι κοντά μου, εἶμαι κοντά σου. Ζοῦμε. Τί ἄλλο θέλεις; Μήπως δὲν εἶσαι ἔτσι εὐτυχής;

— Ναί! εἶνε ἀλήθεια πὼς εἶμαι εὐτυχής, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς σκέπτομαι πὼς μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷς, πὼς μπορεῖ νὰ μὴν πονῇς, νἀμὴν πόνεσες γιὰ μένα... πὼς γιὰ σένα ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ ἀδιάφορη παρέλασις εἰκόνων καί... καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ ὡραῖος Βαλδεμὰρ καὶ ἡ Λία

— Ρομαντική! Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ποτὲ ἀδιάφορη γιὰ ἐκείνους ποὺ τὴν ζοῦν...

— Ἄκουσε, Βαλδεμάρ. Πές μου... πὼς νὰ στὸ πῶ... ἀλλὰ ἀγάπησες τὴ μητέρα σου;

Ὁ ἄνδρας ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός, παγωμένος, ἀνεξιχνίαστος. Ὕστερα:

— Δὲν γνώρισα τὴ μητέρα μου.

Ἡ φωνή του δὲν πρόδινε καμμιὰ συγκίνησι, καμμιὰ θλῖψι.

Ἡ Λία ὠπισθοχώρησε. Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ ὕπαρξις, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε; Ἆ! ἔπρεπε νὰ μάθῃ, γιατί, λίγο-λίγο, τὸ μυστήριο γινόταν γι' αὐτὴν βάσανο. Ὑπέφερε. Φοβόταν...

Ἕνα βράδυ ὁ Βαλδεμάρ τῆς εἶπε πως θὰ δειπνοῦσαν μ' ἕνα συμπατριώτη του, τὸν Σμιρνώφ, παληὸ ἀξιωματικό. Τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τοῦ παρουσίαζε τὴν ἀρραβωνιαστική του. Δέχθηκε. Καὶ τὸ ἄλλο βράδυ βρῆκαν τὸν Νικόλα Σμιρνὼφ σ' ἕνα κομψὸ ρεστωράν.

Ὁ Σμιρνὼφ ἦταν ἕνας πολὺ εὐχάριστος καὶ εὐγενὴς φίλος. Τὸ δεῖπνο ὑπῆρξε εὔθυμο. Χόρεψαν. Ὕστεραν ὁ Βαλδεμὰρ ἔφυγε γιὰ τὸ καμπαρὲ καὶ ὁ Σμιρνὼφ πρότεινε στὴ Λία νὰ πᾶνε στὴν Ὄπερα, μέχρι τὴν ὥρα, ποὺ θὰ πήγαιναν νὰ πάρουν τὸν Βαλδεμαρ.

Τίποτε τὸ ἀντικανονικὸ δὲν συνέβη ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὁ Σμιρνὼφ τῆς φέρθηκε μὲ ἐξαιρετικὴ λεπτότητα. Ἀργότερα ξαναβρῆκαν τὸν Βαλδεμὰρ καὶ χώρισαν κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες.

Ἡ Λία προσπάθησε, ἀλλὰ ματαίως, νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἀξιωματικός. Ὁ Βαλδεμὰρ τὴν παρεκάλεσε νὰ πάψῃ νὰ τὸν ρωτᾷ: Καί;

— Λία, αὔριο, στὶς πέντε, θὰ πᾷς νὰ πάρῃς τὸ τσάϊ σου στοῦ Σμιρνώφ...

— Ἀλλά...

— Θὰ πᾷς... καὶ θὰ πᾷς μόνη!

Ἐκείνη ἐξηγέρθη καὶ ζήτησε νὰ τῆς πῇ γιατί τῆς ἐπέβαλλε τὴν ἐπίσκεψι αὐτή :

— Εἶσαι τρελλός, δὲν σὲ καταλαβαίνω. Ἐξήγησέ μου, Βαλεδμάρ...

Ἡ παληές της ὑποψίες ξαναζωντάνεψαν. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Δὲν τὴν ἀγάπησε ποτέ του. Δὲν πόνεσε γι' αὐτήν.

Τῆς ἀπήντησε μὲ μιὰ φωνὴ βαρειά:

— Ὁ Σμιρνὼφ ἔχει στὴν κατοχή του μερικὲς ἐπιστολές, ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ στείλουν στὴ φυλακὴ ἢ καὶ πιὸ μακρυά...

— Βαλδεμάρ, θέλω νὰ μάθω τί ἔχεις κάμει.

— ... Καὶ ὁ Σμιρνὼφ μοῦ εἶπε χθές, ὅτι θὰ μοῦ τὶς ἐπέστρεφε, ἂν πήγαινες ἡ ἴδια νὰ τοῦ τῆς ζητοῦσες. Καταλαβαίνεις;

Ναί, καταλάβαινε πολὺ καλά...

— Νὰ πληρώσω τὴν ἀτιμία σου, τὴν κλεψιά σου, τὸ ἔγκλημά σου; Ὡραῖε μου κύριε! Ὄχι, ὄχι, ὄχι. Δὲν θὰ πάω...

— Ὁ Σμιρνὼφ πιστεύει ὅτι μὲ προσβάλει περισσότερο ζητῶντας νὰ πᾷς ἐσὺ γιὰ τὶς ἐπιστολές. Σκέπτεται ὅτι δὲν ὑπάρχει χειρότερη προσβολὴ γιὰ ἕνα ἄνδρα ἀπὸ τὸ νὰ ξέρῃ ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ εἶνε ὑποχρεωμένη νά...

— Καὶ σὺ ὑποφέρεις;

Τὰ μάτια του ἔγιναν πιὸ σκληρά.

— Θὰ ὑποφέρῃς σ' ὅλη σου τὴ ζωή, ἂν μὲ κάμῃς νὰ πάω στὴ φυλακὴ ἢ στὸν θάνατο... ἀρνουμένη μιὰ θυσία γιὰ νὰ μὲ σώσῃς.

— Λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς;

Κρεμάστηκε ἀπ' τὸ σακκάκι του. Τὴν ἔσπρωξε ἁπαλὰ χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Ἡ Λία οὔρλιασε.

— Κι' ἂν σὲ σκότωνα...

Σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ βγῆκε ὄχι χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ μιὰ φορὰ καὶ να τῆς πῇ :

— Αὔριο στὶς πέντε...

Ἡ Λία πῆγε...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὶς ὀκτὼ ὁ Βαλδεμὰρ δεχόταν ἕνα δέμα: τις ἐπιστολές. Κι' ἕνα σημείωμα τῆς Λίας : «Ἀντίο, Βαλδεμάρ. Δὲν ἔπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ. Εἶσαι ἐλεύθερος τώρα, χωρὶς ἐφιαλτες. Φεύγω καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα. Μάθε ὅμως ὅτι ἡ θυσία ποὺ ἔκαμε γιὰ σέια δὲν μὲ πλήγωσε πολυ, γιατί σ' ἀγαπῶ. Ἀντίο...»

* * *

Τὸ ἐκκρεμὲς χτυπάει: Μεσάνυχτα!

Ἡ Λία βρίσκεται πάντα στὴ θέσι της. Τὸ κρύο τὴν ἀφήνει ἀδιάφορη: ὀνειρεύεται πάντα κοντὰ στὴ σβυσμένη φωτιά.

Λοιπόν, ἂς κοιμηθῇ. Εἶνε ὥρα. Σηκώνεται καὶ πάει νὰ ξαπλώσῃ στὸ ντιβάνι. Τὰ μάτια δὲν κλείνουν. Κακὲς εἰκόνες τοῦ παρελθόντος τὰ ἐμποδίζουν.

Ξαφνικὰ ἀκούονται βήματα. Ἀνασηκώνεται. Τὰ βήματα πλησιάζουν στὴν πόρτα της. Τόκ, τόκ, τόκ... Χτυποῦν. Δὲν φοβᾶται. Πηγαίνει κι' ἀνοίγει.

Ὁ ἄλλος μπαίνει μέσα μὲ τὸ βλέμμα γεμᾶτο θλῖψι. Ἡ Λία καταλαβαίνει τώρα ὅτι τὴν ἀγαπᾷ.

— Πονεῖς, ἐπὶ τέλους πονεῖς;

— Λία, ἀρχίζω νὰ ζῶ τώρα. Ἡ ἀγάπη σου μ' ἀναγέννησε. Τὸ μεγαλεῖο σου μὲ φώτισε. Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη καὶ νὰ φύγω.

Ἐκείνη δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ πῇ, παρὰ μιὰ λέξι, μιὰ μόνη λέξι, μέσα στὴν ὁποία ἔβαλε ὅλη της τὴ ζωή:

— Μεῖνε...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

100.000 ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ θὰ παντρευτοῦν ἐφέτος!

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

Χιλιάδες γυναῖκες ηὗραν ἔρωτα καὶ εὐτυχίαν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἁπλοῦν μέσον, ὅπου πάντοτε ἐπιτυγχάνει. Γεροντοκόρες 40 καὶ 50 χρόνων ξαναβρίσκουν τὴν χάριν τῆς πρώτης νεότητος καὶ ὑπανδρεύθησαν παιδιὰ πλουσίων οἰκογενειῶν ἔπειτα ἀπὸ πολὺ καιρό, ἀφοῦ εἶχαν ἀπελπισθῆ νὰ εὕρουν σύζυγον. Στὸν καιρό μας μητέρες ἀλλὰ καὶ γιαγιάδες ἀκόμη μποροῦν νὰ ξαναύρουν τὴν δροσερότητα τῶν νεανικῶν των χρόνων.

Μιὰ νέα ζωτικὴ τροφὴ τῶν κυττάρων, ὀνομαζομένη «Biocel» ἐπετεύχθη ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμελῶς ἐκλεγέντα ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Dr Stejkal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Κατὰ τὴν διάρκειαν ἐπισήμων δοκιμῶν, γενομένων εἰς νοσοκομεῖα, τὸ «Biocel» ἀφήρεσε ἐντὸς 6 ἑβδομάδων τὰς ρυτίδας ἀπὸ πρόσωπα 50 ἕως 60 ἐτῶν. «Biocel» περιέχεται τώρα ἐντὸς τῆς κρέμας Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τὸ βράδυ, προτοῦ κατακλιθῆτε, τρέφει καὶ ξανανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρά), ἡ ὁποία διαλύει τὰ μαῦρα στίγματα, ξανασφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστᾷ λευκὴν καὶ βελουτὲ τὴν πλέον σκούραν καὶ σκληρὴ ἐπιδερμίδα. Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν κοῦραν αὐτὴν θὰ σᾶς φανῇ ὅτι ἐγίνατε χρόνια ὁλόκληρα νεωτέρα. Ἐντὸς τριῶν ἑβδομάδων θὰ ἐπιτύχετε ἕνα μαγευτικὸ χρῶμα νέας κόρης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλάχιστοι ἄνδρες μποροῦν ν' ἀντισταθοῦν ! Σᾶς ἐγγυώμεθα καλὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΣΙΟΥΜΑΝ, Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΚΑΡΔΙΩΝ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΛΑΡΑ ΜΠΙΚ

Τὸ κανονικὸν δίκαιον, οἱ νόμοι, ἡ δίκες δὲν ἱκανοποιοῦσαν τὸ πνεῦμα τοῦ εὐέξαπτου νέου, ποὺ περιπατοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τῶν κήπων τῆς Χαϊδελβέργης, διαβάζοντας δυνατὰ καὶ χειρονομῶντας.

Λεγόταν Ροβέρτος Σιοῦμαν, ἀλλὰ εἶχε κι' ἄλλα ὀνόματα μυστικά, κι' ἂν ζοῦσε ἔτσι στὴ μόνωσί του, αὐτὸ ἦταν γιατὶ ὑπῆρχαν μέσατου ἠθοποιοὶ ἕτοιμοι νὰ βγοῦν στὴ σκηνή, ποὺ ἡ ἀνυπομονησία ἔκανε νὰ φωνάζουν. Μιὰ μέρα, καθὼς ἄκουγε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι μιὰ συμφωνία τοῦ Φρὰνς Σοῦμπερτ, τὰ δαιμόνια ποὺ τὸν πλημμυροῦσαν λευθερώθηκαν μὲ τέτοιο ἐνθουσιασμό, ὥστε, στὸ τέλος, κατάλαβε γιατὶ βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἄφησε ἀμέσως τοὺς φίλους του κι' ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν στοῦ μουσικοδιδασκάλου Μπίκ. Χτύπησε τὴν πόρτα. Μιὰ μικρὴ μὲ μαλλιὰ μεταξωτα τοῦ ἄνοιξε.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σας ; ρώτησε.

—Ἔχει μάθημα.

Περίμενε μερικὰ λεπτά, συνομιλῶντας μὲ τὴ μικρὴ κόρη. Τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγαν Κλάρα κι' ὅτι ἦταν ἕνδεκα ἐτῶν.

—Κλάρα ; Τί ὡραῖο ὄνομα ! Σᾶς ἀρέσουν ἡ κοῦκλες, δεσποινίς ;

Ἔβαλε τὶς φωνές :

— Δίνω συναυλίες, κύριε. Κι' ἔφυγε γελῶντας.

Ὁ καθηγητὴς μπῆκε, ὁ Σοῦμαν παρουσιάσθηκε καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθη τὸ μεγάλο του πόθο. Νὰ γίνῃ ἕνας «φοβερὸς» βιρτουόζος, νὰ τί ἤθελε. Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαμαν τὸν πατέρα τῆς Κλάρας νὰ γελάσῃ. Σὲ τρεῖς ἑβδομάδες ὁ ἐρασιτέχνης ἄλλαξε γνώμη. Τί ἔπαρσις ! Ν' ἀρχίσῃ σπουδὲς πιάνου σὲ ἡλικία 19 χρόνων. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ ἀποθαρρύνῃ τὸν Σιοῦμαν. Καὶ ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον μὲ ζῆλο, κ' δὲν ἄργησε νὰ δώσῃ τ' ἀποτελέσματά του. Ὁ νέος μας μπῆκε πιὰ στὴ Χώρα τῆς Μαγείας, ἀπ' ὅπου δὲν ξαγυρίζουν. Ἔπεφτε ἀπὸ ἀποκάλυψι σὲ ἀποκάλυψη εἶχε συνείδησιν τῶν σκοτεινῶν δαιμόνων, ποὺ τραγουδοῦσαν μέσα του, μεγάλωναν μαζί του καὶ τοῦ ὑπηγόρευαν θαυμαστὲς συμφωνίες. Τακτικὰ ἔφερνε στὸ διδάσκαλό του τετράδια γεμάτα συνθέσεις. Ἡ μικρὴ Κλάρα — Θεέ μου, πόσο ὤμορφη ἦταν ! — τὰς ἐκτελοῦσε στὸ πιάνο, διάβαζε ὅ,τι ἐκείνη ἔγραφε, χειροκροτοῦσε — ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε ζωηρὰ—καὶ παρατηροῦσε μὲ θαυμασμὸ — μόνο ; — τὸν περίεργο ἐκεῖνο νέον, ποὺ ἀποκαλοῦσαν πάντα στὸ σπίτι τους : ὁ φοβερός !...

Ὁ Σιοῦμαν καὶ ἡ Κλάρα Μπὶκ

Χρόνια πέρασαν. Ὁ Σιοῦμαν ἔγινε περίφημος, ὀνομαστός. Ἔδωσε κι' ἀπὸ ἕνα ὄνομα στοὺς ἀόρατους φίλους του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν στὴ ζωή. Σ' αὐτὰ τὰ καλὰ δαιμόνια, ἀνεγνώριζε τόση ἐπιρροὴ καὶ ὑπογράφει τὶς συνθέσεις του μὲ δυὸ ψευδώνυμα, ποὺ ἡ φαντασία του τοὺς ἔδωσε: Φλορεστὰν καὶ Εὐσέβιος. Τὰ κάνει νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν. Τὰ ἐπιφορτίζει νὰ ζωντανέψουν τὶς πιὸ βαθειὲς ἐμπνεύσεις του. Τὸν ρωτοῦν γιὰ τὰ σχέδιά του. Δὲν ἀπαντᾷ. Αὐτὸ εἶνε μυστικὸ δικό του καὶ τῆς Κλάρας Μπίκ Ἡ παληὰ μικρὴ φίλη ἔγινε τώρα ἡ ἔμπιστός του, τὸ πάθος του, ἡ μοῦσα του, ἡ ἀρραβωνιαστική του.

Τὸ εἰδύλλιον ἐπλάκη εὐκόλως. Ἔπαιζαν στὸ ἴδιο πιάνο — ἁ κάτρ μαίν — διάβασαν τὰ ἴδια βιβλία...

Χαμηλόφωνα τὴν ρωτᾷ ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἀπαντᾷ μ' ἕνα χαμόγελο καὶ ἰδού τον στὴν κορυφὴ τοῦ Ὄρους τῆς Χαρᾶς. Ἀλλὰ ἀπ' ἐκεῖ ὥς τὴ Λύπη λίγο τὸ διάστημα. Ὁ πατέρας τῆς Κλάρας — πατέρας σὰν τοὺς ἄλλους κι' αὐτὸς — τοὺς χωρίζει. Ἐκείνη εἶνε 16 ἐτῶν. Τὴν ἀπομακρύνει. Ἐπαγρυπνεῖ πάνω της. Ἀλλὰ ἡ Κλάρα γράφει καὶ ὁ Ρόμπερτ, στὸ πιάνο του, ὀνειρεύεται, αὐτοσχεδιάζει, ἐλπίζει, λυπᾶται...

Συνθέτει τὴν Φαντασίαν, ἔργον 17.

Γράφει στὴν Κλάρα: Τὸ πρῶτο κομμάτι εἶνε ἀληθινὰ τὸ πιὸ παθητικό. «Εἶνε μιὰ δυνατὴ ἐρωτικὴ φωνὴ πρὸς ἐσένα...»

Ἐν τούτοις, ὁ χωρισμὸς ἐξακολουθεῖ. Ὁ κ. Μπὶκ φοβόταν τὸ μαθητή του. Φοβόταν τὸν Φλορεστὰν καὶ τὸν Εὐσέβιο. Ἔλεγε πάντοτε, ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μὲ τὸ γάμο.

Ἡ Κλάρα γράφει... γράφει τρυφερὰ γραμματάκια, ποὺ κάνουν ὡραῖο ἐκεῖνο, ποὺ ὁ Ρόμπερτ καλοῦσε: «τὸ δυστυχισμένο καλοκαίρι τοῦ 1836». Τὸν ἄλλο χρόνο ἡ ἐλπίδα μεγαλώνει. Ἡ Κλάρα γυρίζει. Ὁ Σιοῦμαν τρελλαίνεται ἀπὸ χαρὰ καὶ κάνει ἕνα ἀριστούργημα : «Οἱ σύντροφοι τοῦ Δαυΐδ». Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκόμη ἡ εὐτυχία, ποὺ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ μουσικοῦ. Εἶνε ἕνα πουλάκι πιὸ θαυμάσιο : φέρνει τὴν αὐγὴ στὰ φτερά του καὶ στὸ ράμφος του τὸ κρυστάλλινο δακτυλίδι.

Ὁ Σιοῦμαν τραγουδάει τὶς ὧρες τῆς ὁλονυκτίας, τόσο μεγάλες καὶ τόσο γλυκές, ποὺ δὲν θὰ τέλειωναν ποτέ.

Ἡ κατάκτησις τελείωσε.

Στὸ δωμάτιο, τώρα, μιὰ νέα γυναίκα κι' ἕνας ἄνδρας. Ἐκείνη εἶνε καθησμένη μπροστὰ στὸ πιάνο. Ἡ πανευτυχὴς στιγμὴ ἔφτασε. Ἡ Κλάρα θὰ διαβάσῃ τὴν ἀφήγησι μιᾶς μεγάλης ἀγάπης, στὴ γλῶσσα, ποὺ ἐκείνη μόνο καταλαβαίνει. Ἀλλὰ νά . . . ἐνῷ ὁ Σιοῦμαν περιμένει τὴ φωνὴ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τῆς χαρᾶς . . . ἐκείνη:

— Μ' ἀρέσει καλλίτερα τὸ «Καρναβάλι» σου, ἀγαπημένε μου. Εἶνε πιὸ εὔθυμο.

Τοῦ ζητεῖ νὰ γράψῃ γι' αὐτὴν ἕνα «ἡρωϊκὸ» κομμάτι: Μιὰ λεπτὴ χορδὴ σπάει μέσα στὴν καρδιά του. Τελείωσε. Δὲν θὰ γράψῃ πιὰ γιὰ πιάνο. Ἡ γυναῖκα του τοῦ ζητεῖ συναυλίες. Ἀπαντᾷ:

— Ὦ! Κλάρα, τί εὐλογία νὰ γράφῃ κανεὶς μελῳδίες. Βλέπεις, ἔχω πολὺν καιρό, ποὺ περιφρόνησα αὐτὸ τὸ εἶδος μουσικῆς. Καὶ τώρα θ' ἀρχίσω νὰ τραγουδῶ, σὰν τὸ ἀηδόνι, ὥς που νὰ πεθάνω...

Ὁ Φλορεστὰν καὶ ὁ Εὐσέβιος δὲν νικήθηκαν. Παρασέρνουν τὸν συνθέτη σὲ νέες σφαῖρες, πάντα πιὰ μακρυά, πιὸ ψηλά. Ἀνεβαίνει, ἐξακολουθεῖ ν' ἀνεβαίνῃ, μέχρι, ποὺ ἡ καρδιά του σπάζει, τὸ λογικό του πλανιέται στὴν ἀναζήτησι τῆς Χαρᾶς, ποὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ βροῦν στὴ γῆ...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΕΛΒΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΡΗΤΟΡΑ ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

Νεκρὸ σοῦ τὸν παρέδωσε
ὁ ἰατρὸς ἐμπρός σου,
καὶ τὸν ξαναθανάτωσε
ὁ ἐπιτάφιός σου !

ΕΙΣ ΑΣΤΕΙΟΝ ΚΥΝΗΓΟΝ

Τέτοια τρομάρα προξενεῖ,
σὰν βγαίνῃ στὸ κυνήγι,
ὅπου τὸν βλέπουν τὰ πουλιὰ
καὶ ὅπου φύγῃ—φύγῃ...

ΕΙΣ ΓΑΪΔΑΡΟΝ ΑΝΕΞΙΚΑΚΟ

Πόσον σοφὰ τῆς σιωπῆς
τὸ μυστικὸ γνωρίζεις !
καὶ μόνον ὅταν μᾶς ἀκοὺς,
θυμώνεις καὶ γκαρίζεις.

ΕΙΣ ΒΑΡΥΚΟΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

Τί σοφὰ ἡ Πρόνοια
ποὺ τὰ βάζει ἁρμονισμένα :
τὴ γυναῖκα σου γλωσσοῦ
καὶ θεόκουφον ἐσένα!

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Εὔθυμες ἱστορίες

Μιὰ μέρα ὁ Μαρσεγιέζος Μάριος παρέθετε γεῦμα σ' ἕνα ὀνομαστὸ γιατρό. Καθὼς ἔπαιρναν τὸν καφέ, ὁ γιατρὸς τοῦ εἶπε:

— Σύ, ποὺ κάνεις καλοὺς στίχους, γράψε ἕνα τετράστιχο καὶ γιὰ μένα.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησε ὁ Μάριος.

Πῆρε ἕνα μολύβι καὶ χαρτὶ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ;

«Ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ γιατρὸς Πουρτὰλ
ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του,
τὸ νοσοκομεῖο ἔκλεισε...»

Ὁ γιατρὸς τὸν σταματᾷ:

— Ὢ, μὲ κολακεύεις πολύ, ἀγαπητέ...

— Μιὰ στιγμή!... Ἄφησέ με νὰ τελειώσω.

Καὶ συνέχισε:

«... ἀλλὰ διπλασιάστηκε
τὸ νεκροταφεῖο !»

* * *

— Ἐλᾶτε αὔριο σπίτι μου, λέγει ἕνας ἄλλος Μαρσεγιέζος σὲ μερικοὺς φίλους του. Θὰ διασκεδάσετε ὑπερβολικά.

— Θὰ χορέψωμε; ρωτοῦν ἐκεῖνοι.

— Ὄχι.

— Θὰ τραγουδήσωμε;

— Οὔτε.

— Λοιπὸν τί θὰ κάμωμε; Μήπως μᾶς ἑτοιμάζεις καμμιὰ ταυρομαχία;

— Οὔτε αὐτό. Κάτι καλλίτερο. Μιὰ πάλη μὲ ἄγρια θηρία. Θὰ βάλω βδέλλες στὴν πεθερά μου!

* * *

Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια συναντήθηκαν πάλι δύο Γασκῶνοι, ὁ Ζὰν καὶ ὁ Πιέρ.

— Σὺ εἶσαι, Πιέρ.

— Σὺ εἶσαι, Ζάν; Τί κάνεις;

— Ὄχι καὶ πολὺ καλά, παντρεύτηκα.

— Τότε σὲ συγχαίρω.

— Μὴ μὲ συγχαίρῃς, γιατὶ ἡ γυναίκα μοῦ εἶνε μιὰ σωστὴ μέγαιρα.

— Τόσον τὸ χειρότερο, φίλε μου.

— Τόσο τὸ χειρότερο! Ὄχι καὶ τόσο, γιατὶ πῆρα ἀρκετὴ προῖκα.

— Ἆ! περίφημα!...

— Περίφημα; Ὄχι καὶ τόσο, γιατὶ μὲ τὰ μετρητὰ τῆς προίκας ἀγόρασα ἕνα κοπάδι βώδια, ποὺ μοῦ ψόφησαν ὅλα.

— Τί ἀτυχία!...

— Ἆ! ὄχι καὶ τόσο μεγάλη, γιατὶ μοσχοπούλησα τὰ τομάρια.

— Εὐτυχῶς...

— Εὐτυχῶς;... Ὄχι καὶ τόσο, γιατὶ τὸ σπίτι ποὺ εἶχα τὰ λεπτὰ κάηκε.

— Ὦ! τί φοβερὸ κακό!...

— Φοβερὸ κακό; Ὄχι δὰ καὶ τόσο, γιατὶ μέσα στὸ σπίτι ἦταν ἡ γυναίκα μου, ποὺ κάηκε ζωντανή...

* * *

Μιὰ φορὰ ἕνας Κινέζος συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη εἰς τὴν ποινὴν τῆς κάγκης, δηλαδὴ νὰ κλεισθῇ ὁ λαιμός του ἐντὸς δύο ξύλων, διότι ἔκλεψε μιὰν ἀγελάδα. Μερικοὶ φίλοι του, ὅταν εἶδαν στὴν ἐλεεινὴ αὐτὴ κατάστασι, τὸν ρώτησαν τί ἔκανε.

— Ὤ, τίποτε. Εἶδα στὸ δρόμο ἕνα παλῃόσχοινο καὶ τὸ πῆρα.

— Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ σὲ τιμωρήσουν γι' αὐτὸ μὲ τόση αὐστηρότητα.

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια... Στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ ἦταν δεμένη μιὰ ἀγελάδα

Couture superieure
Κουστούμια ἐπὶ παραγγελία
english fashion
Ἡ νέα ἀνωτέρα Κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ τέχνη μας, τά ἄριστα ὑλικά
παρουσιάζουν: καλοραμένο κουστοῦμι.
Αφοὶ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ κ Σια
ΣΤΑΔΙΟΥ - ΜΠΕΝΑΚΗ (γωνία) ΑΘΗΝΑΙ

ΛΑΜΠΡΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

—Ἐκεῖ τ' ἀρνάκια ψένονται
—Ἐκεῖ γιορτὴ καὶ γλέντι.
Οἱ δρόμοι ὄξω, εἶν' ἔρημοι
κι' εἶν' ἡ αὐλὲς γεμᾶτες,
ἐκεῖ καὶ γέροι καὶ γρηὲς
καὶ νειοὶ καὶ νειὲς ἀφράτες...

Ἐκεῖ φωτιὲς τριζοβολοῦν
καὶ ψένονται τ' ἀρνάκια,
ρίχνουν λεβέντες μὲ τὸ γκρᾶ,
καὶ παίζουν τὰ παιδάκια..

Ἐκεῖ καπνοὶ μεθυστικοὶ
καὶ γαργαλιάρα κνίσα
ἐκεῖ τραγούδια κλέφτικα,
γλέντια παλληκαρίσσα...

Ἐκεῖ ἀγόρια γιορτινὰ
καὶ κάτασπρα κορίτσια·
ἐκεῖ κρασὶ γλυκόπιοτο
ἀπὸ Βραχώρια τσίτσα (1)

Ἐκεῖ τσουγκρίζουνε τ' αὐγὰ
τὰ κοκκινοβαμμένα,
κι' ὁ νειὸς φιλεῖ τὴν κοπελλιά,
φιλεῖ τὸν νειὸ ἡ παρθένα...

Ἐκεῖ νταβούλια καὶ χορὸς
ὅσο ποὺ νὰ τὰ ψήσουν,
ὀρθὰ νὰ τὰ στεργιώσουνε
νὰ διπλοτουφεκίσουν...

...Χρυσῆ Λαμπρή...Κάθε αὐλὴ
καὶ σπίτι εὐτυχισμένο...
ἀλλοίμονο στὸν ἄρρωστο,
κι' ἀλλοίμονο στὸν ξένο !...

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

---

(1) Ξύλινο δοχεῖο γιὰ κρασί, τὸ ὁποῖο κατασκευάζεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ Ἀγρίνιον (Βραχῶρι).

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ καλὸς Μανεσκὰλ εἶνε μὲν πολὺ καλός, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὑπερβολικός. Ὑπερβάλλει καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ὑπερβολικόν. Λοιπόν, γιὰ νὰ τὸν σώζῃ πότε-πότε ἡ γυναίκα του, τοῦ κάνει νοήματα, τοῦ κλείνει τὸ μάτι, τοῦ σφυρίζει κ.λ.π.

Λοιπὸν μιὰ μέρα μερικοὶ φίλοι πῆγαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν. Ὁ Μανεσκὰλ ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ γιὰ κάποια ἔπαυλι, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο βεβαίως νὰ κτίσῃ. Ἡ γυναίκα του τὸν παρακολουθοῦσε ἕτοιμη νὰ ἐπέμβῃ στὴν κατάλληλη στιγμή, πού, δυστυχῶς, δὲν ἄργησε νὰ ἐπέμβῃ... «Μιὰ ἔπαυλι μεγαλοπρεπῆ, μιὰ ἔπαυλι, τῆς ὁποίας μόνο ἡ αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ θὰ εἶνε τριάντα μέτρων μήκους...» Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπενέβη ἡ γυναίκα του μ' ἕνα ἐλαφρὸ βήξιμο. Ἔξυπνος ὅπως ἦταν ὁ Μανεσκὰλ κατάλαβε καὶ «... καὶ δύο μέτρων πλάτους!» διώρθωσε.

◆◆

Ὁ Μαρσεγιέζος Μάριος εἶνε ἄρρωστος καὶ τὸν κουράρει ὁ γιατρὸς κ. Ζώμ. Μέσα σὲ δέκα πέντε μέρες ὁ Μάριος ἔγινε καλὰ καὶ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γιατρό του.

— Καλημέρα, γιατρέ μου.

— Καλημέρα, Μάριε. Ἔ, πῶς τὰ πᾶμε;

— Πολὺ καλά, γιατρέ μου. Ἦρθα νὰ σᾶς πληρώσω.

— Ἀ! δὲν ἦταν καὶ τόση βία...

— Ὤ! σᾶς παρακαλῶ. Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους. Τί σᾶς ὀφείλω;

— Καλά, καλά, μοῦ ὀφείλετε δώδεκα ἐπισκέψεις.

— Δώδεκα ἐπισκέψεις, μάλιστα. Λοιπόν, ὠρεβουάρ, γιατρέ μου, λέει ὁ Μάριος, καθὼς σηκωνόταν νὰ φύγῃ.

— Ὤ, διάβολε! Ἔτσι, λοιπόν, ξέρετε νὰ πληρώνετε!...;

— Σᾶς ὀφείλω ἀκόμη ἕνδεκα ἐπισκέψεις. Τὸ ξέρω, ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε. Θὰ σᾶς τὶς κάμω τὸ γρηγορώτερο, γιατὶ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος νὰ σᾶς ἀδικήσω!

◆◆

Ὁ Μάριος τρελλὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα μπαίνει στὸ πανδοχεῖο «Τὸ καναρίνι», τοῦ ὁποίου ἡ κουζίνα τοῦ χτύπησε τὴ μύτη. καὶ φωνάζει:

— Ἔ! Ταβερνιάρη! γρήγορα φαΐ γιατὶ πεθαίνω στὴν πεῖνα.

Ὁ ξενοδόχος τρέχει καὶ τοῦ σερβίρει.

Ὁ ἄνθρωπός μας τρώγει γιὰ τέσσαρες. Καθὼς τελειώνει τὸ τρίτο μπιφτέκι καὶ πίνει τὸ δέκατο ποτήρι κρασί, τοῦ λέει:

— Εἶσαι πράγματι ἕνας περίφημος μάγειρας, ἀλλὰ τὸ μαγαζί σου δὲν ἔχει εὐκολίες. Πολλοὶ στέκονται ὀρθοὶ καὶ περιμένουν.

— Ναί, βεβαια, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάμω; Καὶ ξέρετε πολλοὶ φεύγουν χωρὶς νὰ πληρώσουν.

— Κι' ὅταν δὲν πληρώσουν, τί κάνετε;

— Ἀ! ἁπλούστατα. Τοὺς δίνουμε μιὰ κλωτσιὰ καὶ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ μὴν ξανάρθουν.

Ὁ Μάριος σηκώνεται, τοὺς γυρίζει τὶς πλάτες, ἀνασηκώνει λίγο τὸ σακκάκι του, σκύβει καὶ τοῦ λέγει:

— Ἐμπρός, τί περιμένετε;

ΔΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ μιὰ ΞΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ
ἑκατό ὧραι μελέτης ἀρκοῦν μὲ τὸ σύστημα
LINGUAPHONE

ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Ταχύτης καὶ εὐκολία. Δύο προσόντα ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν ἀπόλυτον ὑπεροχὴν τοῦ Συστήματος LINGUAPHONE. Ἀπὸ τὸ πρῶτον μάθημα ὁ μαθητὴς ἠμπορεῖ νὰ περιγράψῃ ἄνω τῶν δεκαπέντε ἀντικειμένων μὲ ἄψογον προφοράν. Ἐπέτυχε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὅ,τι αἱ ἄλλαι μέθοδοι ἀδυνατοῦν νὰ **δώσουν καὶ μετὰ ἐτῶν μελέτην.**

Ὅποιος ἀρχίζει νὰ μανθάνῃ μίαν γλῶσσαν μὲ τὸ LINGUAPHONE, ἠμπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐννοῇ καὶ θὰ τὴν ὁμιλῇ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, χωρὶς νὰ χρειασθῇ γι' αὐτὸ νὰ θυσιάσῃ τὶς καθημερινές του συνήθειες ἢ νὰ παραμελήσῃ τὶς ἄλλες του ἀσχολίες. Μὲ τὸ LINGUAPHONE δὲν ὑπάρχουν ὡρισμέναι ὧραι μαθήματος, καμμία ἀλλαγὴ εἰς τὸ καθημερινόν σας πρόγραμμα. Εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας σὲ κάθε ὥραν τῆς ἡμέρας, παίρνετε τὸ μάθημά σας ὁπόταν θελήσετε καὶ οἱ καθηγηταί σας εἶνε οἱ διαπρεπέστεροι τοῦ κόσμου.

ETTORE ROMAGNOLI

Ὁ καθηγητὴς Ettore Romagnoli, πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς τῆς Ἰταλίας, δραματογράφος καὶ ποιητής, ὁ διάσημος μεταφραστὴς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τραγικῶν ἐπικῶν, βουκολικῶν καὶ λυρικῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ἀπέδωκε μὲ τοὺς ἀρχικοὺς ρυθμοὺς των, γράφει:

«Καὶ τὰ τρία μου παιδιά, διὰ τὴν σπουδὴν τῶν ξένων γλωσσῶν, ἀπὸ κάθε ἄλλη μέθοδο προτιμοῦν τὸ ἐξαιρετικὰ διασκεδαστικὸν Σύστημα LINGUAPHONE. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι τώρα, ὕστερα ἀπὸ λίγων μηνῶν σπουδὴν ἢ μᾶλλον «ἀκροάσεως» τοῦ LINGUAPHONE, ἂν βρεθοῦν ξαφνικὰ εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸ Λονδῖνον ἢ εἰς τὸ Βερολῖνον, θὰ τὰ καταφέρουν περίφημα, καὶ ἀσφαλῶς πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γιὰ νὰ μάθουν τὶς ξένες γλῶσσες καταφεύγουν ἀκόμη καὶ σήμερα στὶς γραμματικὲς καὶ στὰ λεξικά».

ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ

Ἐσκέφθητε ποτὲ τί προνόμια κατέχει ὁ γνωρίζων μίαν ξένην γλῶσσαν; Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἠξεύρει νὰ γράψῃ ἢ νὰ μεταφράσῃ μίαν ἐπιστολήν, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ ἕνα ξένον εἰς τὴν γλῶσσαν ποὺ ὁμιλεῖ καὶ ἐκεῖνος, καὶ νὰ ταξειδέψῃ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς χώρας του χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην συνοδοῦ, κατέχει ἓν σημαντικώτατον ὅπλον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ζωήν. Ἠμπορεῖ νὰ εὐρύνῃ σημαντικώτατα τὸ πεδίον τῆς δράσεώς του, νὰ διαβάσῃ ἐλεύθερα εἰς τὸ πρωτότυπον ξένους συγγραφεῖς, ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ συγγράμματα, ἠμπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἐλευθέρως μὲ ξένους συναδέλφους του. Ὅλα αὐτὰ τὰ κατορθώνετε πολὺ εὐκολώτερα μὲ τὸ LINGUAPHONE, γιατὶ μαθαίνετε ἀμέσως τί σημαίνει κάθε λέξις, κάθε φράσις, τὸ ἀφομοιώνετε τελείως καὶ τὸ κατέχετε ὅπως εἰς τὴν μητρικήν σας γλῶσσαν. Ἐννοεῖτε καὶ ὁμιλεῖτε τὰ Γαλλικά, τὰ Γερμανικὰ ἢ οἱανδήποτε ἄλλην γλῶσσαν, μὲ τὴν ἰδίαν φυσικότητα καὶ εὐκολίαν ποὺ ὁμιλεῖτε καὶ ἐννοεῖτε τὴν μητρικήν σας γλῶσσαν.

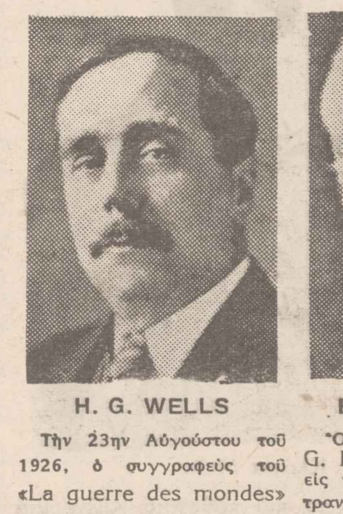

H. G. WELLS

Τὴν 23ην Αὐγούστου τοῦ 1926, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «La guerre des mondes» μᾶς ἔδιδε τὸ ἀκόλουθον δεῖγμα τοῦ θαυμασμοῦ του:

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ δοκιμάσω δίσκους σας μαθημάτων Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς. Εἶνε κάτι τὸ ἀξιοθαύμαστον. Τὰ μαθήματα εἶνε κατηρτισμένα μὲ μαεστρίαν, καὶ ἰδίως ἡ συμβουλή σας πρὸς τὸν μαθητὴν ν' ἀκούσῃ πρῶτα ἐπί τινας ἡμέρας καὶ ὕστερα νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἴδιος, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀποφέρῃ τὰ λαμπρότερα ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἄψογον προφοράν.

H. G. Wells

BERNARD SHAW

Ὁ μέγας δραματουργὸς G. Bernard Shaw ἔδωσε εἰς τὸ Linguaphone τὴν τρανωτέραν ἀπόδειξιν τῆς μορφωτικῆς ἀξίας ποὺ τοῦ ἀναγνωρίζει. Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἁγίας Ἰωάννας», ὄχι μόνον ἔγραψε τὸ «Spoken and broken English» — ὁμιλούμενα καὶ παρεφθαρμένα Ἀγγλικά — ἀλλὰ εἶχε τὴν προθυμίαν καὶ νὰ τὸ καταγράψῃ μὲ τὴν ἰδίαν του φωνήν, εἰς τέσσαρας διαλέξεις. Οἱ δίσκοι αὐτοί, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, εὑρίσκονται εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον, ὅπου ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἐθνικῆς συλλογῆς.

Ἡ τόσον ἐπισήμως δοθεῖσα ἀπὸ τὸν Bernard Shaw ἐπιδοκιμασία διὰ τὸ σύστημα, ἀποτελεῖ τὴν πλέον πειστικὴν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀναμφισβητήτου ἀξίας τοῦ Linguaphone.

MAURICE DEKOBRA

Ὁ Maurice Dekobra, ὁ περισσότερον γνωστὸς ἴσως ἀπὸ τοὺς συγχρόνους συγγραφεῖς, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα κυκλοφοροῦν τεραστίως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ κατ' ἐξοχὴν κοσμοπολιτικὸς συγγραφεύς, λέγει:

«Ὅταν ἤμουν νέος, μᾶς ἐδίδασκαν τὶς ξένες γλῶσσες μὲ ἐκεῖνο τὸ βασανιστήριο ποὺ λέγεται γραμματική. Ἐπήγαινες ὕστερα εἰς τὸ Λονδῖνο καὶ ὅλος ὁ κόσμος γελοῦσε μὲ τὰ Ἀγγλικά σου. Μία γλῶσσα ὅπως ὁμιλεῖται, ἡ προφορά της, ὁ τονισμός της, δὲν μαθαίνονται μὲ τὴν Γραμματικήν, ἀλλὰ μὲ τὸ LINGUAPHONE. Τὸ αὐτί, αὐτὸ εἶνε τὸ κύριον ὄργανον γιὰ νὰ μάθῃς μιὰ γλῶσσα.

»Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅποιος μεταχειρίζεται τὸ LINGUAPHONE ἀποδεικνύει πὼς εἶνε ἔξυπνος ἄνθρωπος».

Maurice Dekobra

M. MAETERLINCK

Ὁ μέγας Βέλγος συγγραφεύς, ὁ ἀθάνατος δημιουργὸς τοῦ «Pelléas et Mélisande», τοῦ «Trésor des humbles», τοῦ «Sagesse et Destinée», τοῦ «L'Olseau bleu» καὶ τόσων ἄλλων ἀριστουργημάτων, μᾶς γράφει:

«Εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ μελετήσω τὰ προτερήματα τοῦ Linguaphone. Τὸ ἔκαμα καὶ ἐπείσθην. Ἡ δοκιμὴ ἦταν μία ἀληθινὴ ἀποκάλυψις. Μέσα σὲ ὀκτὼ ἡμέρες ἔκαμα πολὺ περισσοτέρας προόδους ἀπὸ ὅσας εἶχα κάμει κατὰ τὴν διαμονήν μου ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον μῆνα εἰς τὸ Λονδῖνον, σὲ περιβάλλον ὅπου ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ δὲν ἤκουα νὰ ὁμιλοῦν παρὰ μόνον Ἀγγλικά. Σᾶς συγχαίρω θερμότατα».

M. Maeterlinck

Δύνασθε νὰ μάθετε τὰς ἑξῆς γλώσσας:

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ
ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΡΩΣΣΙΚΑ
ΤΣΕΧΙΚΑ
ΠΟΛΩΝΙΚΑ
Κ. Λ.Π.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἄλλοτε διὰ νὰ μάθετε πραγματικῶς καλὰ μίαν γλῶσσαν ἐχρειάζετο νὰ μείνετε ἐπὶ ἔτη εἰς τὴν ἀντίστοιχον χώραν, πρᾶγμα ποὺ ἐστοίχιζε ὄχι ὀλίγον. Σήμερον ἔρχεται ὁ ξένος εἰς τὴν χώραν σας, καὶ μάλιστα ἕνας ξένος διαλεχτός. Ἔρχεται ἐπάνω εἰς ἕνα δίσκον φωνογράφου, εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας μέρα-νύχτα, ἕνας καθηγητὴς ποὺ ἐγκαθίσταται στὸ σπίτι σας καὶ εἶνε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἕτοιμος νὰ σᾶς ἐπαναλάβῃ, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε, ὅ,τι σᾶς εἶπε καὶ πρὸ ὀλίγου, καὶ θὰ σᾶς τὸ εἰπῇ μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἠρεμίαν, μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ὄρεξιν καὶ ἀκρίβειαν. Ὁ καθηγητὴς αὐτὸς εἶνε τὸ LINGUAPHONE. Μελετῶντες μίαν ὥραν ἡμερησίως μὲ ἕνα οἱασδήποτε μάρκας φωνογράφον, θὰ κατέχετε τελείως τὴν γλῶσσαν τῆς ἀρεσκείας σας ἐντὸς τριῶν ἕως ἓξ τὸ πολὺ μηνῶν. Κατόπιν τὸ LINGUAPHONE χωρὶς καμμίαν ἐπὶ πλέον δαπάνην θὰ μάθῃ τὴν γλῶσσαν αὐτὴν καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας σας. Ἓν σύστημα LINGUAPHONE ἠμπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ θαυμάσια ὅλα τὰ μέλη συγχρόνως μιᾶς οἰκογενείας, μιᾶς λέσχης, ἑνὸς σωματείου, τοὺς μαθητὰς ἑνὸς σχολείου.

ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΑΘΗΤΩΝ

Πλέον τῶν 11,800 Σχολῶν, Λυκείων, Κολλεγίων εἰς ὅλον τὸν κόσμον χρησιμοποιοῦν τὸ σύστημα LINGUAPHONE. Κάθε ἡμέραν τὸ Ἰνστιτοῦτον LINGUAPHONE λαμβάνει ἐπιστολὰς προσώπων ποὺ ἐνόμιζαν ὅτι δὲν εἶχαν καμμίαν ἀπολύτως προδιάθεσιν διὰ τὰς ξένας γλώσσας καὶ ποὺ ἐν τούτοις ἔμαθαν δύο καὶ περισσοτέρας γλώσσας χωρὶς κόπον καὶ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, ἀκολουθοῦντες τὸ σύστημα ἐκμαθήσεως τοῦ LINGUAPHONE. Μαθηταὶ πάσης ἡλικίας λέγουν μὲ πόσην εὐκολίαν ἔμαθαν τὴν Γαλλικήν, τὴν Ἀγγλικήν, τὴν Γερμανικὴν κλπ., μολονότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχαν ἐλάχιστον διαθέσιμον χρόνον.

Ἔστω καὶ ἂν ποτέ σας δὲν ἐπροφέρατε ἀκόμη καὶ μίαν λέξιν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν ποὺ θέλετε νὰ μάθετε, θὰ καταπλαγῆτε μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ θὰ προχωρήσετε ἀμέσως ἀπὸ τὰ πρῶτα μαθήματα καὶ μὲ τὴν ἄψογον προφορὰν ποὺ θ' ἀποκτήσετε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες θὰ ὁμιλῆτε τὴν γλῶσσαν ποὺ μαθαίνετε ὡσὰν νὰ εἴχατε ζήσει ἐπὶ καιρὸν εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ὁμιλοῦν. Μὲ τὸ LINGUAPHONE ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος ἐπιτυγχάνετε ὅ,τι δυσκόλως θὰ ἐκατωρθώνατε καὶ μὲ τὴν πλέον μακροχρόνιον διαμονὴν εἰς τὸν ξένον τόπον, τοῦ ὁποίου τὴν γλῶσσαν μανθάνετε.

ΔΟΚΙΜΗ ΔΩΡΕΑΝ

Ἐλᾶτε εἰς τὰ Γραφεῖα μας νὰ διαπιστώσετε αὐτοπροσώπως τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ LINGUAPHONE καὶ νὰ λάβετε, ἐὰν θέλετε, μίαν πλήρει Σειρὰν (δίσκους καὶ βιβλία) διὰ δοκιμαστικὴν δωρεὰν μελέτην ἐπὶ 8 ἡμέρας.

Ἐὰν μένετε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἢ εἰς τὰς Ἐπαρχίας, ζητήσατέ μας διὰ τοῦ παραπλεύρως δελτίου νὰ σᾶς ἀποστείλωμεν λεπτομερὲς ἀναλυτικὸν τεῦχος τοῦ Συστήματος LINGUAPHONE, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἴδῆτε καὶ πῶς δύνασθε νὰ δοκιμάσετε τὸ LINGUAPHONE ἐπὶ 8 ἡμέρας στὸ σπίτι σας.

ΠΡΟΣ ΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΣ

Παρακαλῶ ὅπως μοὶ ἀποστείλητε τὸ λεπτομερὲς ἀναλυτικὸν τεῦχος σας. τὸ ὁποῖον θὰ μὲ πληροφορήσῃ συγχρόνως καὶ πῶς δύναμαι νὰ δοκιμάσω τὸ Σύστημα LINGUAPHONE δωρεὰν ἐπὶ 8 ἡμέρας στὸ σπίτι μου.

Μ' ἐνδιαφέρει ἡ .... γλῶσσαν
ΟΝΟΜΑ ....
Ἐπάγγελμα ....
Διεύθυνσις ....

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙΑ ΛΕΟΝΤΩΝ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

Τὸ κυνήγι τῶν λεόντων εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ φανατικώτερα ποὺ ὑπάρχουν. Δὲν θέλω νὰ ἀναφέρω τοὺς ἀναρίθμητους ταρταρίνους, ποὺ κυνηγοῦσαν στό... Ἀλγέρι τὸν βασιλέα τῶν ζώων, ἀλλὰ μόνον τοὺς πραγματικοὺς κυνηγούς, ποὺ κυνήγησαν ἕως τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, ἕως τὴν Μινάκα καὶ ἔφθασαν στὴ ζώνη ποὺ ὀνομάζεται «W», μερικὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Γκαὸ καὶ πρὸ παντὸς στὰ περίχωρα τοῦ Γκοσσύ, τοῦ μόνου μέρους, ποὺ ὑπάρχει νερὸ στὴν περιοχὴ ἐκείνη καὶ ὅπου ὑπάρχει ἐπίσης καὶ πλούσιο κυνήγι λεόντων, τιγρεων, ἐλεφάντων κλπ. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀπρόσιτο πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρονων. Μονον κατὰ τὸ 1932 ἡ διοίκησις ἐχάραξε κάποιον δρόμο ἀρχίζοντα ἀπὸ τὸ Γκαὸ καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο μποροῦν νὰ περάσουν αὐτοκινητα.

* * *

Τὸ νὰ κυνηγᾷ κανεὶς λεοντάρια δὲν εἶνε τοῦ καθενὸς δουλειά.

Πρὸ πάντων πρέπει κανεὶς νὰ γνωρίζῃ τὶς συνήθειες αὐτῶν τῶν ζώων. Στὰ μέρη τὰ ὁποῖα ὑπάρχει πολὺ κυνήγι καὶ ποὺ ἀκόμη δὲν τὰ πλησίασε κανείς, τὸ λεοντάρι δὲν χτυπιέται μὲ τὸν ἄνθρωπο. Τοὐναντίον τὸν φοβᾶται καὶ φεύγει μόλις τὸν ἀντιληφθῇ νὰ πλησιάζῃ. Κι' αὐτὸ γίνεται γιατὶ ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων ἔχει ἐξ ἐνστίκτου τὴν ἰδέαν πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶνε δυνατώτερός του καὶ πὼς ἔχει τὰ μέσα νὰ τοῦ ἐξουδετερώσῃ κάθε του ἀντίστασι. Ἐν τούτοις ὅταν ἕνα λεοντάρι πιαστῇ στὸ κυνήγι, τὰ ἄγρια ἔνστικτά του ἐξεγείρονται καὶ τότε δὲν διστάζει νὰ παλέψῃ ἄφοβα μὲ τὸν πρῶτον ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ μετρηθῇ μαζί του.

Ἡ καταστροφὲς ποὺ προξενεῖ τὸ λεοντάρι στὰ ἐντόπια κοπάδια εἶνε τρομερές. Ὅταν τὰ πλησιάζῃ, διασπείρει τὴν καταστροφή. Καταβροχθίζει 15 λίτρες κρέας ζωντανὸ καθημερινῶς καὶ ποτὲ δὲν ἀγγίζει τὰ πτώματα. Ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ φάῃ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κάποιου του θύματος, ποὺ εἶχε ἀφήσει ἀτέλειωτο, πηγαίνει πρὸς ἀναζήτησιν νέας λείας.

Ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐκαμψία τοῦ λέοντος εἶνε κάτι τι ἐξαιρετικόν. Μὲ ἕνα χτύπημα τῆς οὐρᾶς του ἀναποδογυρίζει ἄνθρωπο καὶ μὲ ἕνα κτύπημα τοῦ σαγονιοῦ του σπάει ὅλη τὴ σπονδυλικὴ στήλη ἑνὸς ἀλόγου. Πηδᾷ χωρὶς δυσκολία ὕψος τεσσάρων μέτρων.

Ὑπάρχουν πολλαὶ μέθοδοι γιὰ νὰ κυνηγήσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ζῶον. Ὁ καλλίτερος τρόπος εἶνε να τὸ περιμένῃ κανεὶς κοντὰ στὸν ποταμό, ὅπου ξέρει ἀπὸ τὰ ἴχνη ποὺ ἀφῆκε τὴν προηγούμενη, πὼς πηγαίνει τακτικὰ καὶ πίνει νερό, τὸ σούρουπο. Οἱ κυνηγοὶ κρύπτονται κοντὰ στὸν ποταμὸ καὶ μόλις τὸ ζῶον ἀρχίζῃ νὰ πίνῃ, βγαίνουν καὶ τὸ κτυποῦν ἐκ τῶν ὄπισθεν. Ἐὰν ἀποτύχῃ, ὁ ἀντίπαλος εἶνε χαμένος. Ἐὰν κατὰ τύχην κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς δὲν προφθάσῃ νὰ σκοτώσῃ τὸ λεοντάρι πρὶν ἐκεῖνο ἐπιτεθῇ στὸν κυνηγό. Καθὼς βλέπετε, εἶνε ἕνα σπὸρ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο. Καὶ δὲν εἶνε μόνο ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ καὶ πολὺ βαρύ, ἐνοχλητικό. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἦταν ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια.

Μιὰ περιοδεία στὴν καρδιὰ τῆς Ἀφρικῆς δὲν ἀπαιτεῖ μόνον μεγάλη προετοιμασία. Ἀγορὰ ὑλικῶν, ὅπλων καὶ τροφίμων κάθε εἴδους καὶ διαφόρων μέσων γιὰ νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν τάδε ἢ τὴ δεῖνα ζώνη τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπαιτεῖ ἐπίσης καὶ μιὰ μεγάλη πεῖρα τῆς ἀφρικανικῆς ζωῆς.

Μόνο νὰ φθάσῃ κανεὶς στὶς ζῶνες ποὺ ὑπάρχει κυνήγι εἶνε ἕνα ἀρκετὰ σοβαρὸ πρόβλημα. Δὲν ξέρει ἐκ τῶν προτέρων ποιὸ ἐμπόδιο θὰ συναντήσῃ καὶ ποιὸ ἀδιάβατο δάσος θὰ τοῦ κλείσῃ τὴ δίοδο. Ἐξ ἄλλου δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας μόνον τρόπος μεταφορᾶς: Πρέπει νὰ πάῃ κανεὶς μὲ τὰ πόδια καὶ νὰ ἔχῃ γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ἀποσκευῶν τριῶν κυνηγῶν τοὐλάχιστον 30 ἀνθρώπους. Ἡ ἄδεια γιὰ τὸ κυνήγι αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀκριβή. Στὶς ἀγγλικὲς ἀποικίες ἐπὶ παραδείγματι ἐστοίχιζε 10,000 φράγκα καὶ ξεχωριστὰ ὁ φόρος γιὰ κάθε σκοτωμένο ζῶο. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ κανεὶς νὰ θυσιάσῃ μιὰ μικρὴ περιουσία γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία στὴν Ἀφρική. Ἀτυχῶς ποὺ ὅλα αὐτὰ τώρα ἔχουν ἁπλοποιηθῆ, μοντερνοποιηθῆ καὶ μέχρις ἑνὸς σημείου ἐκλαϊκευθῆ ἀκόμα. Ἀσφαλῶς ὁ κυνηγὸς θὰ θελήσῃ νὰ πάῃ στὶς γαλλικὲς ἀποικίες ὅπου θὰ βρῇ ὅ,τι ζητήσει.

Μόλις ἀποφασισθῇ τὸ κυνήγι, ὁ κυνηγὸς θὰ συμφωνήσῃ μὲ μιὰ ἑταιρία, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἀποστολές, καὶ δὲν ἔχει ἐκεῖνος νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τίποτε, ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῶν ὅπλων του καὶ τῶν σφαιρῶν του. Ὅλα τὰ ἄλλα, δηλαδὴ μεταφορικὰ μέσα, ὁδηγούς, ἐντοπίους κυνηγοὺς καὶ λέοντας ἀκόμη εἶνε ἐπιφορτισμένη νὰ τὰ προμηθεύσῃ ἡ ἑταιρία. Ἐν τέλει σᾶς ὁδηγοῦν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐμπρὸς σὲ ἕνα ἢ δυο λεοντάρια, ἐλέφαντας ἢ ρινόκερους, τοὺς ὁποιους σκοτωνετε καὶ σᾶς ξαναφέρνουν πίσω, ὅταν ἡ δουλειά σας τελειώσῃ. Ἴσως νὰ νομίζετε πὼς τερατολογοῦμε. Δὲν λέμε ἀπολύτως καμμιὰ ὑπερβολὴ καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ διαπιστώσετε καὶ οἱ ἴδιοι, ἐὰν ἡ καρδιά σας τὸ λέει καὶ ἐὰν ἔχετε 20—25,000 φράγκα, τὰ ὁποῖα θὰ διαθέσετε γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ λάβετε μέρος σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐκδρομές, 5—6 ἑβδομάδες εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Γκαὸ ἢ καλλίτερα εἰς Οὐμπανγκι-Καρί.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνους ποὺ δυσπιστοῦν, θὰ προσπαθήσωμε νὰ τοὺς περιγράψωμε τὸν τρόπο ποὺ γίνεται ἡ περιοδεία αὐτή. Πρῶτα-πρῶτα, ὅπως λέμε παρὰ πάνω, ὅλαι αἱ ὑλικαὶ καὶ τεχνικαὶ φροντίδες ἐπιβαρύνουν τὴν ἑταιρία. Κάμνετε ἕνα εἶδος συμβολαίου μαζί της. Εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ χρήματός σας ἐπιβαρύνεται νὰ σᾶς μεταφέρῃ εἰς τὰς περιοχὰς ἐκείνας ποὺ ὑπάρχει κυνήγι, νὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ σκοτώσετε τὰ λεοντάρια σας καὶ νὰ σᾶς ξαναοδηγήσῃ στὸ Παρίσι. Ἕως τὴν Μασσαλίαν, τὸ Ὀρὰν ἢ τὸ Ἀλγέριον δὲν ὑπάρχει καμμιὰ δυσκολία. Ἰδοὺ πῶς θὰ κάμῃ ὁ κυνηγός: Ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι ἢ τὸ Ὀρὰν θὰ τὸν ὁδηγήσουν πρὸς νότον τῆς Σαχάρας. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ πάῃ μέσω τῆς ἐρήμου στὸ Γκαό, ποὺ εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 2,000 χιλιομέτρων. Τὸ ταξείδι αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη ποὺ ἔχει τὴν ἡμέρα καὶ τὸ κρύο τὴ νύκτα, γίνεται ὑπὸ τὰς καλλιτέρας συνθήκας ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ὑπάρχει μία ὁδὸς ποὺ ἔγινε τὸ 1926 καὶ ἐχρησιμοποιήθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ 1927 καὶ συναντᾶται εἰς τὴν διασταύρωσιν μὲ τὸ φορεῖον ποὺ φέρει τὸν κυνηγόν, συνοδευόμενον ἄλλωστε ἀπὸ ἀξιωματικοὺς καὶ ἐμπόρους, ποὺ ἔχουν ἐργασίαν στὰ μέρη ἐκεῖνα. Τὰ ἁμάξια συνοδεύονται μὲ ἕνα πομπὸ ραδιοφώνου, ποὺ σημειώνει τοὺς σταθμοὺς τῆς πομπῆς εἰς τοὺς σταθμοὺς τῆς T. S. F. τοῦ Ρεγκὰν καὶ τοῦ Γκαό. Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ ταξείδι γίνεται μὲ κάθε ἀσφάλεια καὶ κάθε δυνατὴ προφύλαξι. Κάμουν ἐπίσης πέντε ἡμέρες διὰ νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ Κολὸμπ-Μπεχὰρ στὸ Γκαό. Ἐννοεῖται πὼς περιλαμβάνεται καὶ μιᾶς ἡμέρας στάσις στὸ Ρεγκάν. Μόλις νυχτώσῃ, οἱ ταξειδιῶται κοιμῶνται σὲ ἀνετώτατα ξενοδοχεῖα. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ πάῃ κανεὶς στὸ Γκαὸ καὶ μὲ δικό του ἁμάξι. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἑταιρία προμηθεύει ἕναν ὁδηγό, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καλὰ τὸ μέρος καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε ἐπιφορτισμένος νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴ δίοδο ἀπὸ κάθε τι ποὺ θὰ παρουσιασθῇ μὲ τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐφοδιάζει ἡ ἑταιρία. Μποροῦν ἐπίσης νὰ ξεκουραστοῦν λίγο καὶ νὰ πιοῦν καὶ νερὸ ἀπὸ τὸ περίφημο «Μπιντοὺ Υ» καὶ εἰς τὸ Ταμπανκόρτ. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο μιὰ βοηθητικὴ ἅμαξα τίθεται ἀμέσως εἰς κίνησιν, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κυνηγῶν. Ἐὰν αὐτοὶ τύχῃ νὰ εἶνε πολὺ βιαστικοί, μποροῦν νὰ διανύσουν τὸ διάστημα ἀεροπορικῶς μὲ τὴν γραμμὴν Κολὸμπ-Μπεχὰρ-Κοτονού, ποὺ θὰ τοὺς ἀφήσῃ στὸ Γκαὸ σὲ διάστημα μιάμισης ἡμέρας. Ἐκεῖ εἶνε ἐγκατεστημένο τὸ γενικὸ κατάλυμα σὲ ἕνα ξενοδοχεῖο — τὸ μόνο ἄλλωστε τοῦ τόπου — που δὲν ὑστερεῖ διόλου σὲ ἀνέσεις ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Ἀλγερίου. Ἐκ περιεργείας ἰδοὺ ἡ τιμές του: Δωμάτιον δι' ἓν ἄτομον 25 φράγκα. Μικρὸν πρόγευμα 6 φράγκα. Πρόγευμα καὶ δεῖπνο 30 φράγκα. Καὶ δὲν εἶνε διόλου ἀκριβό, ἂν σκεφθῇ κανεὶς τί δυσκολία ὑπάρχει διὰ νὰ προμηθευθῇ κανεὶς τρόφιμα.

Εἰς τὸ Γκαὸ λοιπὸν ἡ ζωὴ δὲν εἶνε διόλου δυσάρεστη καὶ μὲ χαρά, κατόπιν 4 ἢ 5 ἡμερῶν κυνηγιοῦ ἔρχονται γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν μιὰ μέρα καὶ νὰ φύγουν τὴν ἄλλη.

Στὴν πραγματικότητα τὸ κυνήγι θὰ γίνῃ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Γκαὸ σὲ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλην ἔκτασιν μὲ ἀκτῖνα ἀρκετῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων. Γιὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖο αὐτό, ἡ ἑταιρία προμηθεύει εἰς τοὺς κυνηγοὺς ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὸ γραφικὸ σημεῖο τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ἕως τὰ 1933 δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ παρὰ μόνον μὲ ἄλογο. Ἡ πίστα αὐτή, στὴν ὁποία γίνεται τὸ κυνήγι, περνᾷ ἀπὸ μιὰ μεγάλη περιοχὴ τοῦ Γκαό, τοῦ Ντόρο καὶ τοῦ Γκοσσύ. Καὶ στὶς περιοχὲς αὐτὲς ὑπάρχει ἀφθονώτατο κυνήγι, ποὺ εἶνε πολὺ δύσκολο πρᾶγμα νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ δυσαρεστημένος καὶ ὁ πιὸ ἀδέξιος κυνηγός.

Ἀκολουθῶντας πάντα αὐτὸν τὸν νέο δρόμο φθάνομε στὸ Μοπτὶ καὶ στὸ Μπαμακό.

Γιὰ νὰ ξαναέλθῃ κανεὶς στὸ Γκαὸ θὰ διασχίσῃ τὸ Νιζὶρ καὶ θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ὕστερα ἀπὸ τὴν κουραστικὴ αὐτὴ περιοδεία ἀναπαύονται μιὰ νύχτα στὸ Γκαὸ καὶ ξαναφεύγουν τὴν ἑπομένη γιὰ τὴν Μενάκα, ὅπου τὰ λεοντάρια ἐκεῖ εἶνε ἐξαιρετικῶς ἄγρια, γιατὶ τὰ καταδιώκουν ἀλύπητα. Ἐκεῖ εἶνε ἄλλωστε ποὺ οἱ ὁδοιπόροι καὶ οἱ κυνηγοὶ προμηθεύονται θαυμάσια θηράματα ἐλεφάντων, γιὰ τοὺς ὁποίους εἶνε ὀνομαστὴ ἡ περιοχὴ ἐκείνη ἔξω ἀπὸ τὸ «W».

Ἐπίσης ἕνας ἀκόμη πιὸ ἐνδιαφέρων συνδυασμὸς εἶνε νὰ πάῃ κανεὶς ἕως στὴ λίμνη Τσάντ, ἐὰν ἔχῃ καιρὸ ἀρκετό, γιατὶ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ κυνηγετικῆς ἀπόψεως. Ἐκεῖ δὲ θὰ μείνῃ εἰς τὸ Οὐμπάνκουϊ-Κάρι, ἔχοντας γιὰ βάσι τὸ Φὸρ-Ἀρσαμπόλτ.

Ὅταν τὸ κυνήγι τελειώσῃ, ἡ ἑταιρία ξαναφέρνει τὸν κυνηγὸ στὸ Παρίσι καὶ τὰ προσκομισθέντα σκοτωμένα λεοντάρια τοῦ θυμίζουν τὶς εὐχάριστες ἑβδομάδες ποὺ πέρασε γεμᾶτες ἀπὸ συγκινήσεις στὴν καρδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, μὲ ὅλας του τὰς ἀνέσεις.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΕΓΚΑ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ κ. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ προπαρελθὸν Σάββατον συνῆλθεν ἡ γενικὴ ἐτησία Συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ διοικητὴς αὐτῆς κ. Ἰω. Δροσόπουλος ἀνέγνωσε τὴν ἐτησίαν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων καὶ ἐπεσκόπησε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1936 τόσον ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἀπόψεως, ὅσον καὶ γενικωτέρας.

Ὁμιλῶν ἐν ἀρχῇ διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, εἶπεν ὅτι τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1936 καταθέσεων ἀνῆλθεν εἰς δρ. 10,102 ἑκατομ., ἔναντι δρ. 9,959 ἑκατομ. κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1935, ἤτοι ἐνεφάνισεν αὔξησιν δρ. 143 ἑκατομ.

Τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1936 τὰ εἰς ἐμπορικὰς ἐργασίας διατεθειμένα κεφάλαια ἀνήρχοντο εἰς 5,615 ἑκατομ., τὰ ἀπησχολημένα εἰς γεωργικὴν πίστιν εἰς 94 ἑκατ., εἰς δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα 1323 ἑκατομ. κλπ.

Ὁμιλῶν διὰ τὴν διεθνῆ οἰκονομικὴν κατάστασιν ὁ κ. Ι. Δροσόπουλος εἶπεν ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ παγκόσμιος οἰκονομία ἐπετέλεσε σημαντικὴν πρόοδον, θὰ ἐσημείου δὲ ἀσφαλῶς πολὺ μεγαλειτέραν, ἐὰν δὲν ὑφίστατο τὸν δυσμενῆ ἀντίκτυπον τῆς κρισιμότητος, εἰς ἣν περιῆλθε καὶ παρέμεινε καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος ἡ διεθνὴς πολιτικὴ κατάστασις. Δέκα καὶ ὀκτὼ μόλις ἔτη ἀπὸ τοῦ τερματισμοῦ τοῦ μεγάλου πολέμου, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡ Εὐρώπη ἐνώπιον τῆς ἀπειλῆς μιᾶς νέας συρράξεως, ἥτις, πραγματοποιουμένη τυχόν, θὰ κατέληγεν εἰς γενικὴν καταστροφὴν καὶ ἐκμηδένισιν.

Διαρκοῦντος τοῦ λήξαντος ἔτους ἀλλεπάλληλα καὶ σοβαρώτατα πολεμικὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν καὶ ζητήματα ἀνεφύησαν, κατ' ἀκολουθίαν τῶν ὁποίων αἱ διεθνεῖς σχέσεις ἐνετάθησαν μέχρι ρήξεως καὶ τὸ φάσμα τοῦ πολέμου ἐπανειλημμένως ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τοῦ κόσμου. Ἀνασκοπῶν τις τὰ γεγονότα, καταλήγει εἰς δύο λυπηρὰς διαπιστώσεις: ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἐξασθένησιν τοῦ κύρους τῆς Κ. Τ. Ε., ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν συνέπεια τῆς ἐξασθενήσεως ταύτης γενίκευσιν καὶ ἐπίτασιν τῶν ἐξοπλισμῶν.

Παρὰ ταῦτα ὅμως καὶ τὴν πικρὰν πεῖραν τοῦ ὑπὸ ἀνασκόπησιν ἔτους, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπελπισθῶμεν, καταλαμβανόμενοι ὑπὸ ἀπαισιοδοξίας. Πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις ὅτι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ γενικὸς πόθος τῆς εἰρήνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἐκ τῆς προοδευτικῆς αὐξήσεως τῶν ἐξοπλισμῶν δημιουργουμενοι σοβαρώτατοι κίνδυνοι θὰ συντείνουν, ὥστε νὰ παραχθῇ ἡ καλὴ θέλησις πρὸς εἰρηνικὴν τακτοποίησιν ὅλων τῶν ἐναπομενουσῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν διαφορῶν.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, τὸ 1936 δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔτος μεγάλης προόδου καὶ ἀποφασιστικῆς πρὸς τὴν γενικὴν ἀνάρρωσιν καμπῆς. Δὲν εἶνε τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς περιόδου ταύτης: ὁ ὑποβιβασμὸς τῆς ἀξίας τῶν νομισμάτων εἰς τὰς χώρας τῆς τέως ὁμάδος τοῦ χρυσοῦ καὶ ἡ κατὰ τοὺς τελευταίους ἰδίᾳ μῆνας τοῦ ἔτους μεγάλη ὕψωσις τῶν τιμῶν χονδρικῆς πωλήσεως τῶν βασικῶν προϊόντων.

Τὴν ὑποτίμησιν τοῦ γαλλικοῦ φράγκου ἐπηκολούθησεν ἡ κληθεῖσα «εὐθυγράμμισις» διαφόρων ἄλλων νομισμάτων. Οὕτως ὑπεβίβασαν τὴν εἰς χρυσὸν ἀξίαν τοῦ νομίσματός των ἡ Ἑλβετία (μείωσις 26 % ἕως 34.5 %), ἡ Ἰταλία (40.9 %), ἡ Τσεχοσλοβακία (16 % ἕως 18.7 πλέον τῆς κατὰ 16.6 % ὑποτιμήσεως τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1934). Ἐπίσης ὑπετίμησαν τὸ νόμισμά των ἡ Ὁλλανδία, ἡ Ρωσσία, ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Λεττονία, ἥτις καὶ συνέδεσε τὸ λὰτ πρὸς τὴν στερλίναν, ὅπως ἔπραξαν ὡσαύτως ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ἡ ὑποτίμησις τοῦ γαλλικοῦ φράγκου συνεδυάσθη, ὡς εἶνε γνωστόν, μὲ τὴν σύναψιν τριμεροῦς μεταξὺ Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας συμφωνίας, δι' ἧς προβλέπεται ἡ ὑπ' αὐτῶν καταβολὴ πάσης προσπαθείας πρὸς διατήρησιν τῆς ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως τοῦ φράγκου προκυψάσης νέας ἰσορροπίας τῶν διεθνῶν συναλλαγμάτων.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω νομισματικῶν ἀναπροσαρμογῶν καὶ μέτρων ἐπετεύχθη σχετικὴ ἰσορροπία τῶν κυριωτέρων ἐξωτερικῶν συναλλαγμάτων.

Ὁ κ. Ι. Δροσόπουλος προέβη ἀκολούθως εἰς ἀνακοίνωσιν τῆς κινήσεως τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας, καθὼς καὶ τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν.

Δυσμενεῖς καὶ ἀνώμαλοι καιρικαὶ συνθῆκαι ἐπεκράτησαν κατὰ τὸ γεωργικὸν ἔτος 1935—1936, βλάψασαι τὴν παραγωγὴν γενικῶς καὶ ἐπηρεάσασαι τὴν ποσοτικὴν καὶ ποιοτικὴν ἀπόδοσιν τῶν περισσοτέρων προϊόντων τῆς γῆς. Ἡ παραχθεῖσα ποσότης δημητριακῶν, κυρίως δὲ τοῦ σίτου, ὑπολογίζεται ὅτι ἦτο αἰσθητῶς μικροτέρα τῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους. Ἐπίσης ἐμειώθη ἡ παραγωγὴ ἐλαίου, σταφίδος, γλεύκους καὶ σταφυλῶν. Ἡ ἀπόδοσις τοῦ καπνοῦ φέρεται μὲν ποσοτικῶς μεγαλειτέρα, ἀλλὰ ποιοτικῶς μέρος αὐτῆς ἦτο κατώτερον τῆς παραγωγῆς τοῦ 1935. Εἰς ἀντιστάθμισμα ἐν μέρει τῆς μικροτέρας ἀποδόσεως οἱ γεωργοὶ ἀπήλαυσαν ὑψηλοτέραν τιμήν. Συνεπικουρούσης δὲ καὶ τῆς παντοειδοῦς προστασίας καὶ συνδρομῆς, ἧς τυγχάνουσιν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, δὲν εἶδον ἐκτὸς ὡρισμένων ἐξαιρέσεων σοβαρῶς ἐπιδεινουμένην τὴν οἰκονομικὴν αὐτῶν κατάστασιν, ἐνίων δὲ μάλιστα κατηγοριῶν, ὡς λ. χ. τῶν καπνοπαραγωγῶν, ηὐξήθη σημαντικῶς τὸ εἰσόδημα.

Ἡ ἐξαγωγὴ τῶν κυριωτέρων γεωργικῶν προϊόντων ἦτο ποσοτικῶς μικροτέρα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀλλ' ἡ μείωσις αὐτη, ὀφειλομένη εἰς παροδικὰ μᾶλλον αἴτια, οὐδεμίαν πρέπει νὰ προκαλέσῃ σοβαρὰν ἀνησυχίαν, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἡμῶν ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον βαίνει αὐξανόμενον, παρὰ τὰ παρεμβαλλόμενα αὐτῷ ὑπὸ τῶν διαφόρων περιορισμῶν προσκόμματα. Χάρις δὲ εἰς τὰς ὑψηλὰς τιμάς, εἰς ἃς διετέθησαν τὰ ἐν λόγῳ προϊόντα, ἡ εἰσπραχθεῖσα ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῶν ἀξία μικρὰν μόνον μείωσιν ἐμφανίζει, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1935. Ἐλάττωσιν τῆς ἐξαχθείσης ποσότητος δεικνύουσιν ὁ καπνός, ἡ σουλτανίνα, τὸ ἔλαιον καὶ τὸ γλεῦκος, αὔξησιν δὲ ἡ κορινθιακὴ σταφὶς καὶ ὁ οἶνος.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερον εἰς τὸν καπνόν, ἡ παρατηρουμένη μείωσις τῆς ἐξαγωγῆς ὀφείλεται ἐν μέρει μὲν εἰς ἐπιβράδυνσιν τῆς ἐξαγωγῆς ἀγορασθέντος ἤδη προϊόντος, ἐν μέρει δὲ εἰς μικροτέρας ἀγορὰς διὰ λογαριασμὸν τῆς ἀλλοδαπῆς, εἴτε λόγῳ προηγηθεισῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος μεγαλειτέρων προμηθειῶν ἐπὶ τῇ προβλέψει ὑπερτιμήσεως τοῦ προϊόντος, εἴτε καὶ συνεπείᾳ συμβατικῶν καὶ ἄλλων οἰκονομικῆς φύσεως αἰτίων.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ κατάστασις τῶν ἀποθεμάτων ἐν ταῖς ἀγοραῖς καταναλώσεως καὶ ἡ βλάβη τῆς ἐσοδείας κορινθιακῆς σταφίδος ἐν Αὐστραλίᾳ ηὐνόησαν τὴν ἐξαγωγὴν τῆς ἡμετέρας κορινθιακῆς σταφίδος.

Παρ' ὀλίγον νὰ τυφεκισθῇ

Μία ὡραία Γαλλὶς ἐρωτευμένη ἢ κατάσκοπος;

Αἱ περιπέτειαί της εἰς τὴν Ἱσπανίαν

Ἡ ὡραία Γαλλίς, ποὺ ἐκινδύνευσε νὰ τυφεκισθῇ ὡς κατάσκοπος

Μίλησαν πολὺ γι' αὐτήν.

Ἀλλὰ νὰ ποία εἶνε ἡ ἀλήθεια:

Ἀγάπησε δυὸ ἄνδρες καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη τους παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ κάτω ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος.

Βρισκόμαστε στὴ φυλακὴ τῶν γυναικῶν τῆς Βαρκελώνης.

Ἡ Ζὰν Ζωρζέλ, ἡ ὡραία Γαλλὶς καλλιτέχνις, γιὰ τὴν ὁποία ἐζητήθη ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, κατεδικάσθη εἰς 20 ἐτῶν εἱρκτήν, διὰ κατασκοπεῖαν ὑπὲρ τῶν φασιστῶν.

Ἐπέτυχα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ στὴ φυλακὴ τῶν γυναικῶν, τὴν ὁποίαν διευθύνει μία ὤμορφη νεαρὴ Καταλανή, μὲ κάτασπρα δόντια.

Ἡ Ζὰν Ζωρζὲλ μοῦ διηγεῖται τὴ ζωή της:

Γεννήθηκε στὸ Σαὶν-Ντιέ, στὰ 1911, ἀπὸ γονεῖς φτωχούς. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἄρχισε νὰ δουλεύῃ στὰ ἐργοστάσια. Ἦταν ὡραία καὶ διψοῦσε γιὰ ἔρωτα καὶ περιπέτειες. Σὲ λίγο τὰ δοκιμάζει. Ἕνας τὴν ἀποπλανᾷ καὶ τὴν ἐγκαταλείπει, μόνη καὶ ἀδέκαρη στὸ Παρίσι. Ἀπελπισμένη καὶ ντροπιασμένη γυρίζει στὸ Νανσύ, στὸ σπίτι της, ποὺ τὸ βρίσκει πολὺ ἐχθρικὸ γιὰ τὴ δραπέτιδα. Ἀπ' τὴν ἀπελπισία της πέφτει στὸ ποτάμι. Δυὸ παιδιά, ποὺ ἔπαιζαν ἐκεῖ κοντὰ τὴν ψάρεψαν. Τοὺς ὑπόσχεται νὰ μὴ ξαναδοκιμάσῃ. Φεύγει ἀπ' τὴν πατρίδα της. Μᾶς διηγεῖται μιὰ ζωὴ γεμάτη περιπέτειες: Ἑλβετία, Ἀγγλία, Ἱσπανία, Ἀλγερία, Αἴγυπτος, Ἑλλάς...

Μιὰ καλλιτεχνικὴ «τουρνὲ» τὴν ἔφερε πάλι στὴν Ἱσπανία καὶ ὑπὸ τὸ ρωσσικὸ ὄνομα Βέρα Νταντισέβσκι. Τότε γνώρισε τὸν ἄνδρα, ποὺ ἀργότερα θὰ γινότανε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς της: τὸν Δὸν Φρεντερίκο ντὲλ Καστίλλιο Ὀλιβάρεθ, τὸν Ἱσπανὸ ἀριστοκράτη, ποὺ μετεῖχε τῆς συνωμοσίας διὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1936.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου ἡ Ζὰν Ζωρζὲλ πηγαίνει στὴν μεθόριο, κοντὰ στὴ Μπιντασόα, ὅπου βρίσκεται σὲ στενὲς σχέσεις μὲ τὸν ἐραστή της, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε γίνει ἀξιωματικὸς τοῦ Φράνκο. Γιὰ τὴν δραστηριότητά της ὑπάρχουν ἀρκετὲς ἐκθέσεις, ποὺ ὑπεβλήθησαν στὸ δικαστήριο τῆς Βαρκελώνης.

Ἡ Ζὰν μπόρεσε νὰ διαψεύσῃ τὶς πιὸ βαρειὲς κι' ἔτσι γλύτωσε τὸν θάνατο.

Δὲν ἀπεδείχθη ὅτι, ὅπως διεβεβαίωναν οἱ πράκτορες τῆς κυβερνητικῆς ἀντικατασκοπείας, βρισκόταν σὲ σχέσεις μὲ τὸν στρατηγὸ Μόλλα καὶ μὲ τὸν στρατηγὸ Καμπανέλλας, ἀλλὰ ἀπεδείχθη, ὅτι ἔκαμε ὁπωσδήποτε κατασκοπεία στὴν κυβερνητικὴ Ἱσπανία ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο.

Κατάσκοπος ἀπὸ ἔρωτα, πειθήνιο ὄργανο στὰ χέρια τοῦ ἀνδρός, ποὺ ἀγαποῦσε, ἡ Ζὰν Ζωρζὲλ ἐπιδίδεται, στὴ Βαρκελώνη, στὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι τὴν ἀντελήφθησαν. Ἐν τούτοις ἡ Ζὰν διαφεύγει ὅλες τὶς παγίδες. Καὶ μόνο μιὰ τὴν ἔπιασε: ὁ ἔρως.

Φαίνεται, ὅτι ἡ ὡραία Ζάν, μὴ ἔχοντας κοντά της τὸν ὡραῖο εὐγενῆ καὶ «ἐπαναστάτη» Δὸν Φρεντερίκο, τὸν λησμόνησε πολὺ γρήγορα κι' ὅτι ἐξασκοῦσε τὴν κατασκοπεία μᾶλλον γιὰ χρηματικοὺς λόγους, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ ὅτι σὲ λίγο βρίσκεται τρελλὰ ἐρωτευμένη μ' ἕνα φλογερὸ Ἀργεντῖνο.

Γιὰ κακή της τύχη ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τὴν ὑπηρεσίας ἀντικατασκοπείας καὶ τῆς ἔκανε τὸν ἐρωτευμένο γιὰ νὰ μπορέσῃ «νὰ τὴν βάλῃ στὸ χέρι».

Ἡ Ζὰν ἔπεσε εὔκολα στὴν παγίδα, ποὺ εἶχε γιὰ δόλωμα τὰ δυὸ ὡραῖα μαῦρα μάτια τοῦ Ἀργεντίνου, στὸν ὁποῖο μάλιστα προέτεινε νὰ κάνῃ κι' αὐτὸς κατασκοπεία γιὰ τὸ Φράνκο. Ἡ ὡραία Ζὰν ζοῦσε μέσα σὲ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο. Ὁ Ἀργεντῖνος της ἦταν ὡραῖος, ἀλλὰ διαφωνοῦσε σὲ «κάτι» καὶ μιὰ ὡραία πρωῒα ἕνα ἀπόσπασμα χτυποῦσε τὴν πόρτα της καὶ τὴν παρακαλοῦσε κ.τ.λ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία, ποὺ μοῦ διηγήθη θλιβερὰ ἡ μικρὴ φτωχὴ κατάσκοπος, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκόμη δὲν ἔβγαλαν τὶς γοῦνες της, γιὰ νὰ τὴν ντύσουν μὲ τὴ στολὴ τῆς φυλακῆς. Καὶ τελειώνει:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, πῶς μπορεῖ κανένας ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ προδίνῃ συγχρόνως.

Ἀλλοίμονο, μικρή μου φτωχὴ Γαλλίδα, θὰ ἤθελα ν' ἀκούγατε αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ εἶπε ἕνας νεαρὸς πολεμιστής:

— Σ' ἕνα πόλεμο, ὅπως ὁ δικός μας, δὲν ὑπάρχει χρόνος καὶ θέσις γιὰ τὸν ἔρωτα. Ὅταν τελειώσῃ θὰ χρειασθῇ νὰ μάθωμε τελείως ἐκ νέου τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς...

Τί ἀλήθεια!...

Πόσα τέτοια δράματα ἄραγε ἔχουν σημειωθῆ στὰ δύο ἀδελφοκτόνα στρατόπεδα τοῦ ἐμφυλίου ἱσπανικοῦ πολέμου. Μήπως πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, μία ἄλλη γυναίκα δὲν ἐκινδύνευσε καὶ αὐτὴ νὰ τυφεκισθῇ ἀπὸ τοὺς ἐθνικιστάς, κατηγορουμένη ἐπὶ κατασκοπεία ὑπὲρ τῶν δημοκρατικῶν; Ἦταν ἀλήθεια; Ἦταν ψέμματα; Ὁ πρωτοφανὴς σπαραγμὸς τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου ἔχει πάμπολλες τραγωδίες μὲ θύματα γυναῖκες, ἡ ὁποῖες καθὼς φαίνεται παίζουν σπουδαιότατο ρόλο καὶ στὶς δύο παρατάξεις

ΧΟΣΕ ΜΕΝΤΙΝΑ

Εὔθυμοι διάλογοι

Ὁ δάσκαλος:

— Νὰ μιμῆσθε παιδιὰ τὰς πράξεις τοῦ μπαμπᾶ σας καὶ θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς μεγάλοι ἄνθρωποι.

Ὁ Τοτὸς ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο σπεύδει νὰ φιλήσῃ τὴν ὑπηρέτρια.

— Τί ἔπαθες Τοτὸ σήμερα; ἐρωτᾷ ἡ μαμά.

— Μαμά, ἔτσι μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος, νὰ μιμούμεθα τὶς πράξεις τοῦ μπαμπᾶ μας.

★

Κάποτε ὁ Τριβουλέτος, περίφημος γελωτοποιὸς τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α', περιέπαιζε ἕναν αὐλικόν. Ὁ αὐλικὸς ὀργισθεὶς τὸν ἠπείλησε ὅτι θὰ τὸν σκοτώσῃ στὸ ξύλο.

Ὁ Τριβουλέτος ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα στὸ βασιλῆᾶ.

— Νὰ σὲ σκοτώσῃ; Θὰ τὸν κρεμάσω πέντε λεπτὰ ἀμέσως.

— Καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ τὸν κρεμούσατε ἕνα τέταρτο πρίν, ἀπήντησε ὁ γελωτοποιός.

★

Ἡ θέσις δημοσίου κήρυκος εἶνε κενή. Κάποιος ζητεῖ νὰ διορισθῇ.

— Ξεύρεις νὰ φωνάζῃς; τὸν ρωτοῦν.

— Βέβαια.

— Πολὺ δυνατά;

— Ὅσο θέλετε.

— Εἶχες ἄλλοτε τὴν θέσιν αὐτὴν ἀλλοῦ;

— Ὄχι· ἀλλὰ εἶμαι 20 χρόνια παντρεμένος καὶ ἡ γυναίκα μου καὶ ἡ πεθερά μου εἶνε κουφές.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Τὸ Πάσχα ἦταν πάντοτε μιὰ μεγάλη ἑορτὴ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους, γιατί τὴν ἡμέρα αὐτή, ὄχι μόνον τρώγουν πολλὰ γλυκά, ἀλλὰ δέχονται καὶ πολλὰ δῶρα.

Τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα! ...

Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ πιστεύωμε τὸ ἔθιμο αὐτὸ σὰν χριστιανικὸ στὴν καταγωγή του. Χρονολογεῖται ἀκόμη ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῶν Φοινίκων, ποὺ ἐλάτρευαν τὸ Δημιουργὸ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς... αὐγοῦ, γιατί κατὰ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ναυτικοῦ λαοῦ, ἡ Νύχτα, ἀρχὴ ὅλων τῶν πραγμάτων, γέννησε ἕνα αὐγό, ἀπ' τὸ ὁποῖο βγῆκαν ὁ Ἔρωτας καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Πίστευαν σχεδὸν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος τὸ αὐγὸ σὰν τὴν ἀρχὴ τῶν ὄντων.

Οἱ Αἰγύπτιοι, ὅταν ἡ φύσις φαινόταν νὰ πάρῃ μιὰ νέα ζωή, προσέφεραν θυσίες στὴ δημιουργὸ θεότητα, θυσίες αὐγῶν χρωματισμένων μὲ κόκκινο χρῶμα.

Στὴ Ρώμη, κατὰ τὴν ἐαρινὴ καὶ τὴν φθινοπωρινὴ ἰσημερία ἑώρταζον τὴν γέννησι καὶ τὸ θάνατο τῆς Φύσεως, μὲ μιὰ ἑκατόμβη αὐγῶν.

Στοὺς πρώτους Χριστιανούς, τὸ Πασχαλινὸ αὐγὸ ἐσυμβόλιζε, ἐξ αἰτίας τοῦ φαινομένου τῆς ἐκκολάψεως, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἐκλέγοντες τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ποὺ δηλοῦσε τὴν ἐποχὴ τῆς ὡριμάνσεως τῶν πρώτων στάχεων τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, γιὰ ν' ἀναμνησθοῦν τὸ πέρασμα τοῦ Ἀγγέλου, ποὺ ἐξολόθρευσε τοὺς πρωτοτόκους τῶν Αἰγυπτίων, τοποθετοῦσαν τὴ γιορτὴ αὐτὴ στὴν ἐαρινὴ ἰσημερία. Ὁ Μωϋσῆς δὲ καθιέρωσε τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα διὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς Ἀνοίξεως.

Ἰδοὺ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι ἑώρτασαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Πάσχα στὴν Αἴγυπτο. Τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ πρώτου ἀνοιξιάτικου μηνός, καλουμένου Νιζάν, κάθε ἀρχηγὸς ἑβραϊκῆς οἰκογενείας, ἀφοῦ διάλεξε ἕνα καλὸ ἀρσενικὸ ἀρνί, τὸ φύλαξε μέχρι τὴν δεκάτην τετάρτην. Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας αὐτῆς, τὸ ἀρνὶ σφάζεται κι' ἀφοῦ ραντίσουν τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸ αἷμα του τὸ ψήνουν, γιὰ νὰ τὸ φάγουν τὴν ἄλλη βραδυὰ μὲ ψωμὶ ἄζυμο καὶ πικρὰ μαρούλια.

Ἡ θυσία τοῦ πασχαλινοῦ ἀμνοῦ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ὑπενθύμιζε στοὺς Χριστιανοὺς τὴν θυσία τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀλλὰ ἢ χριστιανική, ἢ εἰδωλολατρικὴ νὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ Πάσχα, ἡ συνήθεια τῶν αὐγῶν ἀνάγεται στὸ βάθος τῶν αἰώνων.

◆◆

Κατὰ τὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια, πήγαιναν οἱ πιστοὶ αὐγὰ στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσουν οἱ ἱερεῖς κι' ὕστερα τὰ μοίραζαν στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ λῆξι τῆς τεσσαρακοστῆς, οἱ φοιτηταὶ καὶ οἱ ἱεροσπουδασταὶ τοῦ Παρισιοῦ, συνηθροίζοντο στὸν πρόναο τῆς Νότρ-Ντὰμ ἀπ' ὅπου ἔφευγαν ὑπὸ τὸν ἦχο σαλπίγγων καὶ πλημμυροῦσαν τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, μαζεύοντες αὐγά, τὰ ὁποῖα οἱ ἀγαθοὶ ἀστοὶ ἔδιναν εὐχαρίστως.

Στὸ Ἀνζοῦ αὐτὸ γίνεται τὴν Πρωτομαγιά. Σήμερα, ὅμως, τὰ αὐγὰ εἶνε πολὺ ἀκριβά, γιὰ νὰ μοιράζωνται τόσον γενναιοφρόνως, ἀλλὰ τὸ ἔθιμο ὑφίσταται ἀκόμη, ἰδίως δὲ τὸ τοῦ «τσουγκρίσματος».

◆◆

Στὸ Βέλγιο τσουγκρίζουν τ' αὐγὰ τὸ πρωῒ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Στὴ Λιέγη διηγοῦνται ἀκόμη στὰ μικρά, ὅτι οἱ καμπάνες σπέρνουν αὐγὰ πασχαλινὰ στοὺς κήπους καὶ ὅτι τὸ μεσημέρι, στὸ Μεῦσι, ἔρχονται μονόξυλα καὶ τὰ φορτώνουν.

Στὴν Ἀλσατία καὶ στὴ Λωρραίνη ἔμεινε σὲ μερικὰ χωριὰ ἡ συνήθεια νὰ προσφέρουν ἀμοιβαίως ψωμὶ μὲ γάλα καὶ αὐγὰ σκληρά. Ἀπ' τὴν αὐγὴ οἱ γονεῖς κρύβουν τ' αὐγὰ στὸν ἀχυρῶνα καὶ δηλώνουν μὲ σοβαρότητα στοὺς μικρούς, ὅτι ὁ «λαγὸς» ἔκλεψε κι' ἔκρυψε τ' αὐγά, καὶ πρέπει νὰ τὰ βροῦνε.

Ἐπίσης «τὰ τσουγκρίσματα» καὶ στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Στὴ Ρωσσία τὸν καιρὸ τῶν Τσάρων, τὸ Πάσχα ἦταν μιὰ πραγματικὰ ἐθνικὴ ἑορτή.

◆◆

Στὴ Μόσχα, στὴν Πετρούπολι καὶ σὲ μερικὰ χωριά, τῆς Οὐκρανίας, δὲν συναντοῦσε κανείς, παρὰ ἀνθρώπους, ἀλλάζοντας αὐγὰ σκληρὰ στὰ δυὸ κομμένα καὶ φιλουμένους στὸ στόμα στὴ μέση τοῦ δρόμου: Χριστὸς Ἀνέστη — Ἀληθῶς Ἀνέστη. Κι' ὕστερα τσούγκριζαν. Ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὁ 1ος, βγαίνοντας μιὰ φορὰ ἀπ' τὸ ἀνάκτορο χαιρέτησε τὸ φρουρὸ στρατιώτη: «Χριστὸς Ἀνέστη». «Ὄχι, πατερούλη», ἀπήντησε ἐκεῖνος. Ἀπορῶντας ὁ Τσάρος, ἀλλὰ συγκρατῶντας τὸ θυμό του, ἐπανέλαβε: «Χριστὸς Ἀνέστη». «Ὄχι, πατερούλη», ἀπήντησε πάλι ὁ στρατιώτης. Ὁ Τσάρος δὲν κρατήθηκε καὶ ξέσπασε σὲ βρισιές, ἀλλὰ ἡσύχασε, ὅταν τὸν πληροφόρησαν, ὅτι ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος ἦταν Ἑβραῖος.

ΠΑΣΧΑ, ἡ ἑορτὴ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν... αὐγῶν

◆◆

Στὴ Γιουγκοσλαυΐα, ὅταν τὰ αὐγὰ δυὸ ἀνθρώπων σπάσουν συγχρόνως, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, τότε γίνονται «σταυραδέρφια».

Στὴν Πολωνία ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ προσφέρουν ἀπὸ ἕνα αὐγὸ σκληρὸ σὲ κάθε ξένο, ποὺ θὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι. Τρώγουν τὸ μισὸ καὶ τὸ ἄλλο μισὸ ὁ ξένος.

Ἀκολουθῶντας πιστὰ τὸ ἔθιμο αὐτὸ ὁ Πολωνὸς πρίγκηψ Κζατορίσκι, παρ' ὀλίγο νὰ πάῃ σκαστός, γιατὶ ἔφαγε περὶ τὰ ... διακόσια πενῆντα αὐγὰ σκληρά!...

Στὴ Βοημία, κάθε Τσέχος χωριάτης, ποὺ θέλει νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρη, ποὺ ἐξέλεξε, ὀφείλει νὰ πάῃ, ἀνήμερα τοῦ Πάσχα, νὰ χτυπήσῃ πρωΐ - πρωΐ τὴν πόρτα της. Ἡ πόρτα μισανοίγει καὶ ὁ Ρωμαῖος δέχεται στὸ πρόσωπο καὶ τοὺς ὤμους ἐλαφρὰ χτυπήματα ἀπὸ βέργα ἰτιᾶς. Εἶνε ἡ ... Ἰουλιέττα, ποὺ τὸν ὑποδέχεται καί, ποὺ, ἀφοῦ τοῦ βάλῃ ἕνα αὐγὸ στὸ χέρι, τοῦ κολλάει τὴν πόρτα στή... μύτη.

Ὁ γενναῖος χαίρεται, γιατί πληροφορεῖται ἔτσι, ὅτι εἶνε... εὐπρόσδεκτος.

Στὴ Γαλλία ἐπίσης τσουγκρίζουν. Σὲ μερικὰ χωριὰ τοῦ Μπρὲς χορεύουν τὸ χορὸ τῶν... αὐγῶν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα χορὸ μεταξὺ ἑνὸς νέου καὶ μιᾶς νέας, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὁ ὁποῖος ἐκτυλίσσεται γύρω ἀπὸ ἕνα κύκλο αὐγῶν. Ἂν οἱ χορευταὶ δὲν σπάσουν κανένα αὐγό, αὐτὸ εἶνε ἔνδειξις, ὅτι κανεὶς δὲν ἀντιτίθεται στὴν ἕνωσί των.

Μετὰ τὸν 17ον αἰῶνα ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τῆς προσφορᾶς αὐγῶν, ὄχι πλέον ὄρνιθος, ἀλλὰ τεχνητῶν, σὰν ἐκεῖνα, ποὺ προσέφερε ὁ Βασιλεὺς—Ἥλιος στὶς ἐρωμένες του τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, μετὰ τὴ λειτουργία στὶς Βερσαλλίες, ποὺ ἦσαν αὐγὰ ἐπίχρυσα.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος, πρωτοφάνηκαν τά... ζαχαροπλαστικὰ αὐγά.

◆◆

Ἕνα ἄλλο περίεργο ἔθιμο σχετικῶς μὲ τὰ αὐγὰ εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: Σὲ μερικὲς ἐκκλησίες κρεμοῦν δυὸ αὐγὰ στρουθοκαμήλου.

Μερικοὶ λέγουν, ὅτι ἡ στρουθοκάμηλος, ζῷον κατ' ἐξοχὴν ἠλίθιο καὶ ἐπιλήσμον, ἐγκαταλείπει τ' αὐγά της στὴν ἄμμο· ὕστερα ἀφοῦ δῇ ἕνα ὡρισμένο ἀστέρι ξαναγυρίζει καὶ τὰ ἐπωάζει.

Κρεμοῦν, λοιπόν, τ' αὐγὰ στὴν ἐκκλησία, θέλοντες νὰ ποῦν, ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἁμαρτήματός του ἐγκατελείφθη ἀπ' τὸ Θεό, τέλος φωτιζόμενος ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα θεῖο φῶς, μετανοεῖ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του.

◆◆

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Γαλλίας, ὁμάδες τραγουδιστῶν, συνοδείᾳ βιολιῶν, γυρίζουν τὴ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, στὰ σπίτια καὶ ψάλλουν τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Πολὺ σπανίως οἱ πιστοὶ ἀρνοῦνται μερικὲς δεκάρες στοὺς τραγουδιστάς.

◆◆

Σχετικῶς πάλι μὲ τὰ αὐγά, στὸ Μπερρὺ τῆς Γαλλίας, οἱ τσοπάνηδες συγκεντρώνονται πολλοὶ μαζὶ σ' ἕνα μέρος τὴ δευτέρα καὶ τὴν τρίτη τοῦ Πάσχα καὶ ἐπιδίδονται σὲ φοβερή... αὐγοφαγία. Ὕστερα πίνουν, τραγουδοῦν, χορεύουν...

◆◆

Ὅπως δείχνουν τὰ παρακάτω, ἡ συνήθεια τῶν πιστῶν νὰ ἑορτάζουν ὁπωσδήποτε τὸ Πάσχα, δὲν ὑποχωροῦσε οὔτε μπροστὰ καὶ στὴ φοβερώτερη τρομοκρατία. Ἰδοὺ τί ἔγραφε μιὰ ἐφημερὶς τὴν 6ην Ἀπριλίου 1795, μετά, δηλαδή, τὴν Μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασι: «Χθές, ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἡ συζήτησις διὰ τὰς ἀποικίας, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ λάβῃ χώραν, διότι ὁ ἐπίσκοπος Γκρεγκουάρ, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξετέλει τὴν λειτουργία».

Καὶ μιὰ ἄλλη: «Τὴν τελευταία Κυριακή, ἡμέρα τοῦ Πάσχα, σὲ πολλὰ μέρη τοῦ Παρισιοῦ, ἔλαβε μέρος ἡ συνήθης μεγάλη λειτουργία, χωρὶς ἐπεισόδια καὶ ἐνώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως πολιτῶν καὶ ἰδίως πολιτίδων. Πολλὰ καταστήματα ἔμειναν κλειστὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην».

Καὶ νά τί γράφει ὁ αἰδεσιμώτατος δ' Ἑρμπινύ, ὁ ὁποῖος περιώδευε τὴν Ρωσσίαν κατὰ τὸ 1926: «... Καθὼς πηγαίναμε διὰ μέσου τῶν ἐργατικῶν συνοικιῶν τοῦ Κιέβου, πρὸς τὴν νέαν καθολικὴν ἐκκλησίαν, βλέπομε, καθὼς ἄρχιζε νὰ βραδυάζῃ, πολλὰς ἐργατικὰς οἰκογενείας μὲ τὶς λαμπάδες τους, νὰ πηγαίνουν νὰ παραστοῦν στὴν ὁλονυκτία. Πιὸ μακρυά, οἱ μεγάλοι ἐμπορικοὶ δρόμοι εἶνε πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἕνα διπλὸ κῦμα: Ἐκείνους, ποὺ πηγαίνουν στὶς «σουαρὲ» τῆς Πρωτομαγιᾶς, στὰ θέατρα, στοὺς κινηματογράφους καὶ στὰ διάφορα ἄλλα κέντρα διασκεδάσεως καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ τρέχουν ν' ἀνταλλάξουν τὸ ρωσσικὸ χαιρετισμὸ τῆς Ἀναστάσεως: «Χρι-στὸς Ἀνέστη — Ἀληθῶς Ἀνέστη!...»

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. Ἔργον τοῦ περιφήμου Ἱσπανοέλληνος (Κρητὸς) ζωγράφου Γκρέκο-Θεοτοκοπούλου, εὑρισκόμενον εἰς τὸ Μουσεῖον Πράντο τῆς Μαδρίτης.

»Οἱ καθολικοὶ τῆς Ἀνατολῆς, τοῦ σλαυϊκοῦ Τύπου, στὴν ἰδιαιτέρα των ἐκκλησία, πηγαίνουν νὰ ἑορτάσουν τὸ Πάσχα μὲ τὶς ἴδιες προσευχές, ποὺ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν ἄλλων δογμάτων, τιμῶντες τὸ Θεό, ἐν ὀνόματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, Πίου τοῦ 10ου. Δύο ἱερεῖς, ὁ ἕνας μοσχοβίτης, τῆς οἰκογενείας τοῦ Τολστόϊ, ὁ ἄλλος Οὐκρανός, συνελειτούργησαν.

»Ἐπάνω, οἱ ὁμιληταὶ ἐπαναλαμβάνουν εἰς τὸ πλῆθος τοὺς λόγους τῶν ἐπιτρόπων τοῦ λαοῦ καὶ δίδουν τὰς πρώτας εἰδήσεις περὶ τῆς μεγάλης ἀγγλικῆς ἀπεργίας, ἀλλά, κατὰ τὰς δοθείσας διαταγάς, καμμιὰ εἰρωνία, καμμιὰ ἐνόχλησις δὲν ἔγινε κατὰ τῶν πιστῶν, ποὺ περνοῦσαν, ἐπαναλαμβάνοντες: «Χριστὸς Ἀνέστη — Ἀληθῶς Ἀνέστη!».

◆

Ποιὰ ἦταν, ὅμως, ἡ ἀληθινὴ χρονολογία τοῦ Πάθους τοῦ Ἰησοῦ; Ὁ Θεόδωρος Ρεϊνάχ, στὸ βιβλίο του: «Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα», λέγει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὴν ἐποχή, ποὺ συνετάσσοντο αἱ Συνοπτικαί, τὸ μόνον βέβαιον ἦτο, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐδικάσθη καὶ ἐξετελέσθη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀλλὰ τί τὸν ἔκαμε αὐτὸν — ἕνα Γαλιλαῖον — νὰ βρίσκεται στὴν Ἱερουσαλήμ; Ὑπέθεσαν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἑορτῆς καὶ ἰδιαιτέρως περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ποὺ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ ἔτους. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτή, ποὺ τραβοῦσε τὸν κόσμο στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὑπάρχουν τέτοιες λεπτομέρειες στὰ εὐαγγέλια, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τότε ἦταν πλήρης χειμών, ἀφοῦ κατὰ τὴν σύλληψι τοῦ Ἰησοῦ ἤναψαν φωτιὰ μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέως, ὅπου πῆγε καὶ ὁ Πέτρος νὰ θερμανθῇ. Ἐπίσης ἡ χλευαστικὴ συμπεριφορὰ τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν Ἰησοῦ — ἀκάνθινος στέφανος κλπ. — μοιάζει ὑπερβολικὰ πρὸς ἕνα ἐπεισόδιο τῶν στρατιωτικῶν Κρονίων τῆς Ρώμης, ὅπως ἑωρτάζοντο σὲ μιὰ ἀνατολικὴ φρουρά, ἐπὶ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ. Σ' αὐτὴ τὴ συνήθεια ἀναγνωρίζεται εὐκόλως ὁ βασιλεὺς τοῦ Καρναβαλιοῦ, ὁ θαυμαζόμενος καὶ ὕστερα βασανιζόμενος. Ἕνα κείμενο τοῦ Μακροβίου μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῶν τῶν ἑορτῶν, ἦτο ἀντίθετος πρὸς τοὺς θρησκευτικοὺς κανόνας ἡ ἐκτέλεσις καταδίκων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ, ἴσως, τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Πιλάτου. Ὅλος δὲ ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι τὰ Κρόνια ἑωρτάζοντο κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ τὶς 17 μέχρι τὶς 19 Δεκεμβρίου. Αὐτή, λοιπόν, πρέπει νὰ ἦτο ἡ μᾶλλον πιθανὴ χρονολογία τοῦ Θείου Πάθους».

Ν. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Πόντιος Πιλᾶτος

Γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ποντίου Πιλάτου, ἐπλάσθησαν πλῆθος μῦθοι καὶ παραδόσεις.

Εἶχαν περάσει ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ἀρκετὰ ἡλικιωμένος, ταξειδεύων στὴν Καμπανία αἰσθάνθηκε νὰ πλησιάζῃ γι' αὐτὸν ἡ στιγμὴ τοῦ θανάτου.

Ἀπὸ ἕναν σκλάβο του ἔμαθε, ὅτι κάποιος Γαλιλαῖος ἤξερε νὰ θεραπεύῃ ὅλες τὶς ἀσθένειες, κι' ἔστειλε νὰ τὸν καλέσῃ, ἀλλὰ ὁ Γαλιλαῖος αὐτὸς εἶχε χρόνια τώρα σταυρωθῆ.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἐπιστρέφει μετὰ τοῦ Πιλάτου εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος δὲν τιμωρεῖ τὸν Πιλάτο, διότι ἔμαθε, ὅτι κατόπιν τῆς πιέσεως τοῦ λαοῦ ἐπέτρεψε τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ διότι ἡ ἁγία Βερονίκη εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ σώσῃ τὸν αὐτοκράτορα.

Ὅταν ὅμως θέλησε ὁ Πιλᾶτος νὰ βγάλῃ τὸ Ἐρυθροῦν Ὕφασμα, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν Χριστό, ἐπροκάλεσε τὸν θυμὸν τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος διέταξε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ Πιλάτου. Καὶ ὁ Πιλᾶτος πρὶν ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις αὐτοκτονεῖ.

Μία περίεργος ἐξέλιξις

Ὁ στρατηγὸς Λούντεντορφ προφήτης νέας θρησκείας

Ποῦ στηρίζει τὸ δόγμα του

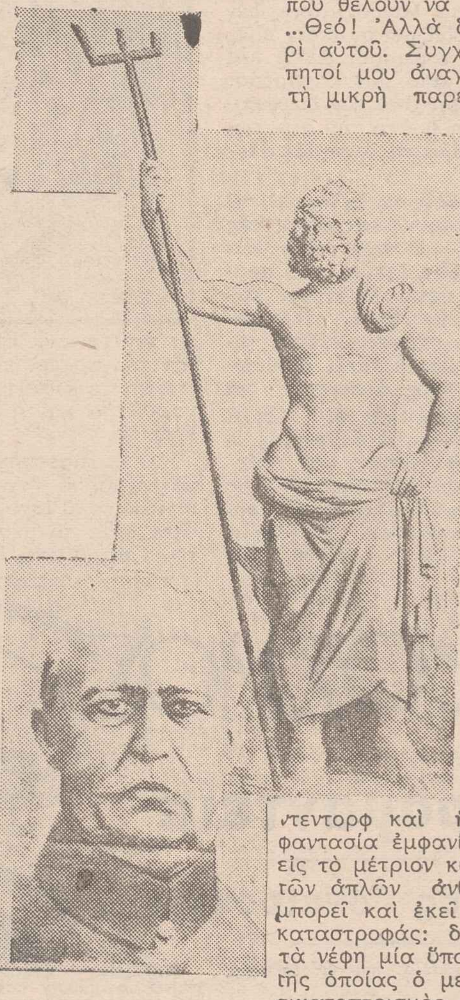

Ὁ στρατηγὸς Λούντεντορφ

Πολλὲς φορὲς μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθῶ γιὰ τὸν Πλανήτη Ποσειδῶνα καὶ γιὰ τὴν περίεργον καὶ μυστηριώδη ἐπίδρασιν ποὺ ἐξασκεῖ ὅταν βρίσκεται τοποθετημένος πλησίον ἑνὸς ἐνδιαφέροντος ὡροσκοπικοῦ σημείου, ὅπως εἶνε τὸ Μέσον τοῦ Οὐρανοῦ. Ἕνα τελευταῖον γεγονὸς — ἡ συνδιαλλαγὴ τοῦ καγκελαρίου Χίτλερ μὲ τὸν στρατηγὸν Λούντεντορφ μοῦ δίδει σήμερον τὴν εὐκαιρίαν νὰ μιλήσω σχετικῶς.

Πράγματι, ὅταν τὴν 9ην Ἀπριλίου τοῦ 1865, στὶς 11 τὸ πρωΐ, γεννιόταν στὴν Κρουτσεβίκα τὸ παιδί, ποὺ ἀργότερα θὰ γινόταν ὁ στρατηγὸς Λούντεντορφ, ὁ Πλανήτης Ποσειδῶν ἦτο εἰς ἀπόστασιν πέντε βαθμῶν ἀπὸ τοῦ Μέσου τοῦ Οὐρανοῦ. Συνεπῶς τὸ νεογέννητο ἦταν ὑπὸ τὴν μυστηριώδη ἐπίδρασιν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα βλέπομεν —δυστυχῶς —σήμερον. Βλέπομεν, δηλαδή, τὸν στρατηγὸν Λούντεντορφ νὰ ἡγῆται ἑνὸς νέου θρησκευτικοῦ κινήματος, νὰ καταπολεμῇ τὰ θρησκευτικὰ θέσμια καὶ νὰ σπρώχνῃ τὸν γερμανικὸ λαὸ πρὸς τὴν εἰδωλολατρείαν.

Ὅπως κάθε θρησκεία στηρίζεται σὲ μιὰ ἀποκάλυψι, ὁ νεοπαγανισμὸς — νεοειδωλολατρεία — τοῦ ὁποίου ὁ στρατηγὸς Λούντεντορφ εἶνε ὁ μέγας προφήτης, δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν.

Ἡ βάσις τοῦ δόγματος εἶνε ἡ ἀνωτερότης τῆς γερμανικῆς φυλῆς, καὶ ὑποστηρίζεται ἀπὸ μερικὰς «ἐπιστημονικὰς» φαντασιοπληξίας, διὰ νὰ προσδοθῇ σ' αὐτὴν μεγαλύτερον κῦρος. Ἰδοὺ ἐν περιλήψει περὶ τίνος πρόκειται: «Τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀπέραντα δάση τῆς Γερμανίας, κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς τῶν παγετώνων καὶ μέχρι τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος, φιλοξενοῦσαν λαούς, τῶν ὁποίων ὁ πολιτισμὸς εἶχε φθάσει εἰς μεγάλο σημεῖον προόδου. Κατὰ τὸ ἔτος 5.000 περίπου π. Χ. ὁ ὑπερπληθυσμὸς (ἀπὸ τότε!...;) τοὺς ὑπεχρέωνε νὰ ἐκπατρισθοῦν. Τὸ πρῶτον μεταναστευτικὸν κῦμα διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀσίαν καὶ αἱ προφυλακαί του πλημμύρησαν τὰς Ἰνδίας. Αὐτοὶ ἦταν οἱ Ἀρειανοί, τῶν ὁποίων ἡ ἐγκατάστασις εἰς τὴν εὔφορον περιοχὴν τοῦ Γάγγη ἐνέπνευσε τὰ μεγαλοπρεπῆ ἔπη τῆς πρωτογόνου ἰνδικῆς φιλολογίας. Ἄλλα τμήματα μεταναστῶν δὲν πῆγαν τόσον μακράν, ἀλλὰ ἐστάθησαν στὸ Ἀφγανιστάν, στὴν Περσίαν κτλ.

»Μερικοὺς αἰῶνες ἀργότερον, δεύτερον κῦμα κατῆλθεν πρὸς νότον καὶ ἐγκατεστάθη στὰς νοτίους καὶ νοτιοανατολικὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου. Αὐτοὶ ἦταν οἱ Ἕλληνες. Καθώς, λοιπόν, βλέπετε ὅλη ἡ φιλοσοφία τῶν Ἰνδῶν, ὅλη ἡ δόξα τῶν Μήδων αὐτοκρατόρων, ὁ φωτεινὸς πολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων δὲν ἦταν παρὰ ἀποτέλεσμα τῶν Γερμανῶν μεταναστῶν. Καὶ ἂν αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον κατέπεσε, ἔγινε, γιατὶ πολλοὶ ἀπ' τοὺς μετανάστας ποὺ πλημμύρησαν τὴν Ἀνατολήν, εἶχαν τὴν ἀπερισκεψία νὰ ἀναμιχθοῦν μὲ τὰς ὑποδεεστέρας φυλάς, ποὺ ὑπέταξαν».

Αὐτὰ ὅλα — καὶ ἄλλα πολλὰ — εἶνε προφανῶς μία ὡραία ἱστορία, ἀλλὰ — βεβαίως — δὲν εἶνε ἱστορία. Γιατὶ γιὰ νὰ εἶνε ἱστορία ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἀποδείξεις στὸ μυαλὸ τῶν κ. Λούντεντορφ καὶ τῶν ἐπιτελῶν του, οἱ ὁποῖοι λέγουν, ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς — δὲν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου — γιὰ νὰ προβοῦν στὴν ἀποκάλυψίν των.

Αὐτὰ παθαίνουν οἱ στρατιωτικοί, ποὺ θέλουν νὰ παραστήσουν τὸν ...Θεό! Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Συγχωρῆστε με, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ παρένθεσι — ἡ ὁποία ἐλπίζω νὰ σᾶς διεσκέδασε ἀρκετὰ — καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεξετάθην, διὰ νὰ ἀποδείξω τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος εἰς ὅσους γεννῶνται, ὅταν αὐτὸς εἶνε κακὰ τοποθετημένος στὸ Μέσον τοῦ Οὐρανοῦ. Τὸ παράδειγμα τοῦ στρατηγοῦ Λούντεντορφ, παράδειγμα ἀνθρώπου μέχρι μανίας μυστικοπαθοῦς δίδει μίαν ἰδέαν τῆς κακῆς ἐπιδράσεως τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος.

Ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶνε στρατηγὸς Λούντεντορφ καὶ ἡ ποσειδωνιακὴ φαντασία ἐμφανίζεται συχνότατα εἰς τὸ μέτριον κύκλου τῆς ζωῆς τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ ἐκεῖ νὰ προκαλέσῃ καταστροφάς: δημιουργεῖται εἰς τὰ νέφη μία ὕπαρξις ρωμαντική, τῆς ὁποίας ὁ μεγαλοπρεπὴς ἀντικατοπτρισμὸς κάμνει νὰ βρίσκῃ ἀκάθαρτη τὴν πραγματικότητα. Τότε ἀπαρέσκει τὴν πρᾶξιν καὶ ἐγκαταλείπεται εἰς ἐκεῖνο, ποὺ ὀνομάζουν δυστυχίαν.

(Αὐτὰ βλέπω εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν τελευταίαν δρᾶσιν τοῦ στρατηγοῦ Λούντεντορφ ἀπὸ ἀπόψεως ἀστρολογικῆς).

Κ. ΚΕΡΝΕΪΖ

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

— Λοιπὸν νά ἡ ἑκατὸ δραχμὲς ποὺ σοῦ χρεωστῶ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, ἐγὼ τὸ εἶχα ξεχάσει πρὸ πολλοῦ.

— Ἀλλὰ γιατὶ δὲν μοῦ τὄλεγες νωρίτερα...

★

Ἕνας Ἄγγλος γιατρὸς ἀσθένησε βαρειά, ὅταν δὲ γίνηκε καλά, τοῦ εἶχαν πέσει ὅλα τὰ μαλλιὰ κι' ἔλεγε στοὺς φίλους του ἀστειευόμενος:

— Ὁ χάρος μ' εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὰ μαλλιά, μόλις κατώρθωσα νὰ τοῦ ξεφύγω. Ἀπὸ τὴ μεγάλη ὅμως δύναμι μοῦ ξερρίζωσε τὰ μαλλιά.

★

Ἡ μητέρα: Παληόπαιδο ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πᾷς νὰ πέσῃς στὴ λάσπη καὶ νὰ λερώσῃς τὸ καινούργιο σου παλτό!

Ὁ Τοτός: Μὰ τί νὰ σοῦ κάνω μαμά, δὲν πρόφτασα νὰ τὸ βγάλω ὅταν ἔπεφτα.

★

Πρὸ τοῦ πτώματος ἑνὸς αὐτοκτονήσαντος διάφοροι ἄνθρωποι λένε τὶς γνῶμες των. Ἕνας θεολόγος λέει:

— Ἆ! Ἡμάρτησε εἰς τὸν Θεόν! Μέγα ἁμάρτημα, ἂς δεηθῶμεν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Ἕνας φιλόσοφος σκέπτεται:

— Εἶνε ἄξιος οἴκτου ὁ δυστυχής, διότι δὲν ἤξερε νὰ φιλοσοφῇ μὲ τὰ ἀνθρώπινα.

Ἕνας ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος λέει:

— Βέβαια, δὲν θὰ ἦταν στὰ καλά του. Ἄνθρωπος λογικὸς δὲν θὰ ἔκανε τέτοιο πρᾶγμα.

Ὁ ρεπόρτερ μιᾶς ἐφημερίδος:

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ὑπάρχει μία εἴδησις.

Θεραπευθῆτε μόνοι σας

Αἱ ἀσθένειαι καὶ τὰ ζώδια

Ὁπλισθῆτε μὲ αὐτοπεποίθησιν

Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ κατάγεται ἀπὸ γονεῖς ὑγιεῖς, καλῶς ἰσορροπημένους, εὐφυεῖς καὶ ἠθικούς — μὲ τὴν εὐρεῖαν καὶ ἀνθρωπίνην ἔννοιαν τῆς λέξεως — καὶ ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὸ ἴδιο μὲ τοὺς γεννήτορας τρόπο ζωῆς, δὲν ἀρρωσταίνει ποτὲ ἀθεραπεύτως. Καὶ σημειώσατε ὅτι ἡ ἀσθένεια εἶνε ἕνα εἶδος προειδοποιήσεως τῆς Φύσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπο, νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του ἐγκαίρως. Μόνον ὁ καρκῖνος φαίνεται νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ τέτοιες φροντίδες πιά, γιατὶ εἶνε ἡ τελικὴ ἀσθένεια, ἡ ἀσθένεια, ποὺ ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ σειρὰ ἀσθενειῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐλαφρῶν, προωρισμένων νὰ ἀποκαθάρουν τὸν ὀργανισμό μας. Αἱ παιδικαὶ ἀσθένειαι, λόγου χάριν, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐμποδίζωνται, διότι εἶνε, ἴσως, τὸ πυρετῶδες, ἀπότομο, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖο πέρασμα ἀπὸ μιὰ κατάστασι στὴν ἄλλη, λόγου χάριν ἀπὸ τὴν λυμφατικὴν εἰς τὴν αἱματώδη ἢ ἀπὸ τὴν αἱματώδη εἰς τὴν νευρικὴν (ἱλαρά, ἀναιμία, ἀτονία κλπ.)

Ἐπὶ πλέον, αἱ ἀσθένειαι ἐκλέγουν τὰ ἄτομα, ποὺ προσβάλλουν, καὶ αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ σκεφθῶμεν, μὲ τοὺς ἀποκρυφιστάς, ὅτι τὸ ἔδαφος εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ συμβάλλει ὀλιγώτερον, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦν τελείως ὑγιεῖς εἰς περιβάλλον, ὅπου βρίθουν παντὸς εἴδους μικρόβια καὶ ὅτι πρέπει, προτοῦ ἀρχίσωμεν τὴν θεραπείαν ἑνὸς ἀσθενοῦς, νὰ γνωρίσωμεν τὸν χαρακτῆρα του, διότι κατὰ τὸν ἀστρικὸν τύπον, ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς αὐτὰς ἢ ἐκείνας τὰς ἀσθενείας ἢ εἶνε σχεδὸν τελείως ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὰς ἄλλας. Πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὰ ζῶα, μπορεῖ νὰ ἔχουν κακὰς συνεπείας διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἢ ἀκόμη τὸ ἴδιο φάρμακο μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἕνα ἀσθενῆ, νὰ μὴν κάμῃ τίποτε στὸν ἄλλον ἢ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν τρίτον. Ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι ἔκριναν ὅτι πρέπει πρὸ πάσης θεραπείας νὰ γίνεται γνωστὸς ὑπὸ τοῦ θεράποντος ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀνθρώπου.

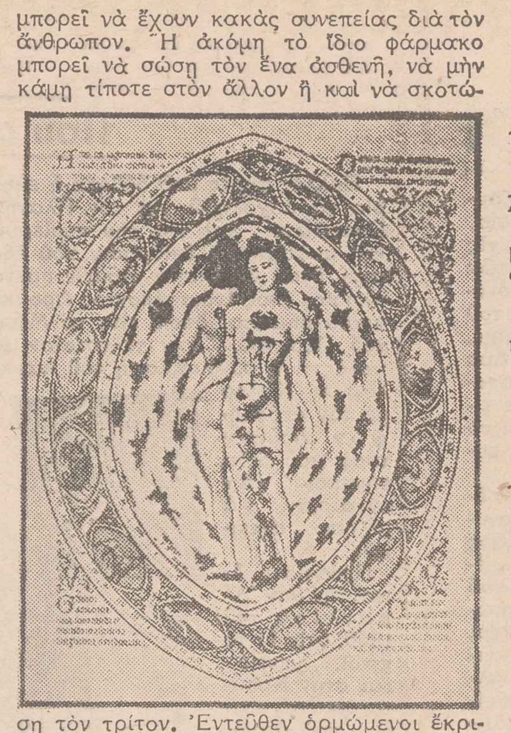

Οἱ θαυματουργοὶ θεραπεύουν διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ. Ἂν εἶσθε ἄνθρωποι διανοητικῶς πολὺ ἰσχυροί, μπορεῖτε νὰ ἐφαρμόσετε αὐτὸ τὸ μέσον θεραπείας τόσον ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Καλλιεργήσατε τὴν θέλησίν σας καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τίποτε δὲν σᾶς φθείρει καὶ δὲν σᾶς κατατρώγει ὅσον ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ πλῆξις (ἕνας μεγάλος ἀρχηγὸς ἐν πλήρει δράσει δὲν εἶνε ποτὲ ἄρρωστος, γιατί... δὲν ἔχει τὸν καιρὸ ν' ἀρρωστήσῃ.) Κυριαρχήσατε τῶν παθῶν σας, γιατὶ ὁ θυμός, ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἀπαισιοδοξία, ἡ λαιμαργία, ὅταν γίνωνται ἕξεις, ἐπιδροῦν — κακῶς — ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῆς πεπτικῆς σας μηχανῆς, ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου σας (μανία καταδιώξεως καὶ τρέλλα πάσης μορφῆς). Καὶ φυσικὰ οἱ οὕτως ἀσθενεῖς κληρονομοῦν εἰς τοὺς ἀπογόνους των τὰς «πληγάς» των.

Καλλιεργήσατε, λοιπόν, τὸν χαρακτῆρα σας. Ἐστὲ καλοί, αἰσιόδοξοι, ἀγαπητοί, δραστήριοι. Ἔχετε πρὸς τὸν ἑαυτό σας αὐτοπεποίθησι. Ἀποφεύγετε τὰς οὐτοπίας, τὰς φαντασιοπληξίας, τὰς ραδιουργίας. Μείνατε ἐλεύθεροι. Μάθετε ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ θαυμασμός, ἡ ἀγάπη, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ψυχή μας, μᾶς καθαρίζουν, μᾶς μεταμορφώνουν. Μιὰ γυναῖκα ἀξιέραστος εἶνε πάντοτε ὡραία, ἕνας ἄνδρας ἀντιπαθητικὸς εἶνε πάντοτε ἄγριος καὶ ἄσχημος. Ἕνας καλὸς τυπολόγος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε μὲ τὸν πρῶτον κίνδυνον, βλέπει, εἰς τὴν πρώτην ἐξέτασιν, ἀπὸ ποίας ἀσθενείας δύνασθε νὰ προσβληθῆτε καὶ θὰ σᾶς συμβουλεύσῃ σχετικῶς.

Ἰδοὺ μερικὰ ἀποκρυφιστικαὶ ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν, ποὺ θὰ ἦταν ὠφέλιμο νὰ γνωρίσετε:

Οἱ ρευματισμοί, ἀσθένεια ἐλαφρά, τιμωροῦν τὴν νωχέλειαν καὶ τὴν λαιμαργίαν τῶν ἀτόμων τοῦ ζωδίου τῆς Σελήνης ἢ τοῦ Διός.

Ἡ φυματίασις τιμωρεῖ τὴν αὐτολατρείαν τοῦ Ἡλιακοῦ, ὅταν ὁ τελευταῖος ἀντὸς ἀντὶ ν' ἀφήνῃ ν' ἀκτινοβολῇ ἡ ἐσωτερική του φλόγα, τὴν φυλάσσει γιὰ τὸν ἑαυτό του. Μὴ χρησιμοποιούμενα τὰ μεγάλα προτερήματά του, τὸν φθείρουν, τὸν ἀναλώνουν.

Οἱ ἐπώδυνοι τοκετοὶ καὶ ἐνίοτε ὁ θάνατος τῶν νεογεννήτων τιμωροῦν τὴν Ἡλιακὴν γυναῖκα (Ἰζαντόρα Ντούνκαν), ποὺ θραύει τὸν νόμον τῆς μονώσεως, ποὺ εἶνε δυστυχῶς ὁ δικός της καὶ ποὺ ἀνταμείβει τὴν μεγαλοφυΐαν της καὶ τὴν δόξαν της.

Ἡ σύφιλις τιμωρεῖ τὴν παθητικότητα, τὴν μαλθακότητα, τὴν βάναυσον εὐαισθησίαν τῶν κακῶν Ἀφροδιτικῶν καὶ τῶν κακοκαμωμένων Σεληνιακῶν (πόρναι κ.τ.λ.)

Ὁ καρκῖνος τιμωρεῖ τὴν κακοδιαθεσίαν, τὴν ἀπαισιοδοξίαν, τὴν ἔλλειψιν ἐσωτερικῆς γαλήνης, τὴν προσήλωσιν εἰς τὰ ὑλικὰ πράγματα, τὴν φιλαργυρίαν, τοῦ προσώπου ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Κρόνου.

Ἡ τρέλλα τιμωρεῖ τὰς διανοητικὰς ἀκρότητας τοῦ ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τὴν μελαγχολικὴν ἀναμάσσησιν τοῦ ὑπὸ τὸ ζώδιον τῆς Σελήνης.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ὁ ἐξωτερικός, ἡ μάχη μεταξὺ γειτόνων, ὁ αἰφνίδιος θάνατος τιμωρεῖ τὴν στρεψοδικίαν, τὴν προκλητικότητα, τὸ ἀπότομον, τὴν σκληρότητα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν κίνδυνον, τὴν αἱμοβορίαν τοῦ ζωδίου Ἄρης.

Αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ χαρακτῆρος μας, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προβῶμεν συμφώνως πρὸς τὰς ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι μᾶς προσέβαλαν εἰς τὸ παρελθόν.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ὀνειρομαντεία

Ἀλφαβητικὸς ὀνειροκρίτης

ΚΑΜΗΛΟΣ. — Ἡ ἐργασία, ποὺ θὰ ἐπιτύχῃ, θὰ εἶνε κοπιώδης.

ΚΑΝΙΣΤΡΟΝ. — Γεμᾶτο, σημαίνει εὐχάριστον πρόσκλησιν. Ἀδειανό, ἡ στενοχωρία σου εἶνε παροδική.

ΚΑΠΝΟΣ (τσιγάρο). — Σημαίνει ὅτι ἡ χαρά σου θὰ εἶνε ἐφήμερος.

ΚΑΠΗΛΕΙΟΝ. — Σημαίνει ὅτι ἡ ἐπίδρασις ποὺ ὑφίστασαι εἶνε ταπεινωτική. Ἐὰν ὅτι πίνεις, σὲ τεζκιάχι καπηλείου, ἡ κατάπτωσίς σου θὰ εἶνε τελεία.

ΚΑΠΝΟΣ. — Ἐὰν βλέπῃς καπνόν, ἡ ἐργασία σου θὰ καταστραφῇ. Ἐὰν βλέπῃς καπνὸν νὰ ἀνεβαίνῃ, θὰ ὑπερνικήσῃς τὰς δυσκολίας. Ἐὰν εἶνε λευκός, σημαίνει μικρὰν ἀνησυχίαν. Ἐὰν γκρίζος, ἐπίπονον ἀνησυχίαν καὶ μαῦρος, μεγάλην κόπωσιν.

ΚΑΡΥΔΙΑ. — Σημεῖον ἐπιλύσεως δυσκολιῶν.

ΚΑΡΥΔΙΑ (δένδρον). — Προμηνύει κίνδυνον καὶ δυστύχημα.

ΚΑΣΤΑΝΑ. — Θὰ σ' ἐκμεταλλευθοῦν. Ἐὰν ὅτι τρώγεις, ἡ ὑπόθεσις εἶνε δύσκολος.

ΚΑΤΑΚΛΙΣΙΣ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι πλαγιάζεις, σημαίνει ἀναποφασιστικότητα. Ἐὰν ὅτι εἶσαι πλαγιασμένος, σημαίνει προσεχῆ ἀνησυχίαν.

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ. — Νὰ τὸ βλέπῃς, σημεῖον ὅτι ὁ φίλος σου εἶνε πιστός. Ἐὰν ὅτι ἀναζητεῖς, ἀπειλὴ ἀνησυχίας.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι κατηγορεῖσαι παρ' ἀνδρός, θὰ λάβῃς καλὴν εἴδησιν, ἐὰν παρὰ γυναικός, δυσάρεστον εἴδησιν σημαίνει.

ΚΑΦΕΣ. — Νὰ πίνῃς, σημεῖον κόπου. Ἐὰν ὅτι χύνεται ὁ καφές, θὰ δοκιμάσῃς δυσθυμίαν. Καφὲς εἰς κόκκους, δυσάρεστον σημεῖον ἀσθενείας. Ἄλεσμα καφέ, σημαίνει εὐχάριστον πραγματοποίησιν τῶν ἐλπίδων σου.

ΚΕΡΑΣΙΑ. — Σημεῖον χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ. — Σημεῖον λύπης καὶ ἀσθενείας.

ΚΕΦΑΛΗ. — Ἐὰν βλέπῃς κεφαλὴν ζῶσαν, σημεῖον εὐχαρίστου εἰδήσεως. Νεκροκεφαλή, σημαίνει πένθος ἀπὸ θάνατον συγγενοῦς σου. Ἐὰν εἶνε πρισμένη, ἀνέλπιστος πλοῦτος. Ἐὰν εἶνε μεγάλη, σημαίνει ἄνοδόν σου εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα. Ἐὰν εἶνε μικρά, μικρὸν κέρδος. Ἐὰν ὅτι ἀποκόπτουν κεφαλήν, σημεῖον ἀπελευθερώσεως. Ξυρισμένη κεφαλὴ προαγγέλλει καταστροφήν.

ΚΗΔΕΙΑ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι παρακολουθεῖς τὴν κηδείαν σου, θὰ ἔχῃς σημαντικὴν ἐπιτυχίαν. (Βλέπε ἐνταφιασμόν).

ΚΗΠΟΣ. — Γεμᾶτος ἀπὸ ἄνθη, σημαίνει εὐχάριστον ἔκπληξιν. Γυμνός, αἱ δυσκολίαι σου εἶνε προσωριναί.

ΚΗΡΙΟΝ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι ἀνάπτεται κηρίον, σημαίνει γέννησιν, ἐὰν ὅτι σβύνεται, θάνατον.

ΚΕΝΤΗΜΑ. — Προλέγει ἥσυχον εὐδαιμονίαν. Ἐὰν ὅτι κεντᾷς, αἱ περιποιήσεις σου θὰ ἀνταμειφθοῦν.

ΚΙΓΚΛΙΔΩΜΑ. — Σημεῖον σοβαρᾶς ἀνησυχίας. Ἐὰν τὸ ὑπερπηδᾷς, εὐχάριστον τροπὴν θὰ λάβουν αἱ ὑποθέσεις σου.

ΚΙΘΑΡΑ. — Σημεῖον ἐξομολογήσεως τοῦ ἔρωτος.

ΚΙΣΣΑ (πτηνόν). — Κακὸν σημεῖον.

ΚΙΣΣΟΣ. — Ἡ ἐπιδεικνυομένη φιλία εἶνε πράγματι εἰλικρινής.

ΚΛΕΙΔΙ. — Σημαίνει ὅτι θὰ λησμονήσῃς συνέντευξιν, πρᾶγμα ποὺ θὰ σὲ ζημιώσῃ.

ΚΛΕΙΔΩΝΙΑ. — Σπασμένη, σημαίνει ὅτι θὰ ὑποστῇς κλοπήν. Ἐὰν τὴν περιεργάζεσαι, τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβες φθάνουν.

ΚΛΙΜΑΞ. — Ἐὰν ὅτι ἀναβαίνεις, ἡ προσπάθειά σου θὰ εἶνε ἐπικερδής. Ἐὰν ὅτι κατέρχεσαι, ἀπώλεια κοινωνικῆς σου θέσεως. Ἐὰν ὅτι πίπτεις, κίνδυνος σοβαρᾶς ἀσθενείας.

ΚΛΕΠΤΗΣ. — Σημαίνει ὅτι ὁ φίλος σου εἶνε ἀνειλικρινής.

ΚΛΙΝΗ. — Ἐὰν τὴν βλέπῃς περιποιημένην, σημαίνει ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν. Ἀπεριποίητος, ἀκαταστασίαν καὶ σφάλμα. Ἀδειανὴ χωρὶς στρώματα, σημαίνει κατάπτωσιν. Ἐὰν ὅτι κλίνη μετακομίζεται, θάνατος φίλου σου. Κλίνη ξενοδοχείου, σημεῖον μεγάλης σπατάλης. Ἐὰν ὅτι εὑρίσκεσαι ἐπὶ κλίνης, ἀδιαθεσία ἢ ἀσθένεια.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι κληρονομεῖς, θὰ ὑποστῇς χρηματικὴν ἀπώλειαν καὶ θὰ δυστυχήσῃς.

ΚΛΥΒΟΣ. — Κενός, σημαίνει ρῆξιν καὶ χωρισμόν. Γεμᾶτος ἀπὸ πτηνά, αἱ φροντίδες σου θὰ διασκεδασθοῦν.

ΚΝΗΜΗ. — Κομμένη κνήμη, σημαίνει λῆψιν λυπηρᾶς εἰδήσεως. Ἐὰν ὅτι ἔχεις πόνον εἰς τὴν κνήμην, λύπην. Ἐὰν ὅτι εἶνε ξυλίνη, θὰ χάσῃς τὴν προστασίαν σου.

ΚΛΩΣΤΗ. — Ἐὰν τὴν βλέπῃς εἰς καροῦλι, ἡ συμπάθεια θὰ εἶνε διαρκής. Νὰ σπάζῃς κλωστήν, κακὸν σημεῖον διενέξεως. Μπερδεμένη, αἱ προσπάθειαί σου θὰ εἶνε δύσκολοι.

ΚΟΛΥΜΒΗΜΑ. — (Βλέπε ὕδωρ).

ΚΝΙΔΗ (τσουκνίδα). — Σημεῖον προδοσίας. Ἐὰν πληγώνεσαι ἀπὸ τσουκνίδα, θὰ περάσῃς ἐλαφρὰν ἀσθένειαν.

ΚΟΜΒΟΣ. — Σημεῖον ἀνεχείας καὶ στερήσεων.

ΚΟΙΝΟΒΙΟΝ. — Σημαίνει ὅτι συντόμως θὰ ἔχῃς ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν.

ΚΟΜΗ. — Θὰ πέσῃς θῦμα στρεψοδικίας. Πυκνὴ κόμη, στενοχωρίαι καὶ φροντίδες. Ἐὰν ὅτι εἶσαι φαλακρός, σημαίνει ἀπώλειαν περιουσίας σου.

ΚΟΜΒΙΑ. — Ἐὰν ὅτι ράπτεις κομβία, προάγγελος συζυγικῆς συμφωνίας καὶ ὁμονοίας.

ΚΟΛΑΣΙΣ. — Σημεῖον φιλονεικίας.

ΚΟΝΙΚΛΟΣ. — Λευκός, σημαίνει συμφιλίωσιν καὶ ἐπιτυχίαν. Γκρίζος, σημαίνει γάμον. Μαῦρος, ψεύδη καὶ ἀναποδιές. Ἐὰν ὅτι τρώγεις, προάγγελος θεραπείας τῆς ἀσθενείας. Ἐὰν ὅτι φονεύεις, ἀπειλὴ προδοσίας.

ΚΟΡΕΟΙ. (Βλέπε ψεῖραι).

ΚΟΥΚΛΑ. — Προμηνύει ἐφήμερον εὐχαρίστησιν.

ΚΟΠΡΟΣ. — Σημεῖον ἀτιμώσεώς σου.

ΚΟΠΗ (κόψιμον). — Ἐὰν ὅτι κόπτεις ὕφασμα, σημαίνει διάζευξιν καὶ χωρισμόν.

ΚΟΡΑΞ. — Ἐὰν τὸν βλέπῃς ἀριστερά σου, σημεῖον ἀπειλῆς θανάτου. Ἐὰν δεξιά σου, ἀπογοήτευσιν καὶ λύπην.

ΚΟΠΑΝΟΣ. — Κακολογίαι καὶ ψεύδη.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ. — Ἐὰν τὸν βλέπῃς ἱπτάμενον, σημαίνει ταχὺν πλουτισμόν σου. Ἐὰν ὅτι κελαϊδεῖ, θὰ λάβῃς εὐχάριστον εἴδησιν. Ἐὰν ὅτι συλλαμβάνεις, ἀπώλειαν χρημάτων.

ΚΟΣΜΗΜΑ. — Ἀνάγεται εἰς χρηματικὴν ὑπόθεσιν. Ἐὰν ἔχῃ πολυτίμους λίθους, ἡ ἐξήγησίς του εἶνε ἀνάλογος μὲ τὸν λίθον. (Βλέπε πολύτιμοι λίθοι). Ἐὰν ὅτι εἶνε ψευδές, σημαίνει δοξομανίαν.

ΚΟΣΤΕΡΙΤΣΑ. — Ἡ δυσπιστία σου εἶνε πρᾶξις φρόνιμος.

ΚΟΥΖΙΝΑ. — Σημεῖον ὅτι θὰ πραγματοποιήσῃς σοβαρὸν κέρδος.

ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ. — Πολὺ κακὸν σημεῖον. Μὴν ἐπιχειρήσῃς τίποτε τὴν ἐπαύριον.

ΚΟΥΚΙΑ. — Ἄσπρα κουκιά, πολὺ κακὸν προμήνυμα. Μαῦρα, ἄμεσον σοβαρὸν κίνδυνον.

ΚΡΕΑΣ. — Σημεῖον οἰκονομικῆς εὐεξίας. Ἐὰν ἀγοράζῃς, θὰ πραγματοποιήσῃς σοβαρὸν κέρδος. Ἐὰν εἶνε παχύ, κερδοφόρος οἰωνὸς διὰ τὴν ἐπιχείρησίν σου.

ΚΡΙΘΗ. — Σημεῖον χαρᾶς καὶ ὑγείας.

ΚΡΙΟΣ. — Προαγγέλλει δεσποτισμὸν καὶ τυραννίαν.

ΚΤΙΣΙΜΟΝ. — Σημαίνει ὅτι ἡ κατάστασις εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ.

ΚΤΙΣΤΗΣ. — Σημεῖον θανάτου καὶ κληρονομίας.

Α. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ ἑπόμενον.

Ὁ γραφολόγος σᾶς ἀπαντᾷ

ΡΟΖ ΜΑΡΙ. — Ὑπερβολικὰ εὔθικτος καὶ μὴ εὐχαριστημένη. Ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε μᾶλλον μεγάλος, ἀλλὰ περισσότερον συναισθηματικός. Δείχνετε μεγάλην αὐτοπεποίθησιν, ποὺ δὲν εἶνε σύμφωνος μὲ τὰς δυνάμεις σας. Ἡ ἀλήθεια ὅτι δύνασθε νὰ ἐπιδείξετε ἐπιμονὴν προσεγγίζουσαν τὸ πεῖσμα, ἀλλὰ μᾶλλον σὲ μικρὰ πράγματα τοῦ στενοῦ κύκλου καὶ περιβάλλοντός σας. Δὲν εἶσθε καθόλου κακή, ἀλλὰ ἠμπορεῖτε, καταλλήλως, εὔκολα νὰ παρασυρθῆτε πρὸς καλὸν ἢ κακόν.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ματαίως προσπαθεῖτε νὰ παραστήσετε τὸν ἰσχυρόν. Καταφέρνετε μόνο νὰ γίνεσθε ἀπότομος καὶ πεισματάρης. Προσπαθήσατε νὰ γίνετε φυσικώτερος εἰς τοὺς τρόπους καὶ τότε ἠμπορεῖ νὰ ἐπιτύχετε αὐτό, ποὺ τώρα ζητεῖτε· τὴν σταθερότητα καὶ ἀληθινὴν δύναμιν.

ΠΑΓΚΡΑΤΗΝ. — Ἡ στήλη αὐτὴ δίδει προχείρους χαρακτηρισμούς. Ἔπρεπε νὰ μείνετε εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅσα σᾶς εἶχα εἴπει. Τὸ ὅτι προσέθεσα καὶ τό: «ἀξιόλογος» δὲν ἦτο τυχαῖον, ἀλλὰ περιληπτικόν. Ἠμπορεῖτε νὰ τρέφετε τὰς φιλοδοξίας σας ὡς ἔχουν. Πάντως μὴ ὑπερβάλλετε. Διότι εἰς τὸ τέλος καὶ ἡ τύχη ἔχει κάποια ἐφ' ἡμῶν δικαιώματα καὶ σχέδια. Ὅλοι εἰς τὴν νεότητα — ὅταν αἰσθάνωνται μάλιστα καὶ κάποιαν ἀξίαν— φιλοδοξοῦν ὅπως καὶ σεῖς ἢ ὅσον καὶ σεῖς· ἐλάχιστοι ὅμως εὐνοοῦνται. Μὴ ἀπογοητεύεσθε· προσπαθεῖτε, πάντοτε ὅμως χωρὶς ὑπερβολὰς καὶ μὲ καρτερικότητα εἰς τὰς ἀποτυχίας. Τὸ μέλλον ἄδηλον καὶ ἡ ἐλπὶς τὸ κυριώτερον ἀγαθόν.

ΑΤ=ΠΡ. κ.λ.π. — Ἡ γραφή σας δεικνύει ἄνθρωπον μαλθακόν, εὐφάνταστον, αὐτάρεσκον καὶ εὐχάριστον στὴν συναναστροφήν, ἐγωκεντρικὸν ἀρκετά, ἄκακον καὶ ἀσταθῆ. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν δείχνετε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, σᾶς χρειάζεται ἀκόμη ἀρκετὴ προσπάθεια πρὸς ἐξέλιξιν τοῦ χαρακτῆρος.

ΙΛΕΑΝΑΝ. — Σᾶς ὁ χαρακτὴρ — τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸ μικρὸν αὐτὸ δεῖγμα γραφῆς — φανερώνει ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, θέλησιν (ὄχι ἀνάλογον ὅμως ἱκανότητα) δράσεως καὶ ἀπολαύσεως. Εἶσθε πρὸς τούτοις λιγάκι μεμψίμοιρος, θέλετε ὅλα δικά σας, δὲν ἔχετε ὅμως τόσην ἀντοχὴν καὶ δύναμιν νὰ τὰ ἀποκτήσετε. Ἡ λογική σας καὶ ἡ σκέψις σας εἶνε προχωρημένη, ἀλλὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς καὶ περιπλέκονται μὲ κάποιαν ἔστω καὶ μικρὰν δόσιν συμφεροντολογίας. Δὲν εἶσθε φιλάργυρος, τοὐναντίον κλίνετε ἢ παρασύρεσθε εἰς σπατάλην.

ΕΓΩ. — Ὁ χαρακτήρ σας θὰ ἦτο ἐξαίρετος, ἂν ἐξεδηλώνετο ὀλίγον τι περισσότερον ἀνθρωπιστικά· ἂν ἀπεφεύγατε κάποιο ποζάρευμα καὶ δὲν τὸ θεωρούσατε ντροπὴ νὰ φανερώνετε αὐθόρμητον τὴν συμπάθειαν ἢ ἀντιπάθειάν σας στὰς καταλλήλους περιστάσεις. Καὶ εἶνε τοσοῦτον κρῖμα, ὅσον καθὼς σᾶς λέγω κρύπτετε ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα ὄχι συνήθη.

ΝΤΙΝΟΝ ΔΡΙΜΑΝ. — Ὁ χαρακτήρ σας παρ' ὅλην τὴν ἐξωτερικὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων εἶνε κάπως ὀξὺς καὶ ἴσως καὶ κακούτσικος. Ἡ ἐπιθετικότης σας συνήθως ὅμως στρέφεται καὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σας, πρᾶγμα ποὺ σᾶς παρέχει ἓν εἶδος μαζοχιστικῆς ἀπολαύσεως. Εἶσθε παρατηρητικός, ἔξυπνος καθ' ὅλα, ὀλίγον τι τσιγγούνης καὶ συμφεροντολόγος.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΝ. — Σᾶς διακρίνει λεπτότης, καλωσύνη καὶ μία εὐαισθησία σχεδὸν ἀδιόρατος, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἁρμονική. Εἶσθε ἕνα ἀρκετὰ εὔθραυστον καὶ εὔπλαστον ἀκόμη πλάσμα, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν ὅλαι αἱ προϋποθέσεις μιᾶς πολὺ καλῆς ἐξελίξεως, ἀρκεῖ νὰ τύχετε εἰς τὸ κατάλληλον περιβάλλον. Φιλία καὶ αἰσθήματα φαίνεται νὰ εἶνε γιὰ σᾶς πρωταρχικὴ ἀνάγκη. Διὰ τρίτους ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς δὲν λέγω. Τὰ γραμματόσημά σας ζητήσατέ τα ἀπὸ τὸν «Παρνασσόν».

Ε. Τ. Μ. Ν. Α. — Διὰ τρίτους δὲν λέγω τίποτε.

ΝΟΜΠΛ. — Εἶσθε ἀρκετὰ πολύπλοκος χαρακτήρ. Τὸ πνεῦμα σας εἶνε εὔστροφον, ταχύ, σοφιστικόν, διπλωματικόν, πλούσιον εἰς φαντασίαν καὶ ἔμπνευσιν. Ἡ μεγάλη του ζωηρότης τὸ παρουσιάζει ὅμως συχνὰ ἐπιπόλαιον καὶ αὐθαίθετον. Συναισθηματικῶς εἶσθε τρομερὰ ἄστατος καὶ αἱ ψυχικαί σας διαθέσεις συχνὰ μέχρι μανίας ἐξημμέναι καὶ ἀκαταλόγιστοι. Ἔχετε μεγάλην ἰδέαν τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ δὲν κάμνετε καλά, διότι τὰ ἐλαττώματά σας εἶνε μεγάλα.

Ν. ΡΙΚΑΝ. — Καὶ σεῖς δείχνετε μεταξὺ ἄλλων καὶ μίαν αὐτοπεποίθησιν κι' ἕνα θάρρος ποὺ ἀντιτίθεται δυσανάλογα πρὸς τὴν ἀπαισιόδοξον καὶ καταπεπονημένην ψυχικότητά σας. Εἶσθε ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξεύρει νὰ σταθμίζῃ καλῶς τὰ πράγματα. Τὰς συμβατικότητας ἐκλαμβάνετε ὡς πραγματικότητας, τὴν ἐπίδειξιν ὡς ἀριστοκρατίαν. Εἶσθε ἀπροσάρμοστος, ἐκκεντρικός, δυσηρεστημένος τύπος. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ κατατρίβεσθε σὲ ἀλλότρια, ἀλλὰ νὰ ἀφοσιωθῆτε σὲ πνευματικώτερα ζητήματα, ὅπου θὰ εἴχατε καὶ ἐπιτυχίας.

Δρ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΣ

Τὸ περιδέραιον τῆς Λαίδης Συλβέστερ

(Συνέχεια ἐκ τῆς ἑπομένης σελίδος 471).

σῶ τὶς χειροπέδες καὶ δρόμο γιὰ τὸ τμῆμα!»

Ὁ λόρδος Συλβέστερ ἀντήλλαξε ἕνα βλέμμα μὲ τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως.

— Δὲν θέλω νὰ γίνῃ θόρυβος, τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή.

Ὁ Μπλάϊκ ἐπεδοκίμασε μ' ἕνα κίνημα τῆς κεφαλῆς.

— Δείξατέ μου ὅλα τὰ γραμμάτια ποὺ κρατεῖτε στὰ χέρια σας, εἶπε στὸν Κάρτερ, στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ λόρδος Συλβέστερ θὰ ὑπογράψῃ ἕνα τσὲκ γιὰ νὰ σᾶς ἐξοφλήσῃ, καὶ ἂν μπορέσετε νὰ κρατήσετε τὴ γλῶσσα σας, κανεὶς δὲν θὰ σᾶς καταγγείλῃ γιὰ τίποτε. Ἀλλὰ προσοχή, ἂν κάποτε σᾶς ξαναπιάσω, κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ σὲ σώσῃ καὶ θὰ καθήσῃς 15 χρόνια στὴ φυλακή.

Ὁ Κάρτερ τὸν κύτταξε μὲ βλέμμα γεμᾶτο μῖσος, ἀλλὰ καταλαβαίνοντας πῶς ἔχασε τὸ παιγνίδι, σώπασε χωρὶς τὴν παραμικρὴ διαμαρτυρία.

Ὁ λόρδος Σιλβέστερ πῆρε τρυφερὰ τὴ γυναῖκα του ἀπ' τὸ χέρι καὶ χαϊδεύοντας τὸ βελουδένιο της μάγουλο τῆς εἶπε:

—Πᾶμε, ἀγαπημένη μου, καὶ ἂς μὴν ξαναμιλήσωμε πλέον γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ἀλλὰ νὰ τὴν κρατήσῃς γιὰ μάθημα γιὰ νὰ μὴν ξαναμπλέξῃς ἄλλοτε σὲ τέτοιου εἴδους περιπέτειες.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΙΟΡΚ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Σήμερον κυκλοφορεῖ εἰς τὴν σειρὰν τῆς Βιβλιοθήκης «Παπύρου» ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ τὰ ἑλληνικὰ Γράμματα» νέον βιβλίον μὲ ἀναλυτικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Δ. Μπαλάνου περιλαμβάνον λόγους καὶ ἐπιστολὰς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου Ἀθηνῶν, μὲ ἑρμηνειακὰς σημειώσεις. Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην «Παπύρου», ὡς γνωστόν, περιλαμβάνονται ἔργα τῶν κλασσικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν, τῶν Ἀλεξανδρινῶν, τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Δραματικὰ ἀστυνομικὰ διηγήματα

Τὸ περιδέραιον τῆς Λαίδης Συλβέστερ

Τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως ΡΟΜΠΕΡ ΓΙΟΡΚ

Εἶχαν περάσει ἕξη χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ὁ λόρδος Συλβέστερ εἶχε παντρευθῆ τὴν πιὸ ὥμορφη, ἀλλὰ καὶ τὴν πιὸ φτωχὴ συγχρόνως κοπέλλα, ποὺ τοῦ εἶχαν συστήσει κάποια μέρα στὴν αὐλή, στὸ τέλος μιᾶς ἑορτῆς. Φαντάστηκε λοιπὸν πὼς ἀφοῦ ἡ γυναῖκα του εἶχε περάσει ὅλη τὴν παιδική της ζωὴ στὴ φτώχεια, θὰ ἐκτιμοῦσε τὴν περιουσία του, τὴν ὁποία τῆς ἐνεπιστεύθη καὶ θὰ ἀπέφευγε κάθε περιττὸ ἔξοδο καὶ κάθε σπατάλη. Γιὰ τὸν λόγο λοιπὸν αὐτό, δὲν θέλησε ποτὲ νὰ ἐλέγξῃ ἂν τὰ ἔξοδά της ἦσαν λογικὰ καὶ ἂν ἡ νεαρὴ γυναῖκα πλήρωνε κανονικὰ καὶ ἐξωφλοῦσε τὴ μοδίστρα της. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ὁ γέρος λόρδος εἶχε πέσει ἔξω, γιατὶ ἡ σπατάλη τῆς λαίδης Συλβέστερ δὲν εἶχε ὅρια καὶ ὄχι μόνον εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ χρέη, ἀλλὰ εἶχε ἀκόμα καὶ τὸ φοβερὸ ἐλάττωμα νὰ παίζῃ μανιωδῶς χωρὶς ν' ἀπελπίζεται ἀπὸ τὴ συνεχῆ κακή της τύχη, ἡ ὁποία σήμερα πλέον τὴν εἶχε φέρει σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο.

Τὸ γράμμα ποὺ διάβαζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ κρυφὰ μέσα στὸ μπουντουάρ της ἦταν γι' αὐτὴν ἡ χαριστικὴ βολή. Ἐρχόταν ἀπὸ κάποιον χρηματιστή, ποὺ βρισκόταν σὲ ἄσχημες σχέσεις μὲ τὸν σύζυγό της, καὶ τῆς ἔγραφε, θυμίζοντάς της πὼς εἶχε στὰ χέρια του διάφορα γραμμάτια μὲ τὴν ὑπογραφή της, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε πάρει χρήματα γιὰ νὰ πληρώσῃ τὶς ζημίες της τοῦ μπρίτζ. Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀνήρχετο εἰς 800 λίρες στερλίνες.

Ὁ Φρειδερῖκος Κάρτερ, προσωπικὸς ἐχθρὸς τοῦ λόρδου καὶ ἀποτυχημένος στὶς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις, ποὺ ἐπανειλημμένως εἶχε κάνει στὴν ὡραία λαίδη, ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ λαίδη Συλβέστερ σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ πῆρε μέσα ἀπὸ ἕνα παληὸ σκαλισμένο ἔπιπλο τὴν κασσετίνα μὲ τὰ κοσμήματά της. Ἀπὸ ἐκεῖ τράβηξε τὸ περίφημο μαργαριταρένιο κολλιέ της, τόσο ὥμορφο, ποὺ δὲν ὑπῆρχε τὸ ταίρι του σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη καὶ τὸ ὁποῖο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν εἶχε ἔλθει στὰ χέρια τοῦ λόρδου Συλβέστερ, ποὺ ὑπερηφανεύετο γιὰ τὴν κατοχή του. Ἡ ἀξία τοῦ κολλιὲ αὐτοῦ ἦταν δεκαπλασία ἀπὸ τὰ χρέη της — τὸ ἤξερε αὐτὸ καλὰ καὶ θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Μὲ μιὰ λάμψι θυμοῦ στὰ μάτια ἔρριξε τὸ κολλιὲ σ' ἕνα τραπεζάκι, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο καὶ ἀκουμπῶντας τὸ ὥμορφο κεφάλι της στὰ δυὸ της χέρια βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Ἡ ὀνειροπόλησις ὅμως αὐτὴ διεκόπη ἀποτόμως ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς καμαριέρας της, ποὺ τῆς ἔφερνε ἕνα τηλεγράφημα. Μὲ μιὰ κίνησι θυμοῦ τὸ πῆρε στὰ χέρια της, ἀναγνωρίζοντας τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν ἐξεβίαζε. Ἦταν μιὰ δεύτερη ἀπειλή, μὲ τὴν ὁποία σὲ ἐπιτακτικώτερο τόνο τῆς ἀπαιτοῦσε νὰ τοῦ καταβάλῃ τὸ βράδυ στὶς 6 ἡ ὥρα τὸ ἀργότερο, τὸ ποσὸ τῶν 1200 λιρῶν, μαζὶ δηλαδὴ μὲ τοὺς ἀπλήρωτους λογαριασμοὺς καὶ τῆς μοδίστρας της, τοὺς ὁποίους ἦταν ἐντεταλμένος νὰ εἰσπράξῃ.

— Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι, ψιθύρισε ἀπελπισμένη καὶ κάνοντας βόλτες ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὣς τὴν ἄλλη τοῦ δωματίου.

Ξαναγυρίζοντας στὸ τραπεζάκι ἅπλωσε μηχανικὰ τὸ χέρι της γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὸ κολλιὲ ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν νταντελλῶν, πάνω στὸ ὁποῖο εἶχε πέσει, τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἔμεινε κατάπληκτη καὶ ἀναπήδησε μὲ ἀλλοιωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της.

Τὸ κολλιὲ εἶχε ἐξαφανισθῆ!

Ἀνακάτωσε τὶς νταντέλλες γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἦταν ἀπὸ κάτω, ἀλλὰ ἤξερε ἐκ τῶν προτέρων πὼς δὲν θὰ τὸ εὕρισκε, γιατὶ ἦταν βεβαία πὼς τὸ εἶχε ἀκουμπήσει ἐκεῖ.

— Τί νὰ ἔγινε ἆρά γε; μουρμούρισε μὲ ἀπόγνωσι. Ἦταν ἐκεῖ ὣς τὴν ὥρα ποὺ μπῆκε ἡ Μαίρη, ποὺ ἂν τὸ ἔπαιρνε, ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν τὴν ἰδῶ. Ἄλλωστε δὲν εἶχε φθάσει ὣς τὸ τραπεζάκι.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Σίκστον Μπλάϊκ, ὁ διάσημος ἀστυνομικός, προσκληθεὶς μὲ τὸ τηλέφωνο βρισκόταν κοντὰ στὴ μεγάλη κυρία.

— Θὰ σᾶς ἐμπιστευτῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, κ. Μπλάϊκ. Εἶμαι δυστυχῶς βουτηγμένη στὰ χρέη καὶ κάποιος ποὺ μὲ μισεῖ θανάσιμα καὶ ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ λάβῃ στὰ χέρια του ὅλα μου τὰ γραμμάτια, ποὺ εἶχα ὑπογράψει, μὲ ἀπειλεῖ νὰ πάω σήμερα νὰ καταβάλω τὸ ποσό, ἀλλοιῶς θὰ τὰ ἀποκαλύψῃ ὅλα στὸν σύζυγό μου. Ἀπελπισμένη λοιπὸν πῆρα τὸ κολλιέ μου ἀπὸ τὴν κοσμηματοθήκη μου, σκεπτομένη νὰ παραγγείλω ἕνα τὸ ἴδιο ψεύτικο γιὰ νὰ τὸ φορῶ, ἕως ὅτου μπορέσω καὶ πάρω πίσω τὸ δικό μου, χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε ὁ ἄνδρας μου. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ κολλιέ μου εἶχε ἐξαφανισθῆ.

— Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ρώτησε ὁ Μπλάϊκ.

— Κάρτερ... Φρειδερῖκος Κάρτερ.

— Πῶς;... Κάρτερ, ὁ χρηματιστὴς τῆς Ὄλντ Μπόατ στρήτ; ἀνεφώνησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Μάλιστα, τὸν γνωρίζετε;

—Πολὺ καλὰ μάλιστα, ἀπήντησε ὁ Μπλάϊκ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο εἶχε πάρει μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι, σὰν ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτό. Εἶνε ἀστεῖο εἶπε, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ φάκελλο ποὺ τοῦ ἔδειξε ἡ νεαρὰ γυναῖκα. Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ πῆγε στὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο ποὺ βρίσκεται 100 μέτρα ἀπ' ἐδῶ. Ἴσως νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ νὰ μάθετε πῶς αὐτὸς ὁ Φρειδερῖκος Κάρτερ ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους ἀπατεῶνας ποὺ γδύνουν πραγματικῶς τὴν ἀριστοκρατία, εἰδικὸς στὸ κλέψιμο κοσμημάτων.

Ἀλλὰ τὸ κολλιὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκλάπη ἀπ' αὐτόν, εἶνε ἀδύνατον! φώναξε ἡ λαίδη Συλβέστερ. Πῶς μποροῦσε νὰ μπῇ στὸ μπουντουάρ μου, ἀφοῦ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, δὲν βγῆκα οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ μέσα;

Ὁ Μπλάϊκ σήκωσε προσεκτικὰ ὅλες τὶς νταντέλλες καὶ παρατήρησε τὸ ξύλο. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς φαίνεται πὼς τοῦ κίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, γιατὶ τὴν ἔβλεπε καὶ τὴν ἐξήταζε σχεδὸν 5 λεπτὰ τῆς ὥρας, στὸ τέλος τὴν ἔφερε στὴ μύτη του γιὰ νὰ τὴ μυρίσῃ. Ὕστερα ἀφοῦ τὴν ἔβαλε προσεκτικὰ στὴν τσέπη του, πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ σκύβοντας προσεκτικὰ στὸ μάρμαρο εἶδε μιὰ σκόνη γρίζα, ἁπαλή, σχεδὸν σὰν πούδρα. Ἕνα γέλοιο δυνατὸ τοῦ ξέφυγε καὶ φυσῶντας τὴ σκόνη γιὰ νὰ φύγῃ, κύτταξε ψηλὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς στέγης.

—Τὸ ἐπάνω πάτωμα φαίνεται ἀκατοίκητο.

—Εἶνε νοικιασμένο, ἀλλὰ οἱ ἔνοικοί του ἀπουσιάζουν, ἀπήντησε ἡ λαίδη Συλβέστερ. Δὲν πιστεύω νὰ φαντασθήκατε πὼς κάποιος κατέβηκε μὲ κανένα σχοινὶ καὶ μοῦ πῆρε τὸ κολλιὲ μπροστὰ στὰ μάτια μου;

—Πρὸς Θεοῦ ὄχι... Θὰ ἦταν ἐξωφρενικό... Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἐπιτρέψατέ μου νὰ φύγω, ἂν δὲν θέλετε τὰ μαργαριτάριά σας νὰ χαθοῦν γιὰ πάντα φεύγοντας μόλις νυχτώσῃ γιὰ τὸ ἐξωτερικό... Ἆ! κάτι ἀκόμα, λαίδη Συλβέστερ. Στείλατε ἕνα τηλεγράφημα σ' αὐτὸν τὸν Κάρτερ καὶ εἰδοποιεῖστε τον πὼς θὰ περάσετε κατὰ τὰς τρεῖς ἀπὸ τὸ γραφεῖο του γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀφορᾷ. Συγχρόνως κάνετε τὰ πάντα γνωστὰ στὸν σύζυγό σας καὶ κανονίσετε ὥστε νὰ σᾶς συνοδεύσῃ στοῦ Κάρτερ τὸ ἀπόγευμα. Τὸ κολλιέ σας θὰ σᾶς ἐπιστραφῇ, ἀλλὰ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ τὰ πῆτε ὅλα στὸν λόρδο Συλβέστερ, ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἀκοῦστε με, εἶνε γιὰ τὸ συμφέρον σας.

— Δέχομαι, ὑπεσχέθη ἡ νεαρὰ γυναῖκα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Μπλάϊκ, ποὺ εὐαρεστηθήκατε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βγῶ ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι ποὺ βρίσκομαι.

Ὅταν βγῆκε στὴ σκάλα ὁ Μπλάϊκ καὶ ἔμεινε μόνος του, ξαναγύρισε πίσω καὶ μὲ μεγάλα βήματα ἀνέβηκε στὸ τέταρτο πάτωμα. Σὰν παιγνιδάκι ἄνοιξε τὴν κλειδαριὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ ἔκπληξι βρῆκε στὸ παρκὲ ποὺ ἦταν σκονισμένο ἴχνη ἀπὸ βήματα — τὰ ὁποῖα ἄλλωστε περίμενε καὶ τὰ ὁποῖα πήγαιναν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ παράθυρο ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ μπουντουὰρ τῆς λαίδης Συλβέστερ. Τὸ ἄνοιξε καὶ κύτταξε προσεκτικὰ τὸ ἐσωτερικό.

— Ἂν αὐτὸ δὲν σὲ πάῃ ἴσια στὴ φυλακὴ τοῦ Ντάρμοντ, γέρο-Κάρτερ — εἶπε γελῶντας, ἀφοῦ εἶδε μιὰ μικρὴ τρύπα, καμωμένη μὲ τέχνη στὴν κόχη τοῦ πατώματος — θὰ ἐκπλαγῶ πάρα πολύ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ξανακατέβηκε στὸ ἰσόγειο καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ θυρωρεῖο.

Κατὰ τὰς 11 ἦρθε ἕνας γραμματοκομιστὴς μ' ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὴ λαίδη Συλβέστερ, δὲν εἶνε ἔτσι; ρώτησε τὸ θυρωρό.

— Μάλιστα κύριε. Καὶ φαίνεται πὼς θὰ περίμενε καὶ ἀπάντησι, γιατὶ κατέβηκε ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα πολὺ—πολὺ βιαστικός.

— Μπορεῖτε νὰ τὸν ἀναγνωρίσετε;

— Εὐκολώτατα κύριε, γιατὶ αὐτοὶ συνήθως εἶνε παιδιὰ τοῦ δρόμου, ἐνῷ αὐτὸς ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄνθρωπος μὲ μεγάλα ξανθὰ γένια.

—Κρατοῦσε κανένα πακέττο στὸ χέρι του;

—Μὰ τὴν πίστι μου ναί, τώρα τὸ θυμήθηκα.

—Καλά, εἶπε ὁ Μπλάϊκ. Ἂν θέλῃς νὰ ἔχῃς ἕνα καλὸ πουρμπουὰρ νὰ εἶσαι κατὰ τὰς 3 στὴν [illegible] τῆς Μούργκατ Στρήτ. Θὰ σὲ συναντήσω.

Ὁ Σίκστον Μπλάϊκ [illegible] θυρωρὸς περίμεναν ἐμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τὸν κ. Φρειδερῖκο Κάρτερ, ὅταν ἡ λαίδη Συλβέστερ καὶ ὁ ἄνδρας της ἔφθαναν κατὰ τὰς 3.

Ὁ λόρδος, πολὺ ταραγμένος καὶ μὲ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά, κατευθύνθη πρὸς τὸν ἀστυνόμο.

—Λοιπόν; ρώτησε ἀγωνιωδῶς. Ξέρετε ποῦ εἶνε τὸ κολλιέ. Ἕνα τόσο ἀκριβὸ [illegible] Εἶνε ἀπίστευτο. Ἐπὶ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου [illegible] Πρὸς Θεοῦ μιλῆστε!...

—Ἀμέσως, ἀπήντησε ὁ Μπλάϊκ, μὲ ψυχραιμία κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γραφείου [illegible] προσκαλῶντας μὲ νόημα καὶ τὸν Κάρτερ.

Ὁ Κάρτερ τρεμούλιασε στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ λόρδου καὶ τῆς λαίδης Συλβέστερ καὶ ὁ φόβος του [illegible] τοῦ παρουσιάστηκε ὁ ἀστυνομικός.

—Ἤλθαμε γιὰ νὰ σᾶς ζητήσωμε τὸ μαργαριταρένιο περιδέραιο, Φρέντυ, ἄρχισε ὁ ντέτεκτιβ.

—Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ χρηματιστὴς [illegible] δερμάτινο σάκκο, ποὺ βρισκόταν στὸ γραφεῖο.

—Ὤ εὐχαριστῶ φίλε μου! Ἐκεῖ μέσα βρίσκεται [illegible] καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ἀφήσῃ καιρὸ νὰ κινηθῇ μ' ἕνα πήδημα ὁ Σίκστον Μπλάϊκ ἅρπαξε τὸ σάκκο, ἔσπασε τὴν κλειδωνιὰ καὶ βάζοντας στὸ ἐσωτερικό του τὸ χέρι του ἔβγαλε τὸ περίφημο κολλιὲ [illegible] λαίδη.

—Δὲν ἦταν ἄσχημα σχεδιασμένο τὸ κόλπο σας, ἀγαπητὲ Φρέντυ, ἐφώναξε. Τὸ [illegible] ὅμως ποὺ ἐργαστήκατε σᾶς ἐπρόδωσε. [illegible] νὰ ἀφήσατε [illegible] μου δῶστε μου τὰ χέρια σας νὰ σᾶς περά-

(Τὸ τέλος εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΩΝ & ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙΒΛΕΨΕΙΣ — Ο.Τ.Ο. — ΣΧΕΔΙΑ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

Προκειμένου νὰ οἰκοδομήσητε, νὰ συμπληρώσητε ἢ νὰ ἐπισκευάσητε οἰκοδομήν, ἀποταθῆτε προηγουμένως εἰς τὸ

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ Ο.Τ.Ο.

διὰ νὰ σᾶς ἐφοδιάσῃ μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα σχετικὰ στοιχεῖα: ΣΧΕΔΙΑ—ΜΕΛΕΤΑΣ—ΣΤΑΤΙΚΟΥΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ κ.λ.π.

Μόνον ἔτσι ἐξασφαλίζετε τὴν ἀνωτέραν ποιότητα, τὴν ἠγγυημένην στερεότητα καὶ τὴν πλέον ἀρτίαν καὶ συγχρονισμένην ἐμφάνισιν πάσης οἰκοδομῆς.

Τὸ γραφεῖον μας διαθέτει τοὺς καλλιτέρους ἐπιστήμονας πολιτικοὺς μηχανικούς, ἀρχιτέκτονας, εἰδικοὺς κτιριολόγους κ.λ.π.

Ὁ ὀργανισμὸς Ο.Τ.Ο. ἐγγυᾶται τὴν ἀπὸ ἐξαιρετικῶς εὐνοϊκοὺς ὅρους ἐπιμελημένην ἐκτέλεσιν τῶν πάσης φύσεως οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, μὲ τελείαν προσαρμογὴν εἰς τὸν νέον ρυθμόν, βάσει ὅλων τῶν νεωτέρων μεθόδων τῆς κτιριολογίας καὶ τῶν τεχνικῶν ὅρων.

Μὴν ἀγοράζετε οἰκίαν ἢ οἰκόπεδον χωρὶς νὰ σᾶς τὸ ἐκτιμήσῃ τὸ γραφεῖον μας. Θὰ ἀποφύγετε ἔτσι κάθε ἀδικαιολόγητον σπατάλην χρημάτων, χάρις εἰς τὴν ἀπαραίτητον συμβουλὴν τοῦ εἰδικοῦ ἐκτιμητοῦ - μηχανικοῦ τοῦ γραφείου τοῦ Ο.Τ.Ο.

Ζητήσατέ μας λεπτομερεῖς οἱανδήποτε πληροφορίαν. Θὰ εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως ἐκ μέρους σας.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ — Κεντρικὰ Γραφεῖα — Ο.Τ.Ο. — Πανεπιστημίου 36. — Τηλέφωνον 30-232

Ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ σελίς μας

Ἡ θεραπεία τῆς φυματιώσεως δι' ἐμβολίου

Ἡ θεραπεία τῆς φυματιώσεως ἀπετέλεσεν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων, ἂν ὄχι τὸ κυριώτερον μέλημα, τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Ὅλοι οἱ μεγαλείτεροι αὐτῆς μύσται, ἀπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ Ἱπποκράτους μέχρι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἠσχολήθησαν μὲ τὴν θεραπείαν τῆς φυματιώσεως διὰ διαφόρων φαρμάκων, αἱ προσπάθειαί των ὅμως ἔμειναν ἄκαρποι διότι ὁ προκαλῶν τὴν νόσον βάκιλλος τοῦ Κὼχ περιβάλλεται ἀπὸ μίαν κηρώδη οὐσίαν ἡ ὁποία τὸν προστατεύει κατὰ τῆς ἐπιδράσεως τῶν φαρμακευτικῶν οὐσιῶν.

Ὅταν ὁ Κὼχ ἀνεκάλυψε τὸν προκαλοῦντα αὐτὴν βάκιλλον ἐπιστεύθη ὅτι δὲν θὰ ἤργει νὰ ἐφευρεθῇ ἕνα ἐμβόλιον τὸ ὁποῖον θὰ ἐπετύγχανε ἐκεῖ ὅπου ἀπέτυχον τὰ φάρμακα. Ὁ Κὼχ ὀλίγα μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φερωνύμου βακίλλου ἔτη, ἀνήγγειλε πράγματι τῷ 1892 τὴν ὑπ' αὐτοῦ προπαρασκευὴν ἀποτελεσματικοῦ ἐμβολίου διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς τοξικότητος τῶν βακίλλων τῆς φυματιώσεως διὰ θερμάνσεως. Τὸ ἐμβόλιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη τουμπερκουλίνη, προπαρεσκεύασεν ἐκ καλλιεργείας εἰλημμένης ἐκ φυματιώσης ἀγελάδος, διήγειρε δὲ μεγίστας καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἐλπίδας, ὡς ἐκ τοῦ ἐξαιρετικοῦ κύρους τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ἐπιστήμονος. Ἀπεδείχθη ὅμως ἐν τῇ πράξει ὅτι θεραπευτικὴν μὲν ἰδιότητα εἶχεν ἐλαχίστην, προεκάλει δὲ μεγάλην εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῶν ἀρρώστων ἀντίδρασιν. Ἕνεκα τούτου δὲν ἤργησε νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ χρῆσις του σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου. Τώρα ἡ τουμπερκουλίνη χρησιμοποιεῖται σπανίως διὰ θεραπευτικοὺς σκοπούς. Μετὰ τὸν Κὼχ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες ἐπεχείρησαν νὰ παρασκευάσουν παρόμοια ἐμβόλια, λαμβάνοντες τὰς μικροβιακὰς καλλιεργείας των ἀπὸ θερμόαιμα φυματικὰ ζῷα (ἀγελάδας, ἀνθρώπους, πιθήκους κλπ.) καὶ ὑποβιβάζοντες τὴν τοξικότητα αὐτῶν διὰ θερμάνσεως καὶ ἀλλεπαλλήλων καλλιεργειῶν ἐπὶ διαφόρων οὐσιῶν, ὅλα ὅμως τὰ ἐμβόλια ταῦτα ἀπεδείχθησαν ἀλυσιτελῆ ἢ πολὺ ὀλίγον χρήσιμα. Ἐπεφυλάσσετο πάλιν εἰς Γερμανὸν ἐπιστήμονα, τὸν Φρέντερικ Φράντζ Φρίντμαν, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα νὰ ἐφεύρῃ ἕνα πράγματι ἀποτελεσματικὸν κατὰ τῆς φυματιώσεως ἐμβόλιον τὸ ὁποῖον εἶνε φύσει ἀτοξικόν, ἔχει δὲ μεγίστην θεραπευτικὴν καὶ ἀπόλυτον προληπτικὴν ἰδιότητα. Ὁ Φρίντμαν παρατηρήσας ὅτι ὅλοι οἱ προκάτοχοί του παρεσκεύαζον τὰ ἐμβόλιά των ἐκ μικροβιακῶν καλλιεργειῶν εἰλημμένων ἐκ θερμοαίμων ζώων, τῶν ὁποίων ὑπεβίβαζον τὴν τοξικότητα διὰ τεχνητῶν μέσων, ἐσκέφθη ὅτι ἐὰν προπαρασκευάζετο ἓν ἐμβόλιον ἐκ ψυχροαίμου ζώου καὶ ἐνίοτε εἰς θερμόαιμα ζῷα, ὅπως εἶνε ὁ ἄνθρωπος, θὰ ἀπεφεύγετο ἡ ἀντίδρασις καὶ θὰ ἐπετυγχάνοντο πολὺ καλύτερα θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα. Ἐπεδόθη λοιπὸν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν ψυχροαίμου ζώου πρωτογενοῦς φυματικοῦ καὶ εἶχε τὴν τύχην νὰ ἀνακαλύψῃ μίαν τοιαύτην χελώνην, ἡ ὁποία κατὰ τύχην προήρχετο ἐξ Ἑλλάδος. Περιερχόμενος ἡμέραν τινὰ τὸ Ἀκουάριουμ τοῦ Βερολίνου, εἶδε κρεμασμένον ἕνα μικρὸν πνεύμονα ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρετήρησε μίαν πληγήν, ἡ ὁποία δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε προκληθῇ δι' ὀξέος ὀργάνου. Ἠρώτησε τὸν φύλακα ποίου ζώου πνεύμων ἦτο αὐτὸς καὶ διατί ἦτο ἐκτεθειμένος ἐκεῖ. Ὁ φύλαξ τοῦ ἀπήντησεν ὅτι ὁ πνεύμων ἦτο θαλασσίας χελώνης ἀποθανούσης ἐκείνην τὴν πρωΐαν καὶ ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀκουάριουμ, τὸν ἀφήρεσεν ἀπὸ τὴν χελώνην καὶ τὸν ἐκρέμασε ἐκεῖ. Ὁ Φρίντμαν προσέτρεξε τότε εἰς τὸν Διευθυντήν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν ὅτι ἡ χελώνη ἦτο ἀσθενὴς ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἀπὸ πνευμονικὴν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νόσον καὶ διὰ τοῦτο ἀφήρεσε τοὺς πνεύμονάς της διὰ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ. Προσέθεσε δὲ ὅτι ὑπῆρχε καὶ μία ἄλλη χελώνη, ἡ ὁποία ἡλιεύθη εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὴν ἀποθανοῦσαν μέρος, πλησίον τῆς νήσου Κερκύρας, καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσης ἀσθενὴς καὶ ἑτοιμοθάνατος. Ὁ Φρίντμαν ἐξήγησεν εἰς τὸν Διευθυντὴν ὅτι ἦτο ἰατρὸς καὶ ὅτι ἔκαμνε ἐρεύνας σχετιζομένας μὲ τὴν φυματίωσιν ψυχροαίμων ζώων καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ τὸν πνεύμονα τῆς ἀποθανούσης χελώνης, τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ τοῦ φυλάξῃ καὶ τῆς ἄλλης χελώνης τὸν πνεύμονα ἐὰν ἀπέθνησκε. Ὁ Διευθυντής τοῦ ἔδωκε τὸν πνεύμονα καὶ ὁ Φρίντμαν ἤρχισε νὰ τὸν μελετᾷ, δὲν ἤργησε δὲ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι αἱ πληγαὶ τὰς ὁποίας ἔφερεν ἦσαν φυματιώδους φύσεως καὶ ὅτι τοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποδείξῃ τὴν θεωρίαν του. Πράγματι, προπαρασκευάσας ἐκ τῶν βακίλλων τοῦ πνεύμονος τούτου ἐμβόλιον δι' ἰδικῆς του μεθόδου καὶ πειραματισθεὶς ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ ζώων προσβαλλομένων ὑπὸ φυματιώσεως, ὡς εἶνε αἱ ἀγελάδες, οἱ πίθηκοι, οἱ λέοντες, αἱ τίγρεις, οἱ χοῖροι κλπ. εὗρεν ὅτι τὸ ἐμβόλιόν του δὲν προεκάλει καμμίαν ἀντίδρασιν καὶ ὅτι εἶχε μεγάλην θεραπευτικὴν καὶ προληπτικὴν ἰδιότητα. Ὅταν μετά τινα χρόνον ἀπέθανε καὶ ἡ ἄλλη χελώνη καὶ ἐξήτασε τοὺς πνεύμονάς της εὗρεν ὅτι ἔφερε τὰς αὐτὰς μὲ τὴν προηγουμένην βλάβας, προπαρασκευάσας δὲ νέον ἐκ τούτων ἐμβόλιον, παρετήρησεν ὅτι ἐπετύγχανε τὰ αὐτὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Φρίντμαν ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰς ἀποτυχίας τῶν προκατόχων του, δὲν ἔσπευσε νὰ ἀναγγείλῃ τ' ἀποτελέσματά του, παρὰ ἀφοῦ ἐπειραματίσθη ἐπὶ 6 ὁλόκληρα ἔτη, ἐπὶ χιλιάδων ζώων καὶ ἐπείσθη ἀπολύτως περὶ τῶν σταθερῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα παρουσίαζε τὸ ἐμβόλιόν του. Εὐτυχῶς ὁ πατήρ του ἦτο πλούσιος καὶ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιδοθῇ ἀνέτως εἰς τὰ δαπανηρότατα πειράματά του. Μετὰ ἑξαετεῖς ἐπὶ ζώων δοκιμὰς ἤρχισε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐμβολίου του καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀρχίσας ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἐνώπιον τῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρίας τοῦ Βερολίνου, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἐμβόλιόν του ἦτο ἀπολύτως ἀβλαβές. Ἡ ἐπὶ ἀνθρώπων πασχόντων ἐκ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων ἐφαρμογή, γενομένη εἰς διάφορα νοσοκομεῖα τοῦ Βερολίνου καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπεκύρωσεν ἀπολύτως τὰ ἐπὶ ζώων προηγουμένων πειράματα καὶ τὰ δι' αὐτῶν ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα. Τότε ὁ Φρίντμαν, ὀλίγον πρὸ τοῦ πολέμου, ἔκαμε τὴν μεγάλην ἀνακοίνωσίν του εἰς τὴν ὁποίαν περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ διὰ τοῦ ἐμβολίου του ἐπιτυγχανόμενα ἀποτελέσματα καὶ καθώρισεν ἐπακριβῶς τὸν τρόπον τῆς χρήσεώς του. Ἔκτοτε τὸ ἐμβόλιόν του ἤρχισε χρησιμοποιούμενον εἰς εὐρεῖαν κλίμακα καὶ εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τῆς φυματιώσεως ὑπὸ διαφόρων ἰατρῶν οἱ ὁποῖοι ἐπεκύρωσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Φρίντμαν ἐξαγγελθέντα ἀποτελέσματα. Ὁ μέγας πόλεμος ἐπέφερε κατ' ἀνάγκην μίαν διακοπὴν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Φρίντμαν τὸ ὁποῖον ἐπανελήφθη ἐντατικῶς μετὰ τὸν πόλεμον. Εἰς χιλιάδας ἀνήρχοντο ἤδη οἱ ἰατροὶ οἱ ὁποῖοι μετεχειρίζοντο τὸ ἐμβόλιον ἐν Γερμανίᾳ καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ἀθρόαι δὲ ἦσαν αἱ ἐνώπιον ἐπιστημονικῶν Ἑταιριῶν καὶ εἰς τὰ ἐγκριτότερα ἰατρικὰ περιοδικὰ ἀνακοινώσεις περὶ τῶν θαυμασίων ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ἐπετυγχάνοντο διὰ τοῦ ἐμβολίου. Ὅσον ὅμως προχωροῦσεν ἡ διάδοσίς του τόσον λυσσωδεστέρα ἐγίνετο ἡ κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασις διαφόρων ἰατρῶν ἐφευρετῶν διαφόρων ἄλλων ἐμβολίων, θεραπευτικῶν συστημάτων, φαρμάκων, ἢ θεραπευτηρίων τὰ ὁποῖα ἱδρυθέντα διὰ τεραστίων δαπανῶν διέβλεπον εἰς τὸ ἐμβόλιον Φρίντμαν μέγιστον ἐχθρὸν τῶν συμφερόντων των, ἐπειδὴ ἡ δι' αὐτοῦ θεραπεία εἶνε ὄχι μόνον ἁπλουστάτη, συνισταμένη εἰς ὀλίγας ὑποδορίους ἐνέσεις, ἀλλὰ καὶ ὀλιγοδαπανωτάτη στοιχίζουσα ὀλιγώτερον τοῦ ἑνὸς ἑκατοστοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἄλλας θεραπείας, δυναμένη δὲ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ οἱουδήποτε ἰατροῦ κατ' οἶκον χωρὶς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρρώστων νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰς οἰκογενείας των. Εἰς περιπτώσεις μὲ περιωριμένας βλάβας τῶν πνευμόνων, ἀπαιτοῦνται 2—3 μόνον κατὰ μέσον ὅρον ἐνέσεις εἰς χρονικὰ διαστήματα τριῶν περίπου μηνῶν ἀπ' ἀλλήλων, εἰς περιπτώσεις δὲ μὲ παρωχημένας βλάβας 4—5 ἐνέσεις, σπανίως περισσότεραι, πάντοτε δὲ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα. Προληπτικῶς μία μόνον ἢ δύο ἐνέσεις ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς ἐμβολιαζομένους ἀπὸ πάσης προσβολῆς φυματιώσεως καὶ ὅταν ἀκόμη οὗτοι προέρχονται ἐκ φυματικῶν γονέων ἢ συγκατοικοῦν μὲ ἄλλους πάσχοντας ἐκ φυματιώσεως. Ἐὰν οἱ προληπτικῶς ἐμβολιαζόμενοι πάσχουν ἐξ ἐπιδημικῆς τινος νόσου (σοβαρᾶς γρίππης, ὀστρακιᾶς, ἱλαρᾶς, τύφου κλπ.) πρέπει νὰ πάρουν ἄλλην ἔνεσιν Φρίντμαν μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας.

Διὰ τοῦ στόματος τὸ ἐμβόλιον λαμβάνεται ὑπὸ μορφὴν κόνεως ὅταν ὑπάρχῃ ὀξεῖα κατάστασις μὲ ὑψηλὸν πυρετὸν (ἄνω τῶν 38), ὁπότε συνήθως ἐπέρχεται βελτίωσις εἰς τὴν γενικὴν κατάστασιν καὶ σημαντικὴ πτῶσις τοῦ πυρετοῦ, μετὰ ἕνα δὲ μῆνα χορηγεῖται καὶ ἡ ἔνεσις. Ἡ ὑπὸ στερεὰν μορφὴν προπαρασκευὴ τοῦ ἐμβολίου καὶ ἡ χορήγησις αὐτοῦ διὰ τοῦ στόματος, ἀποτελεῖ πολύτιμον συμβολὴν προσφέρουσα μεγάλας ὑπηρεσίας καὶ εἰς περιπτώσεις μὲ σοβαρὰ γριππώδη φαινόμενα ἀναπτυσσόμενα ἐπὶ φυματικοῦ ἐδάφους, ὁπότε ταῦτα ὑποχωροῦν ραγδαίως συνήθως, ἐνῷ ἄνευ τοῦ ἐμβολίου παρατείνονται πολλάκις ἐπὶ μακρὸν καὶ ἔχουν δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Τὸ ἐμβόλιον Φρίντμαν χορηγεῖται καθ' οἱανδήποτε ἡλικίαν ἀπὸ τῆς γενέσεως μέχρι τοῦ γήρατος, συνήθως δὲ δὲν προκαλεῖ οὐδεμίαν ἀντίδρασιν — σπανίως μικρὰν ὕφεσιν τῆς θερμοκρασίας παροδικήν.— Ὅσον ἐνωρίτερον τὸ λαμβάνει κανείς, τόσον καλύτερα εἶνε τὰ ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν ἀρχομένην φυματίωσιν τῶν πνευμόνων ἐπιτυγχάνει κατὰ κανόνα, ἐπιφέρων μὲ 1, 2, ἢ 3 ἐνέσεις πλήρη θεραπείαν εἰς χρονικὸν διάστημα σχετικῶς βραχύ. Ὅσον ἡ νόσος προχωρεῖ πρὸς τὸ τέλος τόσον ἐλαττοῦται τὸ ποσοστὸν τῶν ἐπιτυχιῶν, ἀναλόγως τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς, τῆς ἐκτάσεως τῶν ἀνεπανορθώτων βλαβῶν, καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ὀργανισμοῦ νὰ παράγῃ τὰ πρὸς ἀνάπλασιν τῶν βλαβῶν ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, πάντως ὅμως τὸ ποσοστὸν τοῦτο εἶνε ἀνώτερον τοῦ δι' ὅλων τῶν ἄλλων μέσων ἐπιτυγχανομένου.

Αἱ ἐπὶ τῆς θεραπείας Φρίντμαν γενόμεναι μέχρι τοῦδε ἀνακοινώσεις ὑπερβαίνουν τὰς 1600, ἔχουν δὲ ἐκδοθῇ τόμοι ὁλόκληροι περὶ αὐτοῦ εἰς διαφόρους χώρας τοῦ κόσμου.

Δρ Κ. ΠΟΥΠΤΗΣ
Ἰατρὸς — φυματιολόγος

Ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κυβερνᾷ τοὺς κεραυνούς !

Τελευταίως εἰς τὸ Λονδῖνον ἔγιναν πολὺ ἐνδιαφέροντα πειράματα ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον οἱ Ἄγγλοι δικαίως ἀποκαλοῦν «δαμαστὴν τῶν κεραυνῶν». Μέσα εἰς μίαν αἴθουσαν ὅπου εἶχον συγκεντρωθῆ οἱ ἐπιστήμονες καὶ δημοσιογράφοι, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παρακολουθήσουν τὰ πειράματα, ἔγινεν ἔξαφνα σκοτάδι, τὰ βλέμματα ὅλων εἶνε καρφωμένα εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης, ὅπου εὑρίσκονται μερικὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν διακρίνονται ἀπὸ τὸ πυκνότατον σκότος ποὺ βασιλεύει.

Ἔξαφνα μιὰ μικρὴ κόκκινη λάμπα ἀρχίζει ν' ἀναβοσβύνῃ. Ἔπειτα ἕνα κουδουνάκι σημαίνει τρεῖς φορές, ἐνῷ ἀκούεται ἐλαφρὸ θρόϊσμα. Εἶνε τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ποὺ φορτώνει τὰ μηχανήματα διὰ τὴν τεχνητὴν κατασκευὴν τοῦ κεραυνοῦ. Ὕστερα γίνεται μιὰ ἰσχυροτάτη ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις, φαίνεται μιὰ πύρινη ταινία ποὺ διαρκεῖ μίαν στιγμὴν μονάχα συνοδευομένη ἀπὸ ἕναν ἰσχυρὸ πάταγο, ἕνας κρότος κεραυνοῦ ποὺ ἀντηχεῖ εἰς ὅλο τὸ κτίριον καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἔξω μὲ τὴν ἠχώ.

Ἦτο μιὰ ἔκρηξις τεχνητοῦ κεραυνοῦ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀνάπτει τὸ φῶς, ἐνῷ μιὰ ὀσμὴ χαρακτηριστικὴ ἁπλώνεται εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν. Εἶνε ἡ μυρωδιὰ τοῦ ὄζοντος, παραχθέντος ἀπὸ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καθὼς περνᾷ ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἀπὸ ἕναν χονδρὸν κορμὸν δένδρου, ποὺ ἐχρησίμευε διὰ τὸ πείραμα δὲν ἀπέμειναν παρὰ μερικὰ καπνισμένα κομματάκια.

Ἀλλὰ εἰς τί χρησιμεύουν οἱ τεχνητοὶ αὐτοὶ κεραυνοί, ἀφοῦ ἐπιφέρουν τόσας μεγάλας καταστροφὰς καὶ εἶνε τόσιν ἐπικίνδυνοι ; Καὶ ὅμως εἶνε πολύτιμοι, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν ζωήν.

Ἐν πρώτοις μὲ τοὺς τεχνητοὺς κεραυνοὺς δοκιμάζονται οἱ μεγάλοι μονωτῆρες τῶν ἠλεκτρικῶν ἀγωγῶν, ἐκεῖνοι ποὺ τοποθετοῦνται γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς πραγματικοὺς κεραυνούς. Ἐπίσης χρησιμεύουν διὰ νὰ ἐλέγχουν τὰ ἀλεξίπτωτα καὶ νὰ ἐξακριβώνουν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτῶν. Καὶ αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ σᾶς δείξουν πόσο ἀπαραίτητα εἶνε τὰ πειράματα ποὺ ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω.

Ὑπάρχει λοιπὸν εἰς τὸ Λονδῖνον (ὅπως καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου) ἕνας ἄνθρωπος ποὺ περνᾷ ὅλην τὴν ζωήν του χειριζόμενος κεραυνούς, τοὺς ὁποίους κατευθύνει εἰς ἠλεκτρικοὺς ἀγωγούς, τηλεφωνικὰ σύρματα, κτίρια ἢ μοντέλλα ἐργοστασίων παραγωγῆς ἠλεκτρισμοῦ. Καὶ εἶνε ἕνα ἐπάγγελμα πάρα πολὺ ἐπικίνδυνο, διότι ἀρκεῖ ἡ παραμικρὴ ἀπροσεξία διὰ νὰ κεραυνοβοληθῇ κανείς. Εἶνε ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλην πρακτικὴν ἄσκησιν καὶ ψυχραιμίαν. Πράγματι εἶνε πιὸ εὔκολο νὰ ἐξημερώσῃ κανεὶς λιοντάρια παρὰ κεραυνούς, ἔστω καὶ τεχνητούς. Διότι τὰ θηρία μποροῦν νὰ μάθουν νὰ φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπον ἐνῷ οἱ κεραυνοὶ δὲν γνωρίζουν παρὰ τοὺς νόμους των, νόμους καταστροφῆς καὶ θανάτου. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κεραυνοὶ ποὺ ὑποτάσσονται εὔκολα, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν κάμουν κακὸ σὲ κανένα καὶ ἠμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὸ ἄναμα...τοῦ τσιγάρου ! Εἶνε κεραυνοὶ ἀνήκοντες εἰς μίαν ἄλλην κατηγορίαν, ἂν καὶ αὐτοὶ ἐπίσης παράγονται ἀπὸ ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις. Μαζί τους ὁ δαμαστὴς κεραυνῶν, ἐκεῖνος ποὺ ἐκτελεῖ τὰ πειράματα, ἠμπορεῖ νὰ ἀστειευθῇ, νὰ τοὺς μεταχειριστῇ σὰν πιθήκους καὶ ὄχι σὰν λέοντας, διότι τὸ πολὺ ἠμποροῦν νὰ τὸν γρατζουνίσουν ἢ νὰ τὸν δαγκώσουν στὸ χέρι. Οἱ ἀκίνδυνοι αὐτοὶ κεραυνοὶ προκαλοῦν κάποτε ἕνα ἐλαφρὸ ἔγκαυμα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τίποτε περισσότερο.

Οἱ κεραυνοὶ αὐτοὶ παράγονται μὲ μηχανήματα ἐφευρεθέντα ἀπὸ τὸν Νικόλαον Ζέσλεν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ἐπιτυγχάνονται δέ, μὲ ρεύματα μικρᾶς ἐντάσεως, ἀλλὰ πολὺ ὑψηλῆς τάσεως καὶ μεγάλης συχνότητος. Διὰ νὰ σχηματίσετε μίαν ἰδέαν τῶν ἀκινδύνων αὐτῶν κεραυνῶν ἀρκοῦν νὰ τοὺς παραβάλετε μὲ σταγόνας βροχῆς ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἐνῷ οἱ πραγματικοὶ κεραυνοὶ εἶνε ὀγκόλιθοι ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕψος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἑνὸς ἀκινδύνου κεραυνοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν ἀέρα ἕνα ρεῦμα πάρα πολὺ ἐλαφρόν, τὸ ρεῦμα αὐτὸ εἶνε ἀκίνδυνον ἀκόμη καὶ ὅταν διέρχεται διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀκριβῶς ὅπως εἶνε ἀκίνδυνον ἕνα δηλητήριον εἰς μικρὰν ποσότητα. Εἰς ἐλαχίστας μάλιστα δόσεις πολλὰ δηλητήρια μεταβάλλονται εἰς φάρμακα, ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ὑψηλῆς συχνότητος, ποὺ χρησιμοποιεῖται ὡς μέσον θεραπευτικόν.

Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτόν, ὁ δαμαστὴς τῶν κεραυνῶν ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ ἀφόβως τὰ μηχανήματά του, νὰ προκαλέσῃ τὴν ἔκρηξιν ἑνὸς κεραυνοῦ, νὰ περιβάλῃ τὸ σῶμα του μὲ ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρας, νὰ σηκώσῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ποὺ θὰ φωτίζωνται ἀπὸ ἕνα φῶς ὑποκύανον. Ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων του ἠμπορεῖ νὰ ἐκτοξεύσῃ ἕνα συνεχὲς φῶς, ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ καμμένες ἠλεκτρικὲς λάμπες καὶ νὰ τὶς ἀνάψῃ χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ κανένα σύρμα, νὰ πιάσῃ ἕνα γάτο καὶ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σῶμα του ἑκατομμύρια ἠλεκτρικῶν σπινθήρων.

Τὸ μυστικὸν τοῦ θαυματοποιοῦ αὐτοῦ εἶνε ἁπλούστατον. Μεταχειρίζεται κεραυνοὺς ἐντελῶς ἀκινδύνους, δαμασμένους, ἀστραπὲς ποὺ ἐπιτυγχάνονται μὲ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα πολὺ μεγάλης συχνότητος, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον εἶνε τόσο ἀδύνατον ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ οὔτε ἕνα ποντικόν. Ὅπως ὅμως ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ὑπάρχει καὶ ἐδῶ ἕνα ἀδύνατον σημεῖον. Κάποτε ἀπὸ ἀφηρημάδα ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μηχανήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἡ συχνότης εἶνε ἀσθενὴς ἀλλὰ τὸ ρεῦμα μεγάλης ἐντάσεως. Τότε ὁ σπινθὴρ εἶνε ἀδύνατος ἀλλὰ κεραυνοβόλος. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ δαμαστὴς δαμάζεται ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Βρῆκε τὸν μπελᾶ του!

Ο ΜΑΓΟΣ. — Εἶσθε τυχερός ! Θὰ κληρονομήσετε γρήγορα πολλὰ λεπτά !
Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Ἀλήθεια ; Τότε δανεῖστε μου ἕνα ἑκατοστάρικο.

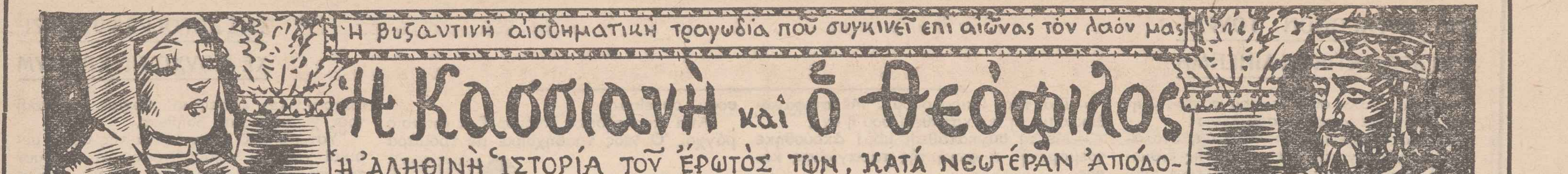

Ἡ βυζαντινὴ αἰσθηματικὴ τραγῳδία ποὺ συγκινεῖ ἐπὶ αἰῶνας τὸν λαόν μας

Ἡ Κασσιανὴ καὶ ὁ Θεόφιλος

ἩἈΛΗΘΙΝῊ ἹΣΤΟΡΊΑ ΤΟΥ͂ ἜΡΩΤΌΣ ΤΩΝ, ΚΑΤᾺ ΝΕΩΤΈΡΑΝ ἈΠΌΔΟΣΙΝ ὙΠῸ ΤΟΥ͂ ἘΠΙΦΑΝΟΥ͂Σ ΣΥΓΓΡΑΦΈΩΣ ΑΛΕΞ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Θεόφιλος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μιχαὴλ Β΄ τοῦ Τραυλοῦ, ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὴν παρθένον Κασσιανήν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποία εἶνε.
Ἡ μητρυιά του, αὐτοκράτειρα Εὐφροσύνη, βοηθῶντας τον στὴν ἐκπλήρωσι τῶν πόθων του, σκηνοθετεῖ εἰς τὰ ἀνάκτορα ἕνα διαγωνισμὸν διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς νύμφης τοῦ Θεοφίλου.
Εἰς τὸν πρωτότυπον αὐτὸν διαγωνισμὸν λαμβάνουν μέρος εἴκοσιν ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας Βυζαντινὰς κόρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Κασσιανή.
Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, καθὼς ὁ Θεόφιλος εὑρίσκεται πρὸ τῆς Κασσιανῆς καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ τῆς προσφέρῃ τὸ Χρυσὸ Μῆλο, ὁ ἐπιπόλαιος χαρακτήρ του τὸν ὠθεῖ εἰς μίαν ἄστοχον φράσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπήντησε εὐθαρσῶς ἡ Κασσιανή.
Πειραγμένος ὁ Θεόφιλος προσφέρει τὸ Χρυσὸ Μῆλο εἰς τὴν Θεοδώραν.

ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ...

Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν ἄκουσαν τὴν ὑστάτη ἐκείνη ἐπίκλησι μιᾶς καρδιᾶς, ποὺ πονοῦσε, ποὺ μετάνοιωνε, ἐπίκλησι, ποὺ ἦταν τόσο σιγανή, ὅσο δυνατὸς ἦταν ὁ πόνος, ποὺ τὴν προκάλεσε...

Κι' ἔμεινε ἐκεῖ στὴ θέσι του ὀρθὸς κι' ἀνίκανος γιὰ κάθε τι, βλέποντας τὴν Κασσιανὴ καὶ τοὺς δικούς της νὰ φεύγουν, ἐνῷ ἴσως θὰ μποροῦσε μὲ μιὰ προσπάθεια νὰ τοὺς σταματήσῃ, νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακό, νὰ κρατήσῃ κοντά του ἐκείνη, ποὺ ἔφευγε.

Καὶ τοὺς ἔβλεπε νὰ φεύγουν σκύβοντας κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας των, μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα.

Καὶ καταβάλλοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, σύρθηκε πρὸς ἕνα κάθισμα, ὅπου, μὴν ἀντέχοντας ἄλλο, ἔπεσε βαρὺς καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλάμα...

Στὴ θέσι ἐκείνη ἔμεινε γιὰ ὥρα πολλή, ἕως ὅτου μιὰ φωνή, μιὰ γλυκειὰ μητρικὴ φωνὴ τὸν συνέφερε.

— Θεόφιλε...

Σήκωσε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε ἐκείνη, ποὺ τοῦ μίλησε.

— Κλαῖς, Θεόφιλε;

Μὲ φωνή, ποὺ διακόπτονταν ἀπὸ λυγμούς, ἀπήντησε:

— Ναί, μητέρα, κλαίω τὴν ἀγάπη, ποὺ ἔχασα, κλαίω τὴ χαμένη πιὰ γιὰ μένα Κασσιανή, ποὺ μιὰ στιγμὴ τρέλλας μ' ἔκαμε νὰ τὴ διώξω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου... Κλαίω, μητέρα.

— Δὲν κλαῖνε οἱ ἄνδρες, παιδί μου. Αὐτό, ποὺ ἔκαμες, ἦταν βέβαια κακό, ἀλλὰ ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Ἄλλωστε ἡ κόρη, ποὺ διάλεξες γιὰ γυναῖκα σου, εἶνε ἴδια στὴν ὠμορφιὰ καὶ στ' ἄλλα τὰ χαρίσματα μὲ τὴν Κασσιανή...

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ Κασσιανή, Αὐγούστα.

— Ναί, ἔχεις δίκηο, ἀλλὰ τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ποιὸς ξέρει... Μὲ τὸν καιρὸ ἴσως ξεχάσῃς τὴν Κασσιανὴ κι' ἀγαπήσῃς τὴ Θεοδώρα, τὴν τόσο καλὴ αὐτὴ κόρη, ποὺ σ' ἀγαπᾷ.

— Νὰ ξεχάσω!...

— Ναί, νὰ ξεχάσῃς. Ὁ ἔρως, παρ' ὅλα ὅσα πιστεύουμε, δὲν εἶνε αἰώνιος καὶ φεύγει πιὸ γρήγορα, ὅσο τὸ ἀντικείμενό του εἶνε μακρυά μας. Ναί, βέβαια, γιὰ καιρὸ θὰ θυμᾶσαι μὲ πόνο τὴν Κασσιανή, ἀλλὰ ἡ διαρκὴς συντροφιὰ τῆς καλῆς Θεοδώρας καὶ ἡ ἀπουσία τῆς ἄλλης θὰ σὲ κάμουν νὰ ξεχάσῃς, κι' ὅταν ἀργότερα — γιατρεμένος πιά — θὰ θυμᾶσαι, θὰ γελᾷς καὶ δὲν θὰ θέλῃς ν' ἀναγνωρίσῃς στὸν ἑαυτό σου, στὸν εὐτυχῆ σύζυγο τῆς πεντάμορφης Θεοδώρας, τὸν πρώην ἐρωτευμένο μὲ μιὰ ἀνάμνησι. Ναί, Θεόφιλε, ὁ ἔρως δὲν εἶνε αἰώνιος. Πίστεψέ με... Ἄλλωστε τώρα τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Πρέπει νὰ ὑποταχθῇς στὰ γεγονότα, ποὺ ὁ ἴδιος δημιούργησες. Γίνε πάλι δυνατός, ὅπως ἦσουν πρῶτα καὶ μὴν ἀφήνῃς τὸν ἑαυτό σου νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰ αἰσθήματα. Στὸν κόσμο αὐτὸ ἔχεις ἄλλη ἀποστολή: νὰ βασιλεύσῃς! νὰ δοξασθῇς!

— Ποιὸς σκέπτεται τὶς τιμές, τὶς δόξες καὶ τ' ἀξιώματα, καλή μου μητέρα, μπροστὰ στὴν εὐτυχία, ποὺ θὰ μοὔδινε ἡ συντροφιὰ τῆς Κασσιανῆς. Ὢ! πόσο πρόθυμα θἄδινα τὸν θρόνο καὶ τὰ καλά του, ἂν ἤξερα ὅτι ἡ Κασσιανὴ θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ γυναῖκα μου, ὕστερα ἀπὸ τὴν προσβολή, ποὺ τῆς ἔκαμα.

— Τώρα εἶνε πιὰ ἀργὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά. Πρέπει νὰ ὑποταχθῇς στὸ μοιραῖο. Ἔλα, Θεόφιλε. Πᾶμε, γιατὶ ἔφτασε σχεδὸν ἡ ὥρα, ποὺ θὰ παρατεθῇ τὸ δεῖπνο τῶν ἀρραβώνων καὶ δὲν πρέπει νὰ φανῇ καθόλου ὅτι εἶσαι συγκεκινημένος. Πρέπει νὰ πνίξῃς τὸν πόνο σου, ἕως ὅτου νὰ φύγῃ μόνος του μὲ τὸν χρόνο. Ὅσο γιὰ μένα, σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θἆμαι πάντα κοντά σου καὶ θὰ φροντίζω διαρκῶς γιὰ τὴν εὐτυχία σου...

— Ποὺ χάθηκε.

— Μὴ λὲς μεγάλα λόγια. Τίποτε δὲν εἶνε χαμένο γιὰ ἕνα, ποὺ θέλει νὰ κερδίσῃ. Μόνο πρέπει νὰ ἐπιβληθῇς στὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ γνωρίσῃς τὴ μέλλουσα γυναῖκα σου, ποὺ θὰ δῇς ὅτι δὲν ἔχει καθόλου λιγώτερα χαρίσματα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐγὼ ἡ ἴδια, λυπήθηκα πρώτη καὶ περισσότερο, γιατί δὲν ἔδωσες τὸ Χρυσὸ Μῆλο στὴν Κασσιανή, ἀλλὰ ἡ λύπη μου μετριάστηκε, σχεδὸν ἐξηφανίσθη, ὅταν εἶδα, ὅτι τὸ ἔδωσες στὴ Θεοδώρα, ποὺ δὲν ὑπολείπεται καθόλου σὲ ὠμορφιὰ καὶ φρόνησι ἀπὸ τὴν Κασσιανή.

Ἡ προσπάθειες τῆς Αὐγούστας Εὐφροσύνης, ποὺ λέγοντας ψέματα, πάσχιζε νὰ παρηγορήσῃ τὸν Θεόφιλο, ἔφεραν τὰ ἀποτελέσματά της. Λίγο λίγο ὁ πρόγονός της ἄρχιζε νὰ ξαναβρίσκῃ τὸν ἑαυτό του. Τὰ λόγια τῆς Εὐφροσύνης, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπαινοῦσε τὴ Θεοδώρα, ἔχυσαν στὴν ψυχή του τὸ βάλσαμο τῆς ἐλπίδος, τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ ξεχνοῦσε τὴν Κασσιανὴ καὶ θ' ἀγαποῦσε τὴ Θεοδώρα.

Μόνος, συντετριμμένος, δυστυχής...

Ἀλλὰ θὰ ξεχνοῦσε; Θ' ἀγαποῦσε; Ποιὸς ξέρει...

Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ σπίτι της — καὶ στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά της — ἡ Κασσιανὴ εἶχε παραδοθῆ σὲ βαθειοὺς λογισμούς. Ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος της, ποὺ ἔβλεπε στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ πατρικοῦ μεγάρου, ἡ ὡραία κόρη ἄφησε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ κάτω στὸ Βόσπορο, ποὺ ἡ ἀχτῖδες τοῦ φεγγαριοῦ ἔκαναν χίλια τρελλὰ παιγνίδια μὲ τὰ καθαρὰ νερά, ποὺ τὰ λίκνιζε μιὰ ἁπαλὴ αὔρα, καθὼς ἐρχόταν ἀπὸ πέρα μακρυὰ κι' ἔφτανε μέχρι τὸ πρόσωπο τῆς σκεπτομένης.

Μπροστὰ στὰ μάτια της πέρασαν, σὲ ἀχνὲς εἰκόνες, ὅλα ὅσα ἔγιναν τὸν τελευταῖο καιρό. Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τῆς αὐτοκρατείρας στὸ σπίτι της μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ ὁ Θεόφιλος τῆς πρόσφερε τὸ Μῆλο. Γιὰ πολὺ ὥρα ἀνάπαυσε τὴ σκέψι της στὴν ἀνάμνησι αὐτὴ τῶν γεγονότων, ποὺ σήμαιναν γι' αὐτὴ τὸν πρόλογο μιᾶς εὐτυχίας, μιᾶς εὐτυχίας, ποὺ ποτέ της δὲν τόλμησε νὰ ὀνειρευθῇ, ἀσύλληπτης, μεγάλης, ἀλλὰ δυστυχῶς χαμένης πιὰ γιὰ πάντα. Χαμένης ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀφροσύνης τοῦ ἐγωϊστοῦ Θεοφίλου, τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀγάπησε τόσο πολὺ μέσα σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα, τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ συλλάβῃ τὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρα καὶ ποὺ τὴ βύθισε στὴν πιὸ σκληρὴ μόνωσι.

Δυὸ δάκρυα, ποὺ ἔπεσαν πλάϊ στὸ περβάζι τοῦ μεγάλου παραθυριοῦ, διηγήθηκαν ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ θλιβερὴ ἱστορία τῶν ὄμορφων ματιῶν, ποὺ τ' ἄφησαν νὰ πέσουν.

Τὸ δροσερὸ ἀγέρι τῆς ψιθύρισε ἕνα γλυκὸ σκοπὸ παρηγοριᾶς καὶ τὸ γελαστὸ φεγγάρι, ποὺ πρόβαλλε κάθε τόσο μέσα ἀπ' τὰ φυλλώματα, ἔρριχνε στὴν ψυχή της ἕνα νέο φῶς...

Ξαφνικὰ καλπασμὸς ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ ποὺ ὁλοένα πλησίαζε.

Ἔγινε προσεκτική. Ποιὸς μποροῦσε τέτοια ὥρα νἆνε ὁ καβαλλάρης ἐκεῖνος;

Ὁ καλπασμὸς πλησίαζε καὶ σὲ λίγο κατάλαβε ὅτι τὸ ἄλογο μὲ τὸν ἱππέα του κάλπαζε στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, πρὸς τὸν δρόμο. Ὕστερα ὁ καλπασμὸς ἔγινε πιὸ ἀργὸς καὶ στὸ τέλος σταμάτησε. Πρόσεξε τότε ἡ Κασσιανὴ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σ' ἕνα ὕψωμα τοῦ δρόμου, ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ τὸ παράθυρο, εἶδε νὰ στέκεται ἕνας ἄνδρας πάνω στὸ ἄλογό του.

Τὸν κύτταξε γιὰ πολύ, προσπαθῶντας νὰ νοιώσῃ — παρὰ νὰ ἰδῇ μᾶλλον — ποιὸς ἦταν ὁ νυκτερινὸς ἐκεῖνος ἱππεύς, ποὺ στάθηκε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της καὶ κυττοῦσε πρὸς τὸ μέρος της.

Καὶ μιὰ ἰδέα φώτισε τὸ μυαλό της:

— Ὁ Ἀκίλλας, ὁ τουρμάρχης Ἀκίλλας! μουρμούρισε.

Καὶ σὲ λίγο:

— Μ' ἀγαπᾷ, λοιπόν;

Ἡ σκέψις αὐτὴ εἶχε στὴν καρδιά της τὴν ἴδια ἐπίδρασι, ποὺ ἔχει τὸ βάλσαμο στὶς πληγές: τὴν ἀνεκούφισε, τὴν εὐχαρίστησε καὶ στάθηκε πολὺ κρατῶντας την, γιατὶ ἔνοιωθε τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασί της, ἀλλά:

— Θὰ πρόκειται περὶ συμπτώσεως, σκέφθηκε. Λάθος κάνω, πῶς μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷ ὁ Ἀκίλλας, ἀφοῦ μόνο μιὰ φορὰ μὲ εἶδε;

Ξανακύτταξε.

Ὁ ἱππεὺς στεκόταν πάντα στὴν ἴδια θέσι κι' ἂν μποροῦσε νὰ δῇ καλά, θἄβλεπε τὰ μάτια τοῦ Ἀκίλλα νὰ βλέπουν μὲ ἀγωνία, μὲ πόθο, μὲ λαχτάρα στὸ παράθυρό της.

Πραγματικά, ὁ ὡραῖος τουρμάρχης, ἀδύνατος νὰ κατανικήσῃ τὸ πάθος του καὶ νὰ συγκρατηθῇ, ἔκαμε τὸν νυκτερινὸ ἐκεῖνο περίπατο κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὡραίας Κασσιανῆς, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν δῇ — ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά — νὰ τὴ θαυμάσῃ καὶ νὰ τῆς στείλῃ μὲ τὸ χέρι ἕνα φιλί, σὰν ἔνδειξι τῆς βαθειᾶς ἀγάπης του καὶ ἀφοσιώσεως.

Καὶ δὲν φάνηκε ἄτυχος!

Ἡ ὡραία Κασσιανὴ ἦταν στὸ παράθυρό της καὶ ἀκουμποῦσε στὸ περβάζι, βλέποντας ἔξω. Ποιὲς σκέψεις τὴν ἔκαναν νὰ μὴν μπορῇ νὰ κοιμηθῇ;

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ.

Τὰ γεγονότα τοῦ ἀπογεύματος μὲ τὴν ἀναπάντεχη τροπή τους εἶχαν ἐπιδράσει δυνατὰ στὴν τρυφερὴ καὶ ἁγνὴ Κασσιανὴ καὶ τῆς συντάραξαν τὸ εἶνε της, ὥστε νὰ τῆς εἶνε ἀδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ.

Αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του πολὺ εὐτυχισμένο ὁ τουρμάρχης Ἀκίλλας, γιατὶ τὴν ἔβλεπε — ἔστω καὶ λυπημένη.

Ἔμεινε παρατηρῶντας την γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἄφησε τὰ μάτια του ν' ἀναπαυθοῦν ἀρκετὰ στὴν ὑπέροχη εἰκόνα, ποὺ ἔβλεπαν κι' ὅταν ἄρχισε ἡ αὐγὴ νὰ ροδίζῃ ἔφερε τὸ χέρι στὰ χείλη του κι' ὕστερα τὸ ἔτεινε πρὸς τὴ διεύθυνσι ἐκείνης, κλείνοντας τὰ μάτια.

Καὶ κεντρίζοντας τὸ ἄλογό του ἔφυγε ταχὺς σὰν ἀστραπή.

Ὢ! ἂν μποροῦσε νὰ γύριζε τὸ κεφάλι πίσω καὶ νὰ δῇ. Πόσο εὐτυχὴς δὲν θὰ γινόταν ἀκόμα...

Ἡ ὡραία Κασσιανή, βλέποντάς τον ν' ἀπομακρύνεται, σηκώθηκε ὀρθὴ κι' ἔκαμε τὴν ἴδια κίνησι, ποὺ κι' ὁ ἄλλος: ἔστειλε κι' ἐκείνη ἕνα φιλὶ στὸν φεύγοντα.

Ἕνα φιλί, ποὺ ἦταν μαζὶ χαιρετισμὸς καὶ ὑπόσχεσις.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΥ ΝΕΖΙΧΕ ΜΟΥΧΙΤΤΙΝ ΧΑΝΟΥΜ

—«Γκιζ, καλκ οϊνὰ ντίγιομ σανά». Σήκω, μωρή, νὰ χορέψῃς σοῦ λέγω!

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Γκιουλσούμ, στὸ ἄκουσμα τῆς ἄγριας ἐκείνης φωνῆς ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες της. Στήριξε τὸ λυγερό της κορμὶ στὴ βαλανιδιὰ κι' ἔμεινε ἀκίνητη, σὰν ἕνα ἄψυχο μαρμαρένιο ἄγαλμα.

Οἱ τέσσαρες κακοῦργοι μὲ τὰ ἀγριωπὰ πρόσωπα, καθισμένοι σταυροπόδι κατάχαμα γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά, ποὺ ἄναψαν στὶς αἱματοβαμμένες καὶ ἀπάτητες κορφὲς τοῦ Μεσὲ-ντάγ, ἔπιναν σὰν τὰ κτήνη καὶ διασκέδαζαν.

Ἡ Γκιουλσούμ, ἡ χαριτωμένη χωριατοπούλα ἀπὸ τὸ γραφικὸ χωριὸ τῆς Ἀνατολῆς «Γκιὸκ-Ἰρμάκ», ἡ κόρη μὲ τὸ λυγερὸ κορμί, μὲ τὰ πλάνα καὶ γεμᾶτα μαγεία μάτια, μὲ τὰ ὀλόξανθα σὰν μετάξι μαλλιά, βρισκόταν ἐκεῖ αἰχμάλωτη τῆς ἀγρίας ἐκδικήσεως τοῦ συγχωριανοῦ της Ἀϊγκὶρ Χασάν, ἑνὸς κτηνανθρώπου, ποὺ ἡ ὄψις του δὲν διέφερε ἀπὸ τὴν ὄψι τοῦ γορίλλα.

—Δὲν σοῦ εἶπα, μωρή, νὰ χορέψῃς, ἐβρυχήθηκε ὁ κτηνάνθρωπος. Γιατί στέκεσαι καὶ μᾶς βλέπεις; Ἔλα γρήγορα μὲ τὰ τσακίσματα τῆς δαχτυλιδένιας μέσης σου νὰ μᾶς διασκεδάσῃς.

Ἡ Γκιουλσούμ, σὰν ἕνας ἄψυχος ὄγκος σωριάστηκε στὸ χῶμα καὶ κλαίοντας μὲ ἀναφυλλητὰ τοῦ εἶπε:

—Μήπως μὲ πέρασες γιὰ καμμιὰ γύφτισσα, σὰν ἐκεῖνες, ποὺ μὲ τὰ τσακίσματά τους διασκεδάζουν τοὺς ἄνδρας, ποὺ μεθοῦνε;

—Ὥστε περνᾷς γιὰ τίμια! Κι' ὅμως πόσες φορὲς δὲν σὲ εἶδα πέρα ἐκεῖ στὴ ρεμματιὰ νὰ γλυκοσαλιάζῃς ἀνάμεσα στὶς καλαμιὲς μὲ τὸν Ἀκμάνη...

Ἡ Γκιουλσοὺμ σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ σ' ἕνα τόσο ζωηρὸ τοῦ εἶπε:

—Ὁ Ἀκμάνης εἶνε ἀρραβωνιαστικός μου καὶ πολὺ σύντομα θὰ γίνω γυναίκα του.

Τώρα θὰ σοῦ δείξω ποιανοῦ γυναίκα θὰ γίνῃς πρῶτα!

Καὶ τελειώνοντας τὴ φράσι του ὁ Χασάν, ὥρμησε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἔσερνε πρὸς τὴ σπηλιά, ποὺ βρισκόταν λίγο πιὸ κεῖθε.

Ἡ Γκιουλσούμ, ποὺ τὴν κυρίευσε μιὰ ἀνείπωτη ἀγωνία, τὸν ἅρπαξε τότε τα πόδια καὶ μὲ λυγμοὺς τοῦ φώναξε:

—Γιάπμα, Χασὰν ἀγᾶ, γκιουνάχτιρ! Μὴν τὸ κάνῃς, Χασὰν ἀγᾶ, γιατὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλη ἁμαρτία!

—Καὶ ὅμως, όταν ἐγὼ σοῦ πρότεινα «νικιάχι» — νὰ σὲ στεφανωθῶ — σὺ ἀρνήθηκες καὶ δὲν θέλησε νὰ γίνῃς γυναίκα μου.

—Ἂν πρόκειται νὰ μὲ στεφανωθῇς ἐπίσημα, εἶμαι πρόθυμη νὰ σὲ πάρω καὶ τώρα. Ἄφησέ με τότε νὰ φύγω...

—Ὄχι, δὲν μοῦ ξεφεύγεις τώρα. Περίμενε...

Ὁ Χασὰν ἄφησε τὴν κοπέλλα ἀναίσθητη ξαπλωμένη στὸ χῶμα καὶ γυρίζοντας πρὸς τὰ παλληκάρια του φώναξε:

—Τρεχατε, παιδιά, πηγαίνετε σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ χωριό, τὸ Τσιναρλί-κιοϊ, καὶ φέρτε ἐδῶ ἀμέσως τὸν Ζιρτλὰκ Χότζα. Σὺ δέ, Μεχμέτ, νὰ φυλάγῃς καραοῦλι στὴν εἴσοδο τῆς χαράδρας.

* * *

Τὸ χωριὸ «Γκιὸκ-Ἰρμὰκ» εἶχε ἀναστατωθῆ ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἀπαγωγὴ τῆς χαριτωμένης χωριατοπούλας, τῆς Γκιουλσούμ. Οἱ χωρικοὶ συγκεντρωμένοι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ σχολίαζαν τὸ γεγονός. Ξαφνικα εἶδαν νὰ ξεπροβάλῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κεντρικοῦ δρόμου μιὰ διαδήλωσις ἀπὸ 20—25 ἀνθρώπους ἁρματωμένους ὥς τὰ δόντια. Καταμεσῆς των, ἐπάνω σ' ἕνα ἄλικο ἄλογο, ποὺ τὸ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χαλινάρι ὁ ἀγριάνθρωπος Χασάν, ἦταν καθισμένη μιὰ γυναίκα, τυλιγμένη μέσα σὲ πυκνὰ μαῦρα «τσαρτσάφια», που φαινόταν σὰν μούμια παρὰ ἄνθρωπος.

Οἱ χωρικοί, μόλις εἶδαν τοὺς ληστὲς νὰ πλησιάζουν, πάγωσαν ἀπὸ τὸν φόβο καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι στὶς θέσεις των. Ὁ Χασὰν πλησίασε τότε τὸν πατέρα τῆς Γκιουλσούμ, ἔσκυψε, φίλησε τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὲ τὴ θέλησι τοῦ Ἀλλὰχ καὶ μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Προφήτη στεφανώθηκα τὴν κόρη σου καὶ σας προσκαλῶ νὰ ἔλθετε αὔριο στὸ Τσιναρλί-κιοϊ, ὅπου θὰ γιορτάσουμε τοὺς γάμους μας.

Καὶ τὴ στιγμή, ποὺ οἱ χωρικοὶ σὰν ἀποσβολωμένοι κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ περίμεναν τὴν ἀπάντησι τοῦ πατέρα τῆς Γκιουλσούμ, τινάχθηκε στὴ μέση ἕνας νέος καὶ κρατῶντας στὸ χέρι τὸ πιστόλι του φώναξε μὲ μιὰ ἄγρια φωνή:

—Ἀφῆστε τὴν Γκιουλσούμ μου... γιατὶ ἀλλοιῶς σᾶς καίω ὅλους!

Ἦταν ὁ Ἀκμάνης. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες.

Οἱ ληστὲς σήκωσαν τὰ ὅπλα τους καὶ σημάδεψαν, ἕτοιμοι νὰ τοῦ ρίξουν. Ὁ Χασὰν ὅμως γύρισε πρὸς τὴν Γκιουλσούμ, ποῦ ἔτρεμε σύγκορμη ἐπάνω στὸ ἄλογο, καὶ τὴ ρώτησε:

—Γιὰ πές, Γκιουλσούμ... Μὲ στεφανώθηκες μὲ τὴ συγκατάθεσί σου ἢ ὄχι;

—Μὲ τὴ συγκατάθεσί μου! ἀκούσθηκε τρεμάμενη ἡ φωνὴ τῆς ταραγμένης κόρης.

Ὁ Ἀκμάνης, ἅμα ἄκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα, πέταξε μακρυὰ τὸ ὅπλο καὶ σὰν ἕνα πληγωμένο λιοντάρι ὥρμησε μουγκρίζοντας πρὸς τὸ δάσος καὶ χάθηκε.

* * *

—... Γιὰ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ! Μὴν τὸ κάνῃς, Χασὰν ἀγᾶ! Εἶνε μεγάλη ἁμαρτία!

Τὰ μεσάνυχτα ὁ Ἀκμάνης γύρισε στὴν καλύβα του, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Βαθὺ σκοτάδι ἦταν ἁπλωμένο γύρω. Κανεὶς δὲν τὸν πρόσεξε ὅταν ἦλθε. Ὅλη τὴ μέρα γύριζε σὰν τρελλὸς μέσα στὸ δάσος. Τώρα ἔνοιωθε τὸ σῶμα του ὅλο νὰ καίῃ ἀπὸ τὸν πυρετό. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ προχώρησε μέσα. Δὲν θέλησε ν' ἀνάψῃ φῶς. Γδύθηκε βιαστικὸς καὶ ἔπεσε στὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ ξεκουράσῃ τὸ καταπονημένο καὶ βασανισμένο κορμί του. Μόλις ἔγειρε, τινάχθηκε ξαφνικὰ πίσω καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ. Κάποιο σῶμα, ποὺ ἔκαιγε περισσότερο ἀπὸ τὸ δικό του, ἦταν ξαπλωμένο στὸ πλάϊ του. Θυμήθηκε ἀμέσως τὴν Γκιουλσοὺμ καὶ ἔπνιξε τὴ φωνή του. Ἅπλωσε σιγὰ-σιγὰ τὸ χέρι του καὶ ψιθύρισε:

—Γκιουλσούμ, μικρούλα μου Γκιουλσούμ, σὺ εἶσαι;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἄκουσε ἕνα ἀπαίσιο ρόγχο. Ὁ νέος τραβήχθηκε μὲ τρομάρα πίσω. Στὸ χέρι του ἔνοιωσε ἕνα ζεστὸ ὑγρό. Τὸν κατέλαβε κάποιος ἀκαθόριστος φόβος καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Τράβηξε ἕνα σπίρτο καὶ στὸ μισόφωτο ἐκεῖνο διέκρινε ἕνα τραγικὸ καὶ σπαρακτικὸ θέαμα. Ὁ κτηνάθρωπος Ἀϊγκὶρ Χασάν, μὲ τὸ στόμα γεμᾶτο αἵματα, ἔτριζε σὰν λυσσασμένος τὰ δόντια του. Ἔβγαλε τότε κάτι σπαρακτικὲς φωνὲς κι' ἄρχισε νὰ καλῇ τοὺς χωρικοὺς σὲ βοήθεια.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μερικοὶ χωρικοὶ κατώρθωσαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ νὰ μποῦνε μέσα. Πάγωσαν μόλις ἀντίκρυσαν τὸ πραγματικὸ μακάβριο ἐκεῖνο θέαμα. Ὅταν συνῆλθαν, προσπάθησαν ν' ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χασάν, ποῦ στὸ μεταξὺ εἶχε ξεψυχήσει, τὸ κεφάλι τοῦ Ἀκμάνη, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ πλάγι του, λιπόθυμος.

Τὸ μυστήριο δὲν ἄργησε νὰ ξεδιαλύνῃ. Μετὰ δυὸ μέρες οἱ χωρικοὶ βρήκανε μέσα στὴ ρεματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, τὸ πτῶμα τῆς Γκιουλσούμ. Ἦταν ξαπλωμένη ἀνάσκελα, μὲ τὴν κοιλιά, κατὰ ἕνα ἀπαίσιο τρόπο, ἀνοιχτὴ καὶ στὸ πλάϊ της ἕνα κομματιασμένο βρέφος. Ὁ Χασὰν ἅμα ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς κόρης, ποὺ μὲ τὸ στανιὸ θέλησε νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του, τῆς ἄνοιξε, σὰν ἕνα ἀνήμερο θηρίο, τὴν κοιλιὰ μὲ τὸ μαχαίρι καὶ κατόπιν ἔτρεξε στὴν καλύβα τοῦ Ἀκμάνη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔγκλημά του. Ἐκεῖ ὅμως πέφτοντας στὸ κρεββάτι πῆρε φωτιὰ τὸ πιστόλι, ποὺ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι καὶ πληγώθηκε θανάσιμα στὸ κεφάλι.

. . . .

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ χωρικοὶ ὡδηγοῦσαν ἁλυσσοδεμένο τὸν δυστυχισμένο νέο, τὸν Ἀκμάνη, στὸ φρενοκομεῖο τῆς Πόλης...

Κων)πολις, Ἀπρίλιος 1937.

ΝΕΖΙΧΕ ΜΟΥΧΙΤΤΙΝ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ τουρκικοῦ διὰ τὸν «Παρνασσὸν» ὑπὸ Ἀχ. Σ. Βαφειάδη).

Ἕν ἄρθρον τοῦ πλουσιωτέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου

Πῶς γίνεται κανεὶς ἑκατομμυριοῦχος!

Ὁμιλεῖ ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος Τζὼν Ροκφέλλερ, ὁ «Βασιλεὺς τῶν Πετρελαίων»: Ἡλικία 97 ἐτῶν. Περιουσία διακόσια ἑκατομμύρια . . . ἀγγλικαὶ λίραι!

Πολλὲς φορὲς εἰς τὴν ζωήν μας, πολλοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μοῦ ἐζήτησαν νὰ τοὺς ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν τοῦ πῶς γίνεται κανεὶς πλούσιος.

Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα μυστικὸν γιὰ τὴν ἀπόκτησιν σὲ μεγάλην ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου· συνεπῶς, ὅταν σᾶς λέγω ὅτι, μὲ καλὴν ὑγεία καὶ μετρία περιουσία μπορεῖτε λογικῶς νὰ ἐλπίζετε ὅτι θὰ γίνετε ἑκατομμυριοῦχος, δὲν ἀποκαλύπτω καμμιὰ νέα συνταγή, ἀλλὰ δίδω μιὰ συμβουλή, ποὺ ὅλοι μποροῦν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν.

Γιὰ νὰ ἐλπίζετε ὅτι μιὰ μέρα θὰ γίνετε ἑκατομμιοῦχος, ἀβοήθητος καὶ μονάχα μὲ τὴν ἱκανότητα σας, πρέπει νὰ σχηματίσετε πρῶτα κάποιον μικρὸν πυρῆνα, ἐπάνω στὸν ὁποῖον νὰ οἰκοδομίσετε ἕνα θεμέλιον ἀπὸ χρήματα, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ν' ἁρπάξετε τὸν χρόνο καὶ τὴν εὐκαιρία ἀπὸ τὰ μαλλιά, ὅταν παρουσιασθοῦν.

Ἂν θέλετε νὰ ἀποκτήσετε ἕνα λογαριασμὸ ἑπτὰ ἀριθμῶν στὴν τράπεζα, πρέπει πρῶτα νὰ κερδίσετε καὶ νὰ βάλετε κατὰ μέρος ἕνα πρῶτο ποσὸν ἑκατὸ λιρῶν καὶ περισσότερο. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε χρήματα, πρέπει νὰ ἔχετε χρήματα, ὅσο μικρὸ κι' ἂν εἶνε τὸ ποσόν. Προτείνω τὸ ποσὸν αὐτό, ἑκατὸ λίρες, ὡς τὸ οἰκονομικὸ θεμέλιο τοῦ πύργου τῶν ἑκατομμυρίων, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶνε χρήσιμο, διότι ἐνδέχεται νὰ παρουσιασθοῦν περιστάσεις εὐνοϊκαὶ καὶ μόνον χάρις σ' αὐτὸ θὰ μπορέσετε νὰ ἐπωφεληθῆτε καὶ σεῖς.

Ἀφοῦ κλειδώσετε σὲ ἀσφαλὲς μέρος τὶς ἑκατὸ λίρες σας, πρέπει νὰ ἀναζητήσετε τὴν εὐκαιρία καὶ πρέπει νὰ μὴν εἶσθε δειλός. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσθε την κερδοσκοπία, ἀλλὰ δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ εἶσθε καὶ ἀνόητος. Δὲν θὰ ἔχετε ποτὲ μεγάλη πίστωσι στὴν Τράπεζα, ἂν τοποθετῆτε τὰ χρήματά σας μονάχα σὲ χαρτιὰ «συντηρητικά», «ἀσφαλῆ». Τὰ χρεώγραφα αὐτὰ εἶνε λαμπρά, ἀλλὰ μονάχα ὅταν ἀποκτήσετε τὸ ἑκατομμύριό σας (σὲ δολλάρια, ἐννοῶ). Εἶνε ὅμως ἀπαραίτητη κάποια ριψοκινδύνευσις γιὰ ν' ἀποκτήσῃς μεγάλον πλοῦτον.

Δὲν συμβουλεύω κερδοσκοπίαν εἰς ἐκκεντρικὰ σχέδια· ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ κερδίσῃ ἕνα ἑκατομμύριο, πρέπει πάντα νἄχῃ τὸν νοῦ του γιὰ ν' ἁρπάξῃ χρυσὲς εὐκαιρίες.

Ἐκτὸς τῆς κερδοσκοπίας, μπορεῖς νὰ κερδίσῃς πλοῦτον καὶ μὲ τὴν ἐμπορικὴν προβλεπτικότητα. Ἕνας προσεκτικὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὑπάρχει ζήτησις ἑνὸς εἴδους καταναλώσεως, ποὺ δὲν βρίσκεται στὴν ἀγορά, καὶ ρίχνει στὴν ἀγορὰ τὸ προϊὸν αὐτό, καλῶς συσκευασμένον, βρίσκεται στὸν δρόμο, ποὺ ἀκολουθῶντας τον μπορεῖ νὰ γίνῃ ἑκατομμυριοῦχος.

Δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ κανόνες, ποὺ πρέπει νὰ τηρηθοῦν, γιὰ νὰ γίνῃ λογικῶς δυνατὴ ἡ ἀπόκτησις τοῦ πλούτου.

Ἐν πρώτοις: μὴν ξοδεύετε, παρὰ μονάχα ὅταν πρέπει νὰ ξοδέψετε. Δὲν λέγω νὰ τὸ παρατραβᾶτε μέχρις ἀηδίας. Ἀλλὰ μὴ σπαταλᾶτε ἀκόμη καὶ τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἔχετε. Καί: Νὰ εἶσθε ἐξ ἴσου προσεκτικός, ὅταν ἔχετε εἰσόδημα 10 χιλιάδες λίρες τὸν χρόνο, ὅσο καὶ ὅταν ἔχετε ἑκατὸ λίρες εἰσόδημα. Καὶ ἀκόμη: Μὴν κερδοσκοπῆτε ἀσυλλόγιστα. Καὶ πρὸ παντός: Μὴν παραβιάζεσθε νὰ πλουτίσετε!

Ἀκούει κανεὶς πολλὲς ἱστορίες ἀνθρώπων, ποὺ ἔγιναν ἑκατομμυριοῦχοι ἀπὸ τὴ μιὰ νύχτα στὴν ἄλλη. Μὴν τὰ πιστεύετε αὐτά. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἰς τὰ πετρέλαια καὶ ἄλλες τυχοδιωκτικὲς ἐπιχειρήσεις ἐκερδήθησαν ποσὰ κολοσσιαῖα. Ἡ τύχη ὅμως αὐτὴ ἀποτελεῖ μᾶλλον τὴν ἐξαίρεσιν παρὰ τὸν κανόνα.

Ἂν κυττάξετε τὴ ζωὴ μερικῶν ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, θὰ δῆτε ὅτι ἀπέκτησαν τὸ χρῆμα των ὄχι μὲ ἀνόητη καὶ ἀχαλίνωτη κερδοσκοπία, οὔτε μὲ τὴν ὑποστήριξι ἐκκεντρικῶν σχεδίων. Ὄχι, ἐμόχθησαν πολὺ γιὰ νὰ πλουτίσουν, ἀπαρνήθηκαν τὸν ἑαυτό τους, ἦταν προσεκτικοὶ καὶ ποτὲ σπάταλοι. Τὸ ἴδιο νὰ κάνετε καὶ σεῖς, ἂν θέλετε νὰ γίνετε ἑκατομμυριοῦχος—μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι θὰ γίνετε κάτοχος, ἐξαφνικά, πολλοῦ πλούτου.

Πρέπει νὰ δουλέψετε. Νὰ καταστρώσετε σχέδιο. Θὰ σᾶς συνεβούλευα ὅμως, ὡς σκοπὸν τῆς προσπαθείας σας, νὰ βάλετε τίποτα πιὸ ἄξιο ἀπὸ τὴν ἁπλῆ ἀπόκτησι αὐτοῦ τοῦ ἑκατομμυρίου.

* * *

Ἆρά γε, ὅταν ἀποκτήσετε τὸ ἑκατομμύριό σας, θὰ μείνετε ἱκανοποιημένος; Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς ὄχι καὶ ἂν καταναλώσετε ὅλη τὴ ζωή σας γιὰ νὰ συγκεντρώσετε τὸ μεγάλο αὐτὸ ποσόν, θὰ πῆτε μέσα σας:

«Μά, ἄξιζε, λοιπόν, τὸν κόπο;»

Ὄχι, ζωή, ἀφιερωμένη στὸ νὰ γίνῃ ἑκατομμυριοῦχος, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Ἡ μεγάλη φιλοδοξία πρέπει νὰ μετριασθῇ ἀπὸ ἄλλους πόθους.

Ὑποθέσωμε, μιὰ στιγμή, ὅτι ἀποκτᾶτε τὸ ἑκατομμύριό σας, πόσο καλὸ θὰ σᾶς κάνῃ; Ὄχι καὶ πολύ. Ἀλλὰ πόσο καλὸ μπορεῖτε νὰ κάμετε μ' αὐτό;... Πολύ—καὶ θὰ συμβούλευα κάθε πλούσιο νὰ κυττάξουν γύρω τους καὶ νὰ βροῦν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ χρησιμοποιήσουν καλὰ τὸν πολῦτο τους.

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πλάσμα πιὸ ἀξιοπεριφρόνητο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει περισσότερα χρήματα ἀπὸ ὅσα μπορεῖ ποτὲ νὰ ξοδέψῃ καὶ τὰ ἀφήνει νὰ κοιμῶνται στὴν Τράπεζα, συσσωρευόμενα καὶ πολλαπλασιαζόμενα, δίχως νὰ τὰ μεταχειρίζεται καθόλου γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς ἀνθρωπότητος;

Καὶ κατὰ πόσους μυρίους τρόπους δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ χρῆμα, οὕτως ὥστε νὰ ἀνακουφίσῃ τοῦτο δυστυχίες καὶ νὰ προαγάγῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἄποψιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀγωγῆς.

Ἄκουσα ἀνθρώπους νὰ στενάζουν, που δὲν εἶχαν πλοῦτο. Ἐπίσης ἄλλους νὰ καταρῶνται τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχαν. Μπορῶ ὅμως νὰ πῶ ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν σημαίνει εὐτυχία· πολὺ συχνὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον.

Τολμῶ νὰ πῶ ὅτι στὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει τίποτα, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀγοράσω — μήπως ὅμως τάχα εἶμαι εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸ πιὸ φτωχὸ παιδὶ τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ κάποιας ἄλλης πόλεως; Ὁ νέος, ποὺ ἡ ἐξομολόγησίς του ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὴ νέα ποὺ ἀγαπᾷ, θὰ ἤθελε ποτὲ ν' ἀλλάξῃ τὴ θέσι του μὲ τὴ δική μου; Ὁ ἄπιστος, ποὺ εὐρῆκε τὸν Θεό του, θὰ προτιμοῦσε νὰ βρίσκεται στὴ θέσι μου, ὅπως εἶνε σήμερα; Ἀσφαλέστατα ὄχι!

Κανένα δὲν θὰ συμβουλεύσω ν' ἀγωνισθῇ μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀποκτήσῃ χρῆμα καὶ μόνον. Τὸ χρῆμα μπορεῖ να εἶνε ἢ κατάρα ἢ θεόσταλτον! Παρὰ πολὺ χρῆμα εἶνε ἐπικίνδυνο στὸν ἄνθρωπο, παρὰ πολὺ λίγο ὁδηγεῖ στὴ δυστυχία, στὴν ἔχθρα καὶ τὴ σωματική, ὅσον καὶ τὴν ἠθικὴ μιζέρια.

Πρὸ καιροῦ κάποιος νέος μοῦ ἔλεγε ὅτι ευχαρίστως θὰ ἀντήλλασε τὴ θεσι του μὲ τὴ δική μου.

—Παιδί μου, τοῦ ἀπήντησα, ἂν ἦταν νὰ σοῦ κάνω τὸ μεγαλείτερο κακὸ ποὺ ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κάνῃ σ' ἕναν ἄνθρωπο, θὰ ἀντήλλασσα τὴ θέσι μου μὲ τὴ δική σου αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν ἦταν δυνατόν!

—Μά, κύριε Ροκφέλλερ, τὸ νὰ εἶνε κανεὶς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους...

—Ἔλα, τὸν διέκοψα, σώπα, μὴν λὲς ἀνοησίες. Ὁ πιὸ ἀσήμαντος θησαυρὸς τοῦ κόσμου εἶνε τὸ χρῆμα! Κύτταξε: ἡ Φύσις, ἡ ὑγεία, ἡ ἀγάπη, μπορεῖ τὸ χρῆμα νὰ συγκριθῇ μὲ τίποτε ἀπ' αὐτά;»

Τὸ χρῆμα εἶνε ἀναγκαῖο στὸν πολιτισμό, ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἡ πιὸ κακοποιος δύναμις τῆς ἀνθρωπότητος — ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τῶν συνανθρώπων μας εἶνε ἡ πιὸ θαυμαστὴ καὶ πιὸ ἀγαθὴ δύναμις ποὺ ἔχομε.

Γίνετε ἑκατομμυριοῦχος, ἂν μπορῆτε, ἀλλά, ἂν φθάσετε σ' αὐτὴ τὶ βαθμίδα, θυμηθῆτε τότε ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας εἶνε αὐτοὶ ποὺ πεινοῦν, αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν. Ὅσοι περιμένουν νὰ μαζέψουν τὰ ψίχουλα τοῦ τραπεζιοῦ σας. Ναί, μὴ λησμονῆτε τοὺς Λαζάρους τοῦ κόσμου τούτου...

ΤΖΩΝ Δ. ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ

Τὸ ὑψηλότερον ὀροπέδιον τοῦ κόσμου

Ἄγρια ἔθιμα τοῦ Θιβέτ.- Βουνὰ μυστηρίου καὶ τρόμου

Εἰς τὸ ἰλιγγιῶδες ὕψος τῶν 6.500 μέτρων

Ποιὸς θὰ ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ ἀπρόσιτον Θιβέτ, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τοῦ Βουδδισμοῦ, θὰ ἐξεπορθεῖτο κάποτε ἀπὸ τοὺς λευκούς; Ἐν τούτοις ὁ ἆθλος αὐτός, διότι περὶ πραγματικοῦ ἄθλου πρόκειται, ἔχει συντελεσθῆ πλέον.

Τὸ ὀροπέδιον αὐτὸ εὑρίσκεται ἀνάμεσα στὰ σύνορα τῶν τριῶν μεγάλων Κρατῶν, τῶν Βρεττανικῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κίνας καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, εἶνε δὲ ἡ ἔρημη καὶ δυσκολοπάτητη γωνιὰ τῆς Ἀσίας. Οἱ κάτοικοι τοῦ Θιβὲτ εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὴν χειροτέραν εἰδωλολατρεῖαν. Πτωχοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, σκληρῶς δοκιμαζόμενοι ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς Φύσεως, βλέπουν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς δαίμονας καὶ κακὰ πνεύματα, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἀμύνονται μὲ «ξόρκια» καὶ ἄλλας μαγικὰς ἐνεργείας. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Βουδδισμοῦ κατὰ τὸν ἕβδομον μ. Χ. αἰῶνα, οἱ Θιβετανοὶ δὲν ἀπηλευθερώθησαν ἀπὸ τὰς προλήψεις των καὶ τὰς δεισιδαιμονίας των. Μὴ κατανοοῦντες τὰ κηρύγματα τοῦ Βούδδα, ἀνέμιξαν μετ' αὐτῶν στοιχεῖα τῆς παλαιᾶς εἰδωλολατρικῆς πίστεώς των, εἰς τὰ ὁποῖα πιστεύουν ἀκόμη καὶ σήμερον.

Τὸ Θιβὲτ εἶνε ἡ ὑψηλοτέρα χώρα τοῦ κόσμου. Ἄλλοτε ἐπιστεύετο ὅτι ἦτο ὑψηλὴ πεδιάς, ἐκτεινομένη εἰς τὴν κορυφὴν τεραστίου ὀρεινοῦ συγκροτήματος. Αἱ τελευταῖαι ὅμως ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι πρόκειται περὶ χώρας ὑψηλῆς, διασχιζομένης ἀπὸ πολλὰς ὀρεινὰς ἁλύσσεις, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔχομεν ἀκόμη σαφεῖς καὶ λεπτομερεῖς γνώσεις, διότι πρόκειται περὶ χώρας μὴ ἐπαρκῶς ἐξερευνηθείσης, ἕνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσόδου εἰς αὐτὴν ξένων ἀποστολῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἕνεκα τῶν δυσχερειῶν τοῦ ψυχροτάτου κλίματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τοῦ ἐρημικοῦ χαρακτῆρος τῆς περιοχῆς.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΛΑΜΑ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

Τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Θιβὲτ ἐξασκεῖ ὡς ἐπάγγελμα τὴν ἱερωσύνην. Εἰς κάθε σχεδὸν οἰκογένειαν, ἕνα τοὐλάχιστον μέλος της προορίζεται νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἱερατικὸν στάδιον, ἕνεκα τούτου τὸ ἕνα ἕκτον τοῦ ἄρρενος πληθυσμοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ Λάμα, δηλαδὴ ἱερεῖς. Τὸ ὄνομα «Λάμα», τὸ ὁποῖον κατὰ λέξιν σημαίνει «ἀνώτερος», δίδεται κυρίως εἰς τὸν ἀνώτερον κλῆρον, ὅπως εἶνε οἱ ἡγούμενοι τῶν μοναστηρίων. Γενικῶς ὅμως ἐπεκράτησε μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ νὰ ὀνομάζωνται ὅλα τὰ μέλη τοῦ Θιβετιανοῦ κλήρου.

Οἱ πιστοί, ποὺ προορίζονται διὰ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, εἰσάγονται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς τὰς Βουδδιστικὰς ἱερατικὰς σχολάς, αἱ σπουδαὶ των καὶ ἡ δοκιμασία των διαρκοῦν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν περίοδον τῆς δοκιμασίας, χρειάζονται καὶ πάλιν πολλὰ διὰ νὰ γίνουν τέλειοι «Λάμα». Ἐν τῷ μεταξὺ διάγουν αὐστηρὰν μοναχικὴν ζωὴν καὶ παρακολουθοῦν νυχθημερὸν τὰς διαφόρους τελετουργίας ἑνὸς ἀμειλίκτου τυπικοῦ, ποὺ περιλαμβάνει ὕμνους καὶ ἀτελευτήτους λιτανείας. Κατόπιν ἔρχεται ἡ περίοδος τῆς κυρίως δοκιμασίας, ἡ ὁποία διαρκεῖ περὶ τὰς ἓξ ἑβδομάδας καὶ τελειώνει μὲ μίαν ἐξέτασιν. Τότε μόνον οἱ δόκιμοι ἠμποροῦν νὰ λάβουν τὸ χρίσμα τοῦ μοναχοῦ. Κατὰ τὰς ἓξ αὐτὰς ἑβδομάδας τῆς προετοιμασίας, ἐπιδίδονται εἰς τὴν μελέτην περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε, ὡς καὶ εἰς ἀσκήσεις προσευχῆς, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν μεγάλας ἠθικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις. Οἱ δόκιμοι φθάνουν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξαντλήσεως, ὥστε ἐνίοτε ἀποθνήσκουν, πρὶν τερματίσουν τὰς δοκιμασίας των.

Τὸ χρῖσμα τῶν νέων μοναχῶν διαρκεῖ πολλὰς ὥρας καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐπώδυνον στέψιν των, διότι πρέπει νὰ στιγματισθοῦν. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν χρησιμοποιεῖται μία ἐρυθροπυρακτωμένη ράβδος, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποτυπώνονται τρεῖς παράλληλοι γραμμαὶ ἐκ τριῶν βαθέων ὀπῶν, ἐπὶ τοῦ ξυρισμένου κρανίου τῶν νέων μοναχῶν. Ὅταν ἐπουλωθοῦν τὰ στίγματα αὐτά, ἀποτελοῦν τὸ διακριτικὸν σῆμα τῶν μοναχῶν εἰς ὅλην των τὴν ζωήν.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Θιβὲτ δὲν παύουν νὰ θεωροῦνται μαθηταὶ καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν των καὶ νὰ μελετοῦν διαρκῶς διὰ νὰ ἀποκτήσουν τους ἀνωτέρους βαθμοὺς τῆς Βουδδικῆς ἱερωσύνης. Μετὰ νέας μελέτας καὶ ἐξετάσεις, ἀποκτοῦν τὸν βαθμὸν καὶ τὸν τίτλον τοῦ Ζέλονγκ, συνήθως, τὸν βαθμὸν αὐτὸν τὸν φθάνουν ὅταν περάσουν τὴν ἡλικίαν τῶν 40 ἐτῶν.

Παραπλεύρως πολλῶν μοναστηρίων, ὑπάρχουν καὶ «μαντεῖα», τῶν ὁποίων προΐσταται ἕνας Λάμα, φέρων τὸν τίτλον τοῦ «Σόγιε», τὸν ὁποῖον ἀπονέμει μόνον ὁ «Δαλάϊ Λάμα» ἄνευ ἐξετάσεων. Εἰς τὰ μαντεῖα αὐτὰ ὑπηρετοῦν Λάμα, οἱ ὁποῖοι σπουδάζουν εἰς τὰ σχολεῖα τῶν μοναστηρίων τὴν μαντικὴν τέχνην, ἡ ὁποία διδάσκεται ἀπὸ διδασκάλους φυσιοδίφας καὶ ἀστρολόγους.

ΕΡΗΜΙΤΕΣ ΠΟΥ ΘΑΠΤΟΝΤΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Εἰς τὸ Θιβὲτ ὑπάρχει ἕνα ὅλως πρωτότυπον καὶ λίαν περίεργον μοναστήριον, τοῦ ὁποίου οἱ μοναχοὶ ἐγκλείονται οἰκειοθελῶς ἐντὸς κτιστῶν τάφων, εἰς τοὺς ὁποίους ζοῦν ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἢ καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των. Τὸ μοναστήρι αὐτὸ λέγεται «Εὐτυχὲς σπήλαιον τοῦ ἄνω ροῦ τοῦ ποταμοῦ Νυάνγκ». Ἱδρύθη τὸ 1100 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἐρημίτου Μιλαρέτα καὶ εἶνε πάντοτε πλῆρες ἀπὸ φανατικωτάτους μοναχούς. Οἱ θέλοντες νὰ ἁγιάσουν ἐγκλείονται κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ τρεῖς ἡμέρας. Μετὰ τὴν προκαταρκτικὴν αὐτὴν περίοδον, ὁ ἐγκλεισθεὶς ἐξέρχεται καὶ συνεχίζει τὰς σπουδάς του, διὰ νὰ ἐγκλεισθῇ κατόπιν ἐπὶ μεγαλείτερον χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον διαρκεῖ ἐπὶ τρία ἔτη, τρεῖς μῆνας καὶ τρεῖς ἡμέρας. Ὅταν οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸν τάφον των, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος, εἶνε ἤδη τρελλοί. Ὅσοι κατορθώνουν νὰ διατηρήσουν σώας τὰς φρένας των, ἐξέρχονται καὶ προπαρασκευάζονται διὰ τὸ τρίτον στάδιον, τὸ ὁποῖον διαρκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου των.

Αὐτὴν τὴν φορὰν πλέον, ὅταν ὁ ἐρημίτης μοναχὸς εἰσέρχεται εἰς τὸν τάφον ρίπτει μίαν τελευταίαν ματιὰν εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὸ φῶς καὶ ψιθυρίζει μερικὰς προσευχάς. Μετὰ τὴν εἴσοδόν του, κτίζουν τὴν θύραν τοῦ τάφου. Κάθε μέρα ὁ Λάμα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μοναστηρίου κομίζει τὸ φαγητόν του, τὸ ὁποῖον εἰσάγεται ἀπὸ μίαν μικρὰν θυρίδα, ἡ ὁποία εἶνε καὶ τὸ μόνον μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἀέρας καὶ ἐμποδίζει τὸν ἔγκειστον νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν. Ἡ θυρὶς αὐτὴ εἶνε πολὺ μικρὰ καὶ μόλις ἐπιτρέπει τὴν δίοδον ἑνὸς πιάτου. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ προσφέρουν ἐλαχίστην τροφήν, ἡ ὁποία μόλις ἐπαρκεῖ διὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἔγκλειστος. Βραδύτερον ὅμως ἡ τροφὴ αὐξάνει καὶ γίνεται ἀφθονωτότη. Εἰς τοὺς ἐγκλείστους προσφέρουν ἐπίσης καὶ τέϊον.

Ἐὰν τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς τὴν θυρίδα, δὲν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν ἔγκλειστον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ὑποθέτουν ὅτι ὁ ἔγκλειστος ἀπέθανε καὶ τότε γκρεμίζουν τὴν θύραν τοῦ τάφου καὶ βγάζουν ἔξω τὸ πτῶμα. Ἐὰν τώρα ὁ ἔγκλειστος ἐπιθυμῇ νὰ διακόψῃ τὴν ζωντανὴν ταφήν του, εἰδοποιεῖ τὸν Λάμα, ὁ ὁποῖος τοῦ πηγαίνει τὸ φαγητόν, καὶ τοῦ γκρεμίζουν τὴν θύραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ ἔξοδος αὐτὴ δὲν θεωρεῖται ἀτιμωτικὴ ἢ μειωτικὴ τῆς ἀξίας τοῦ Λάμα, διότι τὸ κλείσιμον, ἔστω καὶ ὀλίγων ἡμερῶν, μέσα εἰς ἕνα τάφον, θεωρεῖται μέγα γεγονὸς καὶ προσπορίζει μεγάλας τιμὰς εἰς τοὺς ἐγκλειομένους.

Ὁ τάφος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα εἶδος καλύβης μὲ τέσσαρας τοίχους σκεπασμένους μὲ στέγην κτιστὴν καὶ ἡ ὁποία ἔχει μέγεθος κατάλληλον διὰ νὰ χωρέσῃ ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ κινῆται ἐλευθέρως. Κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἔχουν φροντίσει νὰ σκάψουν εἰδικὸν λάκκον διὰ νὰ δέχεται τὰ περιττώματα τοῦ ἐγκλείστου.

ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Ἡ γενικὴ κατάστασις τῆς χώρας εἶνε πολὺ διαφορετικὴ τῆς τῶν γειτονικῶν της, αἵτινες εἶνε κεκαλυμμέναι ἀπὸ παρθένα δάση. Ἡ βλάστησις εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτὰς φθάνει μέχρις ὕψους 17,000 ποδῶν, τὰ δὲ σπίτια διαφέρουν ἐπίσης τῶν ἄλλων κατὰ πολύ. Αὐτὰ εἶνε κτισμένα ἀπὸ λιθάρια καὶ ἀσβεστοκονίαμα καὶ σκεπασμένα ἀπὸ λίθινες ἐπίσης ὀροφές, κάτωθι τῶν ὁποίων ὑπάρχουν τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα εἶνε συνήθως κατεσκευασμένα ἀπὸ πολυτιμώτατον ξύλον. Εἰς τὰ χωριά, ποὺ εὑρίσκονται εἰς μεγάλα ὕψη καὶ τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν χειμῶνα εἶνε βουτηγμένα μέσα στὸ χιόνι, τὰ σπίτια ἐπικοινωνοῦν μεταξύ των μὲ μικρὲς κρεμαστὲς σκάλες, ἀπὸ τὰς ὁποίας περνοῦν τὸν χειμῶνα οἱ κάτοικοι. Οἱ δρόμοι εἶνε κλειστοὶ ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον μέχρι τοῦ Μαρτίου καὶ πολλάκις μέχρι τοῦ Ἰουνίου. Ἡ διέλευσις εἶνε ἐπικίνδυνος ἀπὸ τοὺς ὑπούλως χιονοσκεπεῖς αὐτοὺς δρόμους καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων εὗρον τὸν θάνατον κατὰ τὴν προσπάθειάν των ὅπως τοὺς περάσουν.

ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

Τὰ μοναστήρια τοῦ Θιβὲτ εἶνε ὁλόκληραι πόλεις, μὲ 2, 3, 4 καὶ πολλάκις 10 χιλιάδας μοναχούς. Ἀναφέρομεν κατωτέρω μερικὰς ἀφηγήσεις ἐξερευνητῶν.

Ἡ μονὴ «Τσὶ-Φέφπε» ἢ «Λευκὴ Πόλις» ἔχει μόνον 200 καλογήρους. Μικρά, ἀλλὰ πολὺ χαρακτηριστικὴ εἰς τὸ εἶδος της, ἡ μονὴ «Τασὶ-Φέφπε» ἀξίζει νὰ ἀπασχολήσῃ γιὰ λίγο τὸν ἀναγνώστη τοῦ σημειώματος αὐτοῦ.

Εἰς τὸ κέντρον ἀκριβῶς τῆς μονῆς ὑπάρχει μία μικρὴ αἴθουσα, ἡ αἴθουσα τῆς προσευχῆς. Εἰς ὁποιανδήποτε στιγμὴν καὶ ἐὰν μπῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα, θὰ ἀντικρύσῃ ἕναν ἡλικιωμένον καλόγηρον, ἕναν ἀσπρομάλλη Λάμα νὰ περιστρέφῃ συνεχῶς γύρω ἀπὸ τὸν σιδερένιον ἄξονά του τὸν κύλιδρον τῶν προσευχῶν! Τὸ πρωτότυπον αὐτὸ κυλινδρικὸν προσευχητήριον ἔχει ὕψος τριῶν περίπου μέτρων! Εἰς τὸ μέσον τοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ ὑπάρχει μία σειρὰ ἀπὸ πολύχρωμες θεὲς καὶ ἐπάνω καὶ κάτω τὸ κείμενο γραμμένο μὲ μεγάλα χρυσᾶ γράμματα. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κυλίνδρου εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ χάρτινες ταινίες μήκους ὁλοκλήρων χιλιομέτρων. Αἱ ταινίαι αὐταὶ εἶνε τυλιγμέναι γύρω στὸν ἄξονα καὶ πάνω εἰς αὐτὰς εἶνε γραμμένες ἡ προσευχές.

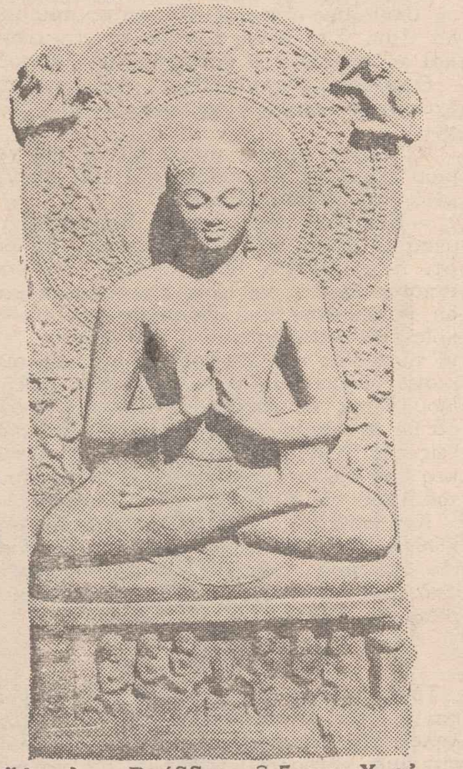

Ἄγαλμα Βούδδα τοῦ 5ου μ. Χ. αἰῶνος εὑρισκόμενον εἰς τὸ Θιβὲτ

Ὁ ἀσπρομάλλης Λάμα, ποὺ εἴδαμε ἀνωτέρω, ἕνας γέρος πολὺ ἐπιβλητικός, κάθε φορὰ ποὺ ὁ κύλινδρος κοντεύει νὰ σταματήσῃ, τὸν κινεῖ πάλιν μὲ μίαν δυνατὴν ὤθησιν. Ὁ ἀσπρομάλλης αὐτὸς μοναχός, μαζὶ μὲ ἕναν ἄλλον κολόγηρον, εἶνε ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν ἀκατάπαυστην περιστροφὴν τοῦ «κυλίνδρου τῶν προσευχῶν», ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ ἥλιος θὰ φανῇ πάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα μέχρις ὅτου τὸ παμπάλαιον ρολοῖ τῆς μονῆς σημάνῃ μεσάνυχτα.

Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Λάμα δὲν παύει νὰ μουρμουρίζῃ τὶς προσευχές του συνεχῶς καὶ δίχως τέλος. Ἡ ψαλμωδία αὐτὴ εἶνε τρομερὰ ἐξαντλητική. φτάνουν στιγμές, ποὺ βγαίνουν ἀφροὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Λάμα, ἀλλ' ὅμως οὔτε καὶ τότε δὲν σταματᾷ. Λαχανιασμένος, κάθιδρως, ὁ γέρων συνεχίζει μὲ ἀφάνταστον θρησκευτικὴν ἔκστασιν τὸ βαρύ του ἔργον, δίχως νὰ δίδῃ οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς κτύπους μιᾶς καμπάνας, ποὺ εἶνε τοποθετημένη στὴν κορυφὴ τοῦ κυλίνδρου καὶ χτυπᾷ σὲ κάθε νέαν ὤθησιν. Κλείνει τὰ μάτια καὶ προσεύχεται, ἐνῷ μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ ὅλον του τὸ σῶμα ἐξακολουθεῖ νὰ περιστρέφῃ τὸν βαρὺν κύλινδρον. ἕως ὅτου πέσῃ ὁ ἥλιος καὶ μετὰ ἀκόμη γιὰ πολλὲς ὧρες μέσα στὴν νύχτα. Ὅταν, τέλος, κτυποῦν μεσάνυχτα, ἀποκαμωμένος πιὰ ὁ Λάμα, κουλουριάζεται εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν τοῦ ὕπνου γιὰ νὰ κοιμηθῇ 5 μὲ 6 ὧρες. Μόλις βγῇ ὁ ἥλιος, ξαναρχίζει τὸ ἀτελεύτητο ξετύλιγμα τῶν προσευχῶν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι μὲ κάθε χτύπο τῆς καμπάνας κάνει καὶ ἕνα βῆμα ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ψυχῆς του ἀπὸ ἄστρου εἰς ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου κατοικοῦν οἱ θεοί...

Ο ΔΑΛΑΪ ΛΑΜΑ ΚΑΙ Η ΕΚΛΟΓΗ ΑΥΤΟΥ

Ὅλοι φαντάζονται ὅτι ἡ θρησκεία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν, εἶνε ἡ μόνη ἀληθινὴ καὶ ἡ περισσότερον διαδεδομένη εἰς τὸν κόσμον. Ὀλίγαι εἶνε ὅμως ἐκεῖναι, ποὺ ἀριθμοῦν ὀπαδοὺς ἄνω τῶν 50 ἑκατομμυρίων. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ Λαμαϊσμός, ἕνα κρᾶμμα βουδδισμοῦ καὶ λαϊκῶν προλήψεων.

Ἀπὸ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης Ἔβερεστ ἀνῆλθεν εἰς τὰ Ἰμαλάϊα ὄρη μέχρι τῆς πλέον ὑψηλῆς κορυφῆς των, κι' ἔδωσεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομά του, ἀπὸ τότε, κι' ἔχουν περάσει ἄνω τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, ἡ καρδιὰ τῆς μυστηριώδους Ἀνατολῆς, τὸ Θιβέτ, ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς γεωλόγους καὶ τοὺς ἐξερευνητὰς ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ὁλόκληρος ἡ ὀροσειρὰ τῶν Ἰμαλαΐων ἦτο παρθένος, ἐλέγετο ὅμως ὅτοι κατοικοῦν εἰς αὐτὴν ἄνθρωποι ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Λάμα, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐξέρχονται τῆς περιφερείας ἐκείνης, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ προμηθευθοῦν τρόφιμα ἢ νὰ κατηχήσουν τοὺς χωρικοὺς τῶν ἀπομεμακρυσμένων χωρίων.

Ἀπὸ τότε ἤρχισαν νὰ ἐπισκέπτωνται τὰ Ἰμαλάϊα διάφοροι εὐρωπαϊκαὶ ἀποστολαί, τῶν ὁποίων ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς δὲν ἦτο μόνον νὰ ἐξετάζουν τὰ ἀπρόσιτα αὐτὰ ὄρη ἐπιστημονικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολιτικῆς καὶ στρατηγικῆς ἀπόψεως, καὶ αὐτὸ διότι τὸ ὀροπέδιον τοῦ Θιβέτ, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκτασις ὑπερβαίνει τὰ δύο ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, δεσπόζει ὁλοκλήρου τῆς Ἀσίας.

Ἡ πρωτοφανὴς εἰς ἀγριότητα ὅμως μορφολογία τοῦ ἐδάφους καὶ οἱ αἰώνιοι πάγοι διεφύλαξαν τὸ Θιβὲτ ἀπὸ κάθε ξένην εἰσβολήν. Ἀπειρία ἐξερευνητικῶν ἀποστολῶν ἀπεπειράθησαν νὰ ἐξερευνήσουν τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ Θιβέτ, ἀλλ' ὅμως, ἄλλαι μὲν εὗρον οἰκτρὸν θάνατον ἐπάνω εἰς εἰς τοὺς ὀγκοπάγους, ἄλλαι δὲ ὑπῆρξαν θύματα τῶν ἀγρίων ἰθαγενῶν τῆς περιφερείας ἐκείνης. Τὸ τελευταῖον εὐρωπαϊκὸν καραβάνι, ποὺ ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τὸ Θιβὲτ καὶ εὗρε τραγικὸν τέλος, ἦτο ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ φυγάδας Ρώσσους, οἱ ὁποῖοι διέφυγαν τὴν μανίαν τῶν ἐπαναστατῶν μπολσεβίκων. Τὸ δρομολόγιον τοῦ καραβανιοῦ αὐτοῦ ἦτο νὰ διαβῇ τὸ Θιβὲτ καὶ κατόπιν νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Μαντζουρίαν καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς πατρίδος του. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καραβανιοῦ αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ μία κόρη, μία ὡραία Ρωσσίς, ἡ ὁποία ἀψηφοῦσα τὴν ἐπικίνδυνον διαδρομὴν τοῦ Θιβέτ, ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ καλλιτέραν τύχην ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπεφύλασσεν ἡ Ρωσσία.

Τὸ ρωσσικὸν καραβάνι, ἀφοῦ διῆλθε τὴν ἔρημον Γκόμπι, εὑρέθη ἀντιμέτωπον μὲ μίαν μογγολικὴν ληστρικὴν συμμορίαν, ἡ ὁποία ἐντὸς δύο ὡρῶν τὸ κατέσφαξεν ὁλόκληρον καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἡ ὡραία κόρη τῆς Ρωσσίας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν παρέμεινεν ἐπ' ἀρκετὸν μαζί τους, διότι ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἀπεφάσισε νὰ τὴν προσφέρῃ ὡς δῶρον εἰς τὸ «Ρὰμ-Γκελόγκ», ἕνα ἀπὸ τὰ μοναστήρια τοῦ Θιβέτ.

Ὅλα τὰ βουδδιστικὰ μοναστήρια τοῦ Θιβὲτ ἔχουν καὶ ἀπὸ ἕνα «ζωντανὸν θεόν», ὁ ὁποῖος μετὰ θάνατον ἀμέσως ταριχεύεται καὶ μουμιοποιεῖται, ἐνῷ συγχρόνως ἄλλοι μοναχοὶ ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἐξεύρεσιν ἄλλου τινὸς «ζωντανοῦ θεοῦ», ἀντικαταστάτου τοῦ ἀποθανόντος. Ὁ «ζωντανὸς αὐτὸς θεὸς» ἐκλέγεται μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῆς περιοχῆς καὶ μεταφέρεται μυστικὰ εἰς τὸ μοναστήρι. Τὸ παιδάκι αὐτὸ πρέπει νὰ μυηθῇ εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας τοῦ Βούδδα καὶ ν' ἀφιερώσῃ τὴν ζωήν του ὁλόκληρον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀσιάτου θεοῦ.

Ὁ ζωντανὸς ὅμως αὐτὸς θεὸς ἔχει ἀνάγκην καὶ μιᾶς μητέρας. Κατὰ σύμπτωσιν λοιπὸν οἱ Μογγόλοι λησταὶ προσέφερον τὴν ὡραίαν Ρωσσίδα ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ μοναχοὶ «Λάμα» θὰ ἐξήρχοντο εἰς ἀναζήτησιν μιᾶς ἁγνῆς κόρης, ἡ ὁποία θὰ μετεφέρετο εἰς τὸμοναστήρι καὶ θὰ τῆς ἐδίδετο ὁ τίτλος τῆς «μητέρας τοῦ ζωντανοῦ θεοῦ».

Ὁ τίτλος αὐτὸς ἐδόθη εἰς την καταδιωγμένην κόρην τῆς Ρωσσίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε κλείσιμον διὰ βίου μέσα εἰς τὸ μοναστήρι τῶν «Λάμα». Κάποιος ὅμως μοναχός, ὁ ὁποῖος ἠγάπησε τὴν κόρην αὐτὴν ὡσὰν παιδί του, ἠθέλησε νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ μαρτύρια ποὺ τὴν ἐπερίμεναν καὶ δι' αὐτὸ τὴν παρώτρυνε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ αὐτὸς θὰ τὴν βοηθοῦσε. Ἡ κόρη τῆς Ρωσσίας δὲν ἐδέχθη νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλὰ ὡρκίσθη μάλιστα ἀφοσίωσιν εἰς τὸν «ζωντανὸν θεόν».

«Οἱ Θιβετανοί, εἶπεν, εἶνε τώρα πλέον ὁ λαός μου καὶ οἱ μόνοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μοῦ προσέφεραν ἄσυλον καὶ τιμάς. Συνεπῶς ἐγὼ ὀφείλω νὰ ἀσπασθῶ τὴν θρησκείαν των καὶ νὰ γίνω ἡ πνευματικὴ μητέρα τοῦ «ζωντανοῦ θεοῦ τῶν Λάμα!»

Μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν ἤρχισαν αἱ τελεταὶ τῆς υἱοθετήσεως τοῦ «ζωντανοῦ θεοῦ» ὑπὸ τῆς Ρωσσίδος. Εἰς τὰ τελ-

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ἡ Κόκκινη Παρθένος

Τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως σὲρ ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Οὔγος δὲ Κρεσὺ ἁπάγει τὴν Εὔαν Κλάβεριγκ καὶ τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὸ μοναστήρι Νάϊτς Τίμπλαιρ, ὅπου ὁ πατὴρ Ἀνδρέας Ἄρνολδ τοὺς παρέχει καταφύγιον καὶ ἐπιφορτίζει τὸν Οὔγον μὲ μίαν λεπτὴν ἀποστολὴν διὰ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδον.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ Οὔγου, ὁ πατὴρ τῆς Εὔας διὰ τεχνάσματος, τὸ ὁποῖον ἐμηχανεύθη ὁ σὲρ Ἐδμόνδος Ἄκουρ, ποὺ θέλει νὰ νυμφευθῇ τὴν Εὔαν, ἐπέτυχε νὰ ἐπανέλθῃ ἐκείνη εἰς τὸν πατρικὸν πύργον, ὅπου διὰ διαφόρων ἐλιξηρίων τὴν καθιστοῦν ἀνίκανον νὰ σκεφθῇ καὶ τὴν ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ τὴν νυμφεύσουν μὲ τὸν Ἄκουρ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταφθάνει ὁ ἐπιστρέψας Οὔγος, ὅστις καὶ τραυματίζεται βαρέως κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συμπλοκήν.

Μετά τινα καιρὸν οἱ Ἄγγλοι ἐκστρατεύουν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου εἰς τὸν πόλεμον διακρίνεται ὁ Οὔγος καὶ ὁ φίλος του Ντίκ.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου ὁ Οὔγος ζητεῖ τὴν ἄδειαν τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου νὰ φύγῃ διὰ νὰ ἀνεύρῃ καὶ φονεύσῃ τὸν Ἄκουρ.

Ὁ βασιλεὺς ἐγκρίνει καὶ ὁ Οὔγος συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ντίκ ἀναχωροῦν καὶ φθάνουν εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου καὶ παρουσιάζονται πρὸς τὸν Δόγην.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Λεγω ὅτι πρόκειται περὶ λάθους, Ἐκλαμπρότατε.

Ὁ Οὔγος ἐπενέβη ἀμέσως καὶ ἐξήγησε ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ φόνου τοῦ ντὲ λὰ Ρόκ. Στὸ τέλος ἔβγαλε τὸ γάντι του καὶ τὸ πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄκουρ.

Θορυβος ἐπηκολούθησε καὶ μερικοὶ ἐγειροκρότησαν τὴ χειρονομία τοῦ Οὔγου.

Ὁ Δόγης μὲ μιὰ μικρὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ ἔκανε νὰ σιωπήσουν καὶ εἶπε μὲ βαρειὰ καὶ ἐπίσημη φωνή:

— Κατόπιν τῶν ὅσων διημείφθησαν μέσα σ᾽ αὐτὴν ἐδῶ τὴν Αἴθουσα, θεωρῶ ὅτι ἡ μονομαχία αὐτὴ μεταξὺ τῶν δύο ἱπποτῶν πρέπει νὰ γίνῃ ὁπωσδήποτε καὶ δὴ μέχρι θανάτου. Τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ χώραν ἡ μονομαχία, εἶνε τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως καὶ θὰ γίνῃ αὔριον, παρουσίᾳ Ἐμοῦ καὶ τῆς Αὐλῆς Μου. Πρὸς τὸ παρὸν μιὰ τιμητικὴ φρουρὰ θὰ συνοδεύσῃ τοὺς Ἄγγλους εὐγενεῖς ἕως τὴν Ἀγγλικὴ πρεσβεία καὶ οἱ κήρυκες τοῦ Παλατίου ἂς φέρουν εἰς γνῶσιν τοῦ λαοῦ τῆς Βενετίας τὴν μονομαχίαν.

Καὶ σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς σηκώθηκε ἀπὸ τὸν θρόνο του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν λαμπρὴ αἴθουσα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἱππότας του καὶ τὰς ὡραίας κυρίας τῆς Αὐλῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ὑποδοχῆς ὁ Οὔγος καὶ ὁ Ντίκ συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλον τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας ἐναύλωσαν μιὰ γόνδολα καὶ πῆγαν εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, ποὺ θὰ γινόταν ἡ μονομαχία. Ἀφοῦ ἐξήτασαν καλὰ τὸ μέρος, οἱ τρεῖς Ἄγγλοι γύρισαν πίσω στὴν προκυμαία, γιατὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ γιὰ καλά, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν ἐκεῖ τὴ γόνδολά των. Ἡ προκυμαία ἦταν ἔρημη καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ περιμένουν γιὰ νὰ φανῇ καμμιὰ γόνδολα, ποὺ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε πίσω στὴν πρεσβεία. Καθὼς περιμεναν, εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ νὰ πλέῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς διώρυγος, ποὺ ἦσαν, ἕνα πλοῖο περιέργου σχήματος. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν συναθροισθῆ καὶ ἄλλοι περίεργοι, ποὺ παρατηροῦσαν τὸ πλοῖο ἢ μᾶλλον τὴ γαλέρα, ποὺ πλησίαζε. Ἐφ᾽ ὅσον πλησίαζε, ἡ περιέργεια τῶν ἀνθρώπων γινόταν μεγαλείτερη, γιατὶ ἔβλεπαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γαλέρα τελείως ἐγκαταλελειμμένη. Κανένας δὲν φαινόταν στὸ κατάστρωμα καὶ τὰ κουπιὰ ἦσαν — τὰ περισσότερα — σπασμένα.

— Περίεργο, πετάχτηκε κάποιος ἀπὸ το πλῆθος εἶνε γαλέρα. Ποῦ εἶνε, ὅμως, τὸ πλήρωμά της;

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ ναύκληρός της; εἶπε ἕνας ἄλλος.

— Τί τὸν χρειαζόταν τὸν ναύκληρο, ἀφοῦ δὲν ἔχει κωπηλάτες, φώναξε ἕνας τρίτος.

— Καὶ τί τὰ χρειάζεται ὅλα αὐτά, τὴ στιγμή, ποὺ φαίνεται σὰν νὰ σπρώχνεται ἀπὸ καμιὰ ἄγνωστη πνοή; ξαναεἶπε ὁ πρῶτος. Γιατί, συνέχισε, ὁ ἄνεμος δὲν φυσάει καὶ τὸ ρεῦμα εἶνε ἀπόψε τόσο ἀδύνατο, ὥστε οὔτε...

Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ.

Ἕνα φωτεινὸ μετέωρο, ὅμοιο τοῦ ὁποίου ποτὲ δὲν ξαναεῖδαν στὴ Βενετία, ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι, φώτισε τὴν πόλι. Φαινόταν νἄρχεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Τότε ὁ Οὔγος εἶδε κάτι, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ φρίξῃ. Ὅλοι οἱ κωπηλάται ἦσαν στὴ θέσι των, ἄλλοι σκυμμένοι πρὸς τὰ ἐμπρός, κι᾽ ἄλλοι ξαπλωμένοι πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ κοιμοῦνταν. Πρᾶγμα φρικτό. Ἦσαν ὅλοι νεκροί! Ὅλοι!...

Ἦσαν περίπου τριακόσιοι κι᾽ ἦσαν ὅλοι νεκροί. Ὅλοι, παρεκτὸς ἀπὸ ἕνα, ποὺ στεκόταν ὄρθιος στὴν πρύμνη, ἔχοντας στὸ κεφάλι ἕνα κόκκινο κάλυμμα καὶ τυλιγμένος μ᾽ ἕνα μαῦρο μανδύα.

Τὸ πλῆθος μόλις τὸν εἶδε ξέσπασε σὲ φωνές:

— Εἶνε ὁ Σατανας, ποὔρχεται γιὰ νὰ πάρῃ τὸν λαὸ τῆς Βενετίας καὶ νὰ τὸν πάῃ στὴν Κόλασι. Σκοτῶστε τον πρὶν πατήσῃ στὴ γῆ τὸ πόδι του!... Σκοτῶστε τον!...

Ὁ τόσο ψύχραιμος Γκραίη Ντὶκ ἔγινε ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἅρπαξε ἕνα βέλος, τὄβαλε στὸ τόξο του καὶ τὸ ἄφησε νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ τὸ βέλος γύρισε πίσω καὶ πλήγωσε ελαφρὰ τὸν Ντὶκ στὸ πηγοῦνι. Κατάπληκτος ὁ τοξότης κάθησε σ᾽ ἕνα πάσσαλο τῆς προκυμαίας γιὰ νὰ σκεφθῇ ποῦ ὀφείλεται τὸ παράξενο γεγονός. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ στεκόταν στὴ πρύμνη, γιατὶ τὸ πλοῖο ἔπλεε μὲ τὴν πρύμνη, πέταξε ἕνα σχοινί, ποὺ δέθηκε στὸν ἴδιο πάσσαλο, ποὺ καθόταν ὁ Ντὶκ καὶ τὸ πλοῖο πλεύρισε μόνο του στὴν προκυμαία. Τότε ὁ φοβερός του πλοίαρχος κατέβηκε κάτω.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ὑψηλός, λεπτος, ἀλλὰ καταφανῶς δυνατός. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρό, ἡ μύτη του ἦταν μακρυὰ καὶ πλατειὰ στὴν ἄκρη καὶ τὰ χείλη του λεπτά. Τὸ πλῆθος ἔμεινε ἄφωνο μπροστά του. Ἀμέσως ἕνας βόμβος γέμισε τὸν ἀγέρα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ὁ κόσμος ὅλος ξέσκασε σὲ ἄγριες φωνὲς πάλι:

— Σκοτῶστε τὸν Σατανᾶ! Σκοτῶστε τὸν Μάγο, τὸν Ἑωσφόρο, τὸν Θάνατο!

Καὶ ἄπειρα μαχαίρια σηκώθηκαν ἀπειλητικὰ κι᾽ ἄλλοι τόσοι ἄνθρωποι ὥρμησαν, ἀλλὰ ἐκεῖνος σήκωσε τὸ χέρι του καὶ ὅλοι στάθηκαν στὸν τόπο τους.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑποδοχή, ποὺ κάνετε σ᾽ ἕνα ξένο, τοῦ ὁποίου οἱ σύντροφοι ἠτύχησαν στὸ ταξεῖδι; εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ παγερὴ ὁ ξένος.

Καὶ μὲ τὸ χέρι ἔδειξε τοὺς νεκροὺς κωπηλάτας.

»Θὰ σκοτώσετε, λοιπόν, σεῖς οἱ Βενετοί, ἕνα φτωχὸ ξένο, ποὺ ἦλθε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἀνατολῆς καὶ ποὺ δοκίμασε τόσας θλίψεις στὸ μακρινὸ ταξεῖδι του ;

— Οἱ νεκροὶ ἐκεῖνοι εἶνε δικοί μας καὶ σὺ τοὺς σκότωσες, Μάγε! φώναξε κάποιος καὶ ὁλόκληρο τὸ πλῆθος μὲ προτεταμένα τὰ μαχαίρια του ὥρμησε πάλι.

— Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, κανείς, ποὺ νὰ προστατεύσῃ ἕνα ξένο; ρώτησε ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος.

— Θὰ σὲ προστατεύσουμε ἐμεῖς, φώναξε ὁ Οὔγος καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ντὶκ πῆγε καὶ στάθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ νεοελθόντος.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ὑπερασπισταί μου, Ἰδοὺ ἐγὼ πῶς πολεμῶ.

Καὶ λέγοντας αὐτα, σταύρωσε τὰ χέρια πάνω στὸ στῆθος, ἐνῷ τὰ χείλη του διέστειλε σατανικὸ χαμόγελο.

Ὁ Οὔγος καὶ ὁ Ντὶκ ὥρμησαν κατὰ τοῦ πλήθους, ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν νὰ κτυπήσουν κανένα, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι κανικόβλητοι ἔφυγαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Προχώρησαν γιὰ λίγο καὶ ὁ ξένος εἶπε:

— Σὺ καὶ ὁ κύριός σου μοῦ σώσατε τὴ ζωή; Τὸ λέγετε καὶ τὸ πιστεύετε; Ἀλλά, φίλε, ἤθελες νὰ μοῦ σώσῃς τὴ ζωή, ὅταν μὲ τόξευες; Προσπάθησες ποτὲ νὰ ἐννοήσῃς γιατί τὸ βέλος σου γύρισε πάλι πίσω;

Καὶ πρὸς τὸν Οὔγο:

— Ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομα καὶ ἡ πατρίς σου, ποὺ διακηρύττεις ὅτι εἶσαι σωτήρ μου;

— Εἶμαι ὁ σὲρ Οὔγος δὲ Κρεσύ, ἐκ Ντάνουϊτς τῆς Ἀγγλίας, εἶπε ὁ Οὔγος ἀργὰ-ἀργά.

— Τῆς Ἀγγλίας... Ἔχω ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθὼς καὶ τὸ Ντάνουϊτς καὶ μάλιστα ἔχω ἐκεῖ ἕναν παληὸ φίλο... Ἀλήθεια, νεαρὲ ἱππότα, κύτταξέ με καλὰ καὶ εἰπέ μου ποιὸς εἶμαι.

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ σᾶς ἔχω ἰδῆ ποτέ.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ ἂν κυττάξῃς προσεκτικώτερα...

Τότε μιὰ λάμψις φώτισε τὸ πνεῦμα τοῦ Οὔγου. Προσήλωσε τὸ βλέμμα του στὸν μυστηριώδη ξένο καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀντελήφθη ὅτι πάνω στὸ κεφάλι του πετοῦσαν δυὸ ἀτέλειωτες σειρὲς περιστεριῶν.

— Εἶσαι ὁ Μώργκ, εἶπε τέλος φρικιῶντας ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀνάμνησι. Εἶσαι ὁ Μώργκ, ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου, ὁ ἴδιος, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ Ἀνδρέας εἶδε στὴ μακρινὴ Κίνα.

— Ναί, εἶμαι ὁ Μώργκ, καὶ ἐπειδὴ σὺ καὶ ὁ φίλος σου μὲ ὑπερασπίσατε, θὰ εἶμαι κι᾽ ἐγὼ φίλος σας γιὰ ὅλη σας τὴ ζωή.

Καὶ σήκωσε τὰ χέρια του σὰν γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς δυὸ νέους.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε ὁ Οὔγος, μὴ ξέροντας τί ἄλλο νὰ πῇ.

— Καὶ τώρα ἂς προχωρήσωμε στὴν πόλι. Μόνο δόστε μου ἕνα μανδύα, γιατὶ μ᾽ αὐτὴ τὴν περιβολὴ θὰ γίνω ἀντικείμενον περιεργείας, εἶπε ὁ Μώργκ.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ πρεσβευτοῦ ἔβγαλε τὸν μανδύα του καὶ τοῦ τὸν ἔδωσε καὶ οἱ τέσσαρες ἄνδρες διηυθύνθησαν πάλι στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

— Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, πρὸ ὀλίγου, εἶπε ὁ Οὔγος, μᾶς παρηκολούθησαν μερικοὶ ὕποπτοι...

— Μὴ φοβῆσθε. Θέλετε νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας; Πᾶμε ἐκεῖ, ποὺ σᾶς περιμένει ἡ γόνδολά σας.

Ἡ συντροφιὰ γρήγορα-γρήγορα ἔφθασε στὸ μέρος, ποὺ τοὺς εἶχε ἀποβιβάσει ἡ γόνδολά τους, τὴν ὁποία βρῆκαν πάλι ἐκεῖ, ἀλλὰ χωρὶς γονδολιέρη.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Μώργκ, θὰ σᾶς μεταφέρω ἐγὼ στὸ σπίτι σας καὶ κατόπιν θὰ σᾶς ἀφήσω γιὰ νὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ μερικοὺς φίλους, ποὺ ἔχω ἐδῶ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἐπόμενον.

χη τῶν μοναστηρίων ἐτοποθετήθησαν Θιβετανοὶ μὲ τεράστια κέρατα, τῶν ὁποίων ὁ ὀξύτατος ἦχος ἔφθανεν εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου χιλιομέτρων. Δι᾽ αὐτῶν οἱ μοναχοὶ ἀνήγγελον τὸ μέγα γεγονὸς εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Θιβὲτ διὰ νὰ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰς τελετάς.

Πράγματι, κατόπιν τῶν συνθηματικῶν αὐτῶν ἤχων τῶν κεράτων, ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν προσκυνηταὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Θιβέτ, κομίζοντες πλούσια δῶρα διὰ νὰ τὰ προσφέρουν εἰς τὸν «ζωντανὸν θεὸν» καὶ εἰς τὴν «μητέρα αὐτοῦ». Ἡ πρώτη ἑβδομὰς τῶν ἑορτῶν εἶνε καθαρῶς θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος. Τὰ ἡμερονύκτια περνοῦν μὲ διαφόρους προσευχὰς καὶ ἐξομολογήσεις καὶ θρησκευτικοὺς χορούς, εἰς τοὺς ὁποίους λαμβάνουν μέρος μόνον οἱ μοναχοὶ μετημφιεσμένοι μὲ φρικιαστικὰς εἰς ἀσχημίαν προσωπίδας. Ἕκαστος τῶν χορῶν τούτων ἀντιπροσωπεύει καὶ ἕνα ἀνθρώπινον πάθος. Τὴν δευτέραν ἑβδομάδα λαμβάνουν χώραν αἱ μακάβριοι τελεταὶ τῆς «θεοποιήσεως», κατὰ τὰς ὁποίας, ἐκτὸς τῆς ἐπαφῆς τοῦ σώματος τοῦ «ζωντανοῦ θεοῦ» μ᾽ ἐκεῖνο τοῦ νεκροῦ προκατόχου του, τὸ παιδάκι ὑφίσταται διάφορα ἄλλα μαρτύρια ἀπεριγράπτου φρίκης. Τὴν τρίτην ἑβδομάδα γίνεται ἡ μύησις τῆς «πνευματικῆς μητέρας» τοῦ «ζωντανοῦ θεοῦ».

Ἡ κόρη τῆς Ρωσσίας εἰσῆλθεν εἰς μίαν αἴθουσαν μὲ μυστηριώδεις τοιχογραφίας. Τὴν ἐτύλιξαν μ᾽ ἕνα χρυσοκέντητον μανδύαν. Εἰς τὴν στάσιν αὐτήν, γονατιστὴ καὶ μὲ σκυμμένην τὴν κεφαλήν, παρέμεινεν ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἡγούμενος ἔψαλλε διαφόρους ψαλμούς. Ἀργότερα τέσσαρες μοναχοὶ ἔφερον ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου τὸν «ζωντανὸν θεὸν» διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν μητέρα του. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μητέρα καὶ υἱὸς ἐκλείσθησαν μέσα εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀποθανόντος θεοῦ ἐπὶ δύο ἡμερονύκτια. Οἱ προσκυνηταὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὑμνοῦσαν τὸν «νέον ζωντανὸν θεὸν» καὶ προσηύχοντο ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς του μητέρας.

Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας, τὰ τεράστια κέρατα ἀνήγγελον εἰς τοὺς προσκυνητὰς τὴν λῆξιν τῶν τελετῶν, τὴν θεοποίησιν τοῦ «ζωντανοῦ θεοῦ» καὶ τὴν καθιέρωσιν τῆς πνευματικῆς μητέρας αὐτοῦ. Ἡ ἀγγελία αὐτὴ μετέδωσε πραγματικὴν μανίαν εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐξέσπασεν εἰς ἐξωφρενικὰς κραυγὰς εὐχαριστίας καὶ ἤρχισε νὰ ἑορτάζῃ τὸ μέγα θρησκευτικὸν γεγονός. Αἱ ἑορταὶ διήρκεσαν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσιάσθησαν πλέον τῶν δέκα πέντε πιστῶν πρὸς χάριν τοῦ νέου «ζῶντος θεοῦ».

Τὸ θέαμα τῶν τελετῶν ἦτο πράγματι φαντασμαγορικόν, ἀλλὰ καὶ μακάβριον, διότι μὲ τὸ αἷμα τῶν θυσιαζομένων οἱ μοναχοὶ «Λάμα» ἤλειφον τὰ πρόσωπά των καὶ ἔπινον ἐξ αὐτοῦ. Ἡ κόρη τῆς Ρωσσίας, καθ᾽ ὅλον τὸ διάστημα τῶν τελετῶν, δὲν ἔδειξεν οὐδεμίαν μετάνοιαν διὰ τὴν σκληρὰν τυχην της, ἀπεναντίας ἔδειξε μεγάλην ἀφοσίωσιν εἰς τὸ παιδί της τὸν «ζωντανὸν θεόν».

Γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα:

«Γιατί ἡ κόρη αὐτὴ ἐδέχθη νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν της; Μήπως ἠθέλησε νὰ ἀφοσιωθῇ πραγματικὰ εἰς τὸν θετὸν υἱόν της; Ἢ μήπως τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ δραπετεύσῃ διὰ μέσου τῶν ἀγρίων χαραδρῶν καὶ τῶν χιονισμένων ὀροσειρῶν τῶν Ἰμαλαΐων;»

Κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει! Τὸ μόνον γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ τῆς Ρωσσίας ὑπῆρξεν ἡ μόνη Εὐρωπαία γυναίκα, ἡ ὁποία ἐγνώρισε τόσον καλὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ μαρτύρια, τὰ μάγια τῶν μοναχῶν τοῦ Θιβὲτ «Λάμα», οἱ ὁποῖοι σήμερον εἶνε ἀπόλυτοι κύριοι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ὁλοκλήρου τῆς Ἀσίας.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ

ΚΑΙ ΑΝ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας νεότητος, μπορεῖτε νὰ κάμετε τοὺς ἄνδρας νὰ σᾶς λατρεύουν, ἔχοντας μόνον ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ

Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου εἶναι ὁ δείκτης τῆς ἡλικίας ● Νεανικὸ δέρμα μπορεῖτε νὰ ἔχετε καὶ στὴν πλέον προχωρημένη ἡλικία ἂν χρησιμοποιεῖτε

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Ἡ Κρέμα αὐτὴ ἔχει μέσα της τὰ θαυματουργὰ ὑλικὰ ποὺ χρειάζεται τὸ δέρμα γιὰ νὰ ζωογονεῖται διαρκῶς ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ σημαίνει ΝΕΟΤΗΣ-ΩΜΟΡΦΙΑ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

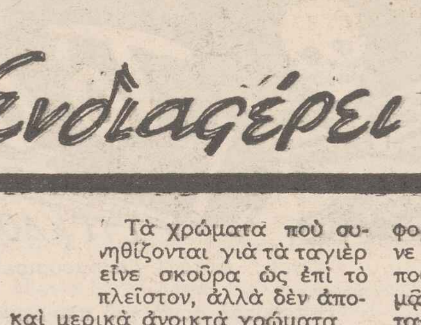

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

«Βλέποντας τὶς τόσο λογικὲς καὶ σοφὲς συμβουλές, ποὺ δίνετε στοὺς διαφόρους νέους καὶ νέες, μοῦ γράφει ὁ ἀναγνώστης μου Γεράσιμος, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπώνυμον δὲν κατώρθωσα νὰ διαβάσω, ἔρχομαι κι᾽ ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω τὴ γνώμη σας.

Εἶμαι 19 ἐτῶν καὶ πρὸ καιροῦ γνωρίστηκα μὲ μιὰ δεσποινίδα. Ἀνταλλάξαμε μερικὲς ἐπιστολές, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἐγὼ ἔπεσα ἄρρωστος. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας μου ἐκείνη συνδέθηκε μὲ κάποιο φίλο μου. Ὅταν τὸ ἔμαθα, τῆς ἔστειλα ἕνα γράμμα ὑβριστικό, στὸ ὁποῖο ὄχι μόνον δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ εἶπε σὲ κάποια γνωστή μου, ὅτι εἶμαι ἕνας βλάκας κλπ. Ἀπὸ τότε, πέρασαν δυὸ μῆνες. Τῆς ζήτησα τὰ γράμματα καὶ μοῦ ἀπήντησε, ὅτι δὲν τὰ ἔχει, ἀκόμα ἐκείνη, ποὺ μοῦ διεβίβασε τὴν ἀπάντησί της μοῦ ἔφερε καὶ τοὺς χαιρετισμούς της. Ἐγώ, ἐννοεῖται, δὲν εἶμαι διατεθειμένος νὰ συνεχίσω μαζί της, ἐκτὸς ἂν κατορθώσω νὰ τὴ φέρω στὸ δρόμο μου, ἀλλὰ ἀργότερα. Θέλω, ὅμως, ὁπωσδήποτε τὶς ἐπιστολές μου. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάμω ; Περιμένω μὲ ἀγωνία τὴν ἀπάντησί σας».

Πῶς φαίνεται πὼς εἶνε τελείως ἄπειρος τῆς ζωῆς ὁ νεαρός μου φίλος! ... Τὸ ὅτι μιὰ ἄμυαλη τοῦ κρατεῖ δυὸ - τρία γράμματα τὸ θεωρεῖ σοβαρό. Ἀλλὰ γιατί; Τί μπορεῖ νὰ γράφουν τὰ γράμματα αὐτά, παρεχτὸς ἀπ᾽ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς αἰσθήματος πολὺ ἁγνοῦ καὶ τρυφεροῦ καὶ ἀδόλου; Καὶ σὲ τί μπορεῖ αὐτὸ νὰ τὸν ζημιώσῃ ; Ἂς ἀφήσῃ τὴν ἄπιστη νὰ κρατῇ τὰ γράμματά του. Ἴσως ἀργότερα μετανοιώσῃ, γιατί περιφρόνησε τὴν ἀγάπη του. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισε ἤδη νὰ μετανοιώνῃ, γιατί ρωτάει γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ τοῦ στέλνει τοὺς χαιρετισμούς της. Πόσο ὡραῖο θἆταν ἐκ μέρους της νὰ καταλάβῃ τὴν ἁγνὴ ἀγάπη τοῦ πρώτου της φίλου, ποὺ τὴν συγχωρεῖ, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ ὅπως τὴν θέλει... Τὸν συμβουλεύω: ἂν νομίζῃ, ὅτι ἡ νεαρά του φίλη δείχνει σημεῖα μετάνοιας, νὰ τὴν δεχθῇ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν κάνῃ τέτοια, ὅπως τὴν θέλει, ἄν, ὅμως, τὰ σημεῖα αὐτὰ δὲν εἶνε σοβαρά, ἂς τὴν ἀφήσῃ νὰ μετανοιώσῃ ἀργότερα πιὸ πικρά. Ὅσο γιὰ τὰ γράμματα... δὲν τὸ θεωρῶ ἄξιο λόγου τὸ ζήτημα αὐτό. Τί ρόλο, ἄλλως τε, μποροῦν νὰ παίξουν δυὸ - τρία ἐρωτικὰ γραμματάκια; Χάρισμά της.

◆◆

Ὁ φοιτητὴς Ν. Δ. Ε., ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, μοῦ γράφει : «Εἶνε ἕνας χρόνος τώρα, ποὺ συνήντησα στὸ δρόμο μου μιὰ νέα κοπέλλα 17 ἐτῶν, δυὸ χρόνια, μικρότερή μου. Μοῦ ἔκαμε δυνατὴ ἐντύπωσι καὶ ἀπὸ τότε τὴν ἀκολούθησα στὸ δρόμο πολλὲς φορές. Κάποτε τὴ σταμάτησα, γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσω τὸ αἴσθημά μου. Μοῦ ἀπήντησε ἀπότομα κι᾽ ἔφυγε. Δὲν ἀπογοητεύτηκα κι᾽ ἀκολούθησα ἄλλη ὁδὸ γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω. Χρησιμοποίησα, δηλαδή, ἕνα κοινὸ γνωστό μας, στὸν ὁποῖο ἐκείνη εἶπε, ὅτι θὰ σκεφθῇ καὶ θ᾽ ἀπαντήσῃ. Ἀργότερα, μιὰ ἐξαδέλφη της, ρώτησε μιὰ γνωστή μου, ἂν ἐγὼ μιλῶ γιὰ κείνη, ἡ ὁποία, λέγει, πὼς κάτι ἔχει μέσα της γιὰ μένα. Πραγματικά, τελευταίως βλέπω, ὅτι ἔχει ἀλλάξει στάσι ἀπέναντί μου καὶ δείχνει ὅτι δὲν τῆς εἶμαι ἀδιάφορος. Τί μὲ συμβουλεύετε;»

Ἔχω τὴν ἐντύπωσι, ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ διστακτική, ἡ ὁποία καθ᾽ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα σκέπτεται διαρκῶς τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ στὸ τέλος κατέληξε στὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀρνηθῇ, ὅπως φαίνεται ἀπ᾽ τὸ γράμμα τοῦ ἀναγνώστου μου. Σήμερα ἡ διστακτικὲς εἶνε καὶ ἡ πιὸ καλές, γιατί δείχνουν, πὼς εἶνε γυναῖκες, ποὺ ἀναμετροῦν τοὺς κινδύνους τῆς ἐποχῆς μας καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνα σημάδι, ὅτι σκέπτονται, ὅτι δὲν εἶνε ἄβουλες, ὅτι σὰν ἀγαποῦν, ἀγαποῦν πραγματικά. Συμβουλεύω τὸν ἀναγνώστη μου νὰ προσπαθήσῃ νὰ κατακτήσῃ πλέρια τὴν κοπέλλα αὐτή, ποὺ ἴσως ἀργότερα τοῦ γίνῃ ἡ πολύτιμη κι᾽ ἀγαπημένη σύντροφος τῆς ζωῆς του.

ΜΑΙΡΗ

ΤΟ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ LA PERLE

Μὴ μεταβῆτε εἰς τὴν ἐξοχήν, μὴν ἀρχίσετε τὰ μπάνια σας, μὴν ἐκτεθῆτε εἰς τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας, καθὼς καὶ εἰς τὸν καλοκαιρινὸν καύσωνα, ἐὰν προηγουμένως δὲν κάνετε μίαν ἐπάλειψιν μὲ τὸ Γαλάκτωμα LA PERLE, ὅπερ καθιστᾷ τὸ δέρμα ἁπαλόν, δροσερὸν καὶ ροδόχρουν, ἐξαλείφει δὲ τὶς ρυτίδες καὶ τὶς πανάδες. Τὸ γαλάκτωμα LA PERLE εἶνε καλλυντικὸν ἐπιστημονικὸν θαῦμα. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα, Φαρμακεῖα, Μυροπωλεῖα καὶ Κομμωτήρια.

«ΔΙΤΣ»

Η ΜΟΔΑ

Ταγιὲρ καὶ ἀνσάμπλ

Αὐτὰ τὰ δύο εἶνε τὰ ἐπικρατέστερα κοστούμια τῆς ἐφετεινῆς ἐποχῆς καὶ ἂν κρίνωμε ἀπ᾽ ὅ,τι εἴδαμε στοὺς διαφόρους ραπτικοὺς οἴκους τῆς πόλεώς μας, οὐδέποτε ἦταν κομψότερα ντυμένη ἡ γυναίκα. Τόσο τὰ ταγιὲρ, ὅσον καὶ τὰ ἀνσάμπλ τῆς δίδουν μιὰ νεανικωτάτη ἐμφάνισι καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ δὲν βλέπομε πιὰ στοὺς δρόμους ἡλικιωμένες γυναῖκες.

Τὰ ταγιὲρ εἶνε τὰ περισσότερα φανταιζὶ καὶ κάποτε γιὰ νὰ κόβουν τὴ μονοτονία συμπληρώνονται ἀπὸ μιὰ μπλούζα ἀνοικτόχρωμη, ποὺ ἔχει ὅλο τὸ ἐμπρὸς καὶ τὸν γιακὰ στολισμένα μὲ «ρύς». Ἄλλα ὅμως ταγιὲρ ἔχουν τὶς ζακέττες τους κλεισμένες ὥς ἐπάνω καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος δὲν ἔχει τὴν ὠμορφιά του.

Τὰ χρώματα ποὺ συνηθίζονται γιὰ τὰ ταγιὲρ εἶνε σκοῦρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείονται καὶ μερικὰ ἀνοικτὰ χρώματα.

Ἡ φοῦστες εἶνε κοντές, ἡ ζακεττοῦλες τὸ ἴδιο καὶ μερικὲς ἔχουν ἐλαφρὰ γκονταί. Θὰ φορεθοῦν καὶ μερικὲς ρεδιγκότες, ἀλλὰ περισσότερον ἀρέσουν ἡ κοντὲς ζακέττες. Χαρακτηριστικό τους εἶνε κάπως φουσκωτὰ μανίκια στοὺς ὤμους, πρᾶγμα ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ σουρίτσα ἢ μικρὲς πιέτες.

Θὰ ἰδοῦμε καὶ ταγιὲρ πλέον ἀμπιγιὲ γιὰ πτὶ-ντινέ, αὐτὰ δὲ θὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ ὑφάσματα μεταξωτά, ὅπως εἶνε τὸ σατέν, τὸ ὀττομὰν καὶ ἄλλα.

Ἀκολούθως θὰ ἰδοῦμε πολλὰ σύνολα, δηλαδὴ φορεματάκια καὶ ζακέττες τρουακάρ. Τὸ κοστούμι αὐτὸ εἶνε πρακτικώτατο καὶ κομψό, γίνεται δὲ μονόχρωμο, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ ζακέττα διαφορετικοῦ χρώματος. Καὶ τὰ [illegible] εἶνε χαριτωμένα, ἐναπόκειται δὲ σ᾽ ἐκείνη ποὺ θὰ τὸ φρέσῃ νὰ διαλέξῃ τί προτιμᾷ. Πάντως τὸ χρῶμα τῆς ζακέττας, ὅταν εἶνε διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος, πρέπει ν᾽ ἀποτελῇ ὡραῖον συνδυασμὸν μὲ αὐτό. Λ. χ. μὲ φόρεμα λευκὸ φοριέται ζακέττα μπλὲ νατιέ, κόκκινη, μουτάρντ, μπορντὼ κτλ., μὲ φόρετα μπλὲ μαρέν, ζακέττα πράσινη, μουτάντ κτλ. κτλ.

Κεντήματα

Τὰ κεντήματα παίζουν μεγάλον ρόλον στὰ ἐφετεινὰ γαρνιρίσματα.

Βλέπομε κεντήματα νὰ ἐμφανίζονται κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ ἂν μπορούσαμε νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ σὲ περασμένες ἐποχές, θὰ ἐβλέπαμε ὅτι τὰ ἐφετεινὰ γαρνιρίσματα δὲν εἶνε ἄλλο παρα ἐπανάληψις πραγμάτων, ποὺ εἶχαν φορεθῆ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια.

Θὰ ἰδοῦμε κεντήματα μὲ σουτάς, θὰ ἰδοῦμε κεντήματα μὲ πασμαντερὶ καὶ πολλὰ κεντήματα ἀνάμικτα μὲ ἀπλικασιόν, καθὼς καὶ ἄλλα μὲ γαλόνια ἀσημένια ἢ χρυσᾶ. Κάποτε εἶνε κεντημένη ὁλόκληρη ἡ ζακέττα ἑνὸς συνόλου καὶ μὲ τὸ ἴδιο κέντημα γαρνίρεται καὶ ἡ τόκα, ποὺ συνοδεύει τὸ κοστούμι αὐτό.

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ πτῶσις τῶν μαλλιῶν ὀφείλεται πάντοτε σχεδὸν εἰς τὴν ἀτελῆ ἀναπνοή. Ὅταν ἀναπνέωμε, τὸ κάμνομεν ἐπιπόλαια καὶ δὲν γεμίζομε τοὺς πνεύμονάς μας ἀέρα. Ὑπάρχει πάντοτε ἕνα μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μένει ἀέρας, ποὺ δὲν ἀνανεοῦται καὶ αὐτὸς σιγὰ-σιγὰ μολύνεται καὶ μεταδίδεται εἰς τὸ σῶμα μας, ἐπιφέρων τὴν πτῶσιν τῶν μαλλιῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ μόνη θεραπεία διὰ τὴν τριχόπτωσιν εἶνε ἡ καλὴ ἀναπνοή. Ἕνας Γερμανὸς δόκτωρ, ποὺ ἔχει καταγίνει ἰδιαιτέρως μ᾽ αὐτὸ τὸ ζήτημα, διατείνεται ὅτι, ἂν πέφτουν τὰ μαλλιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ ἀρχίζει νὰ κάμνῃ καθημερινῶς ἀναπνευστικὰς ἀσκήσεις, σὲ μιὰ ἑβδομάδα θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι θὰ σταματήσουν τὰ μαλιά του νὰ πέφτουν καὶ μάλιστα θὰ ἀρχίσῃ νὰ βγάζῃ νέα μαλλιά.

Στὸ χέρι τοῦ καθενὸς εἶνε νὰ δοκιμάσῃ καὶ νὰ διαπιστώσῃ ἂν ἡ θεραπεία αὐτὴ εἶνε ἀσφαλής. Δὲν ἔχει ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ζημιωθῇ τὸ παραμικρόν.

Τὰ σημερινὰ κτενίσματα

Δὲν βλέπομε πια στους δρομους τῶν Ἀθηνῶν κυρίες μὲ κοντὰ μαλλιά. Ὅλες κτενίζονται «ὰ λὰ Γκρέτα» καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι θαυμάζουμε τὴν νέαν αὐτὴν ἐμφάνισιν τοῦ γυναικείου κτενίσματος. Διότι αὐτὴ καθ᾽ αὐτὴ ἡ μόδα τῶν μακρυῶν μαλλιῶν «ὰ λὰ Γκρέτα» ἢ «ὰ λὰ πάζ» ἂν προτιμᾶτε δὲν εἶνε κακή, θέλει ὅμως πολὺ περιποιημένα μαλλιά, πρᾶγμα ποὺ εἶνε σπάνιον.

Ἡ περισσότερες κυρίες ἔχουν κάμει ὀντουλασιὸν διαρκείας τῶν 75 δραχμῶν καὶ ἔχουν μεταβληθῆ σὲ ἀχτσίνες, διότι μὲ τόσον ὀλίγα χρήματα οὔτε τεχνίτην καλὸν θὰ ἔχουν, οὔτε τὰ φάρμακα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσῃ θὰ εἶνε καλά. Ἐπὶ πλέον δὲν λούονται συχνὰ διὰ νὰ μὴ χαλάσουν τὴν ὀντουλασιόν, ὅταν λουσθοῦν δὲν πηγαίνουν νὰ κάμουν «μὶζ ὰν μπλί», ὅπως θὰ ἔπρεπε, καὶ βλέπομε τὰ γνωστὰ οἰκτρὰ θεάματα.

Συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν εἶνε ὅτι τὰ κτενίσματα «ὰ λὰ πάζ» πρέπει νὰ γίνωνται μόνον ἀπὸ κυρίες ποὺ μποροῦν νὰ περιποιοῦνται πολὺ τὰ μαλλιά των καὶ πρὸ πάντων ποὺ δὲν φείδονται ἐξόδων.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΛΕΝΩΜΕ ΤΙΣ ΔΑΝΤΕΛΛΕΣ ΜΑΣ

Σήμερα ποὺ εἶνε τόσο τῆς μόδας ἡ δαντέλλα, δὲν εἶνε νομίζομεν ἄσκοπον νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦμε νὰ καθαρίσωμε τὶς δαντέλλες μας.

Ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ διάφοροι τρόποι, ἀλλὰ ὁ καλλίτερος εἶνε ὁ ἑξῆς: Ἑτοιμάζομε μιὰ καλὴ σαπουνάδα ζεστή, βουτοῦμε μέσα σ᾽ αὐτὴν τὴν δαντέλλα ποὺ θέλομε νὰ καθαρίσωμε καὶ τοποθετοῦμε τὸ δοχεῖο σὲ σιγανὴ φωτιά.

Ἀφοῦ [illegible] νὰ σιγοβράσῃ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, κατεβάζομε, ἀφήνομε νὰ μισοκρυώσῃ, ὕστερα βγάζομε τὴν δαντέλλα καὶ τὴν ξεβγάζομε μὲ 2-3 νερά.

Γιὰ νὰ ξαναδώσωμε στὴν δαντέλλα τὴ φρεσκάδα της, τὴν βουτᾶμε σὲ λίγο ριζόνερο καὶ τὴν ἁπλώνομε πάνω σὲ μιὰ σανίδα, τεντώνοντάς την καὶ καρφώνοντάς την μὲ καρφίτσες (βάζομε ἀπὸ μιὰ καρφίτσα σὲ κάθε γωνιά).

Ὅταν στεγνώσῃ ἡ δαντέλλα, τότε τὴν πατοῦμε ἐλαφρὰ μὲ σίδερο ποὺ δὲν εἶνε πολὺ ζεστό, ἀκουμπῶντας ἐπάνω της ἕνα τουλπάνι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἤρχισαν τὰς ἐργασίας των τὰ νέα μεγάλα καταστήματα

Αφοί ΤΣΑΟΥΣΗ & Σία

μὲ πλήρη συλλογὴν γυναικείων ὑφασμάτων

Τηλέφ. 26-226

Τὸ στοιχειωμένο Γιὼτ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Γκλάντυς εἶχε ἀνασηκωθῆ ράθυμα, τεντώνοντας τὰ χέρια, σὰν μιὰ κούκλα φασουλῆδων, ποὺ ὑπήκουε τυφλὰ στὶς διαταγὲς τοῦ παίκτου της. Εἶχε ἀνασηκωθῆ πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῆς σαῖζ-λόγκ, πέρασε ἀπὸ κάτω τὸ ἕνα χέρι της καὶ ξαπλώθηκε στὴ γέφυρα... Καί, τώρα, ξαπλωμένη ἀνάσκελα, γλυστροῦσε σιγὰ-σιγά.

Ὁ Τσάρλ Ντέμορ αἰσθάνθηκε νὰ κλονίζεται τὸ λογικό του καὶ ἔμεινε στὴ θέσι του κρατημένος μᾶλλον ἀσυναίσθητα, χωρὶς νὰ προβῆ σὲ καμμιὰ ἐνέργεια... ὅταν μιὰ σκιὰ ἔσκυψε πάνω στὸ σῶμα τῆς Γκλάντυς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ λογικὸ τοῦ γιατροῦ ἐνήργησε ἀστραπιαίως. Τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ σκόπευσε ψύχραιμα. Οἱ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ἀλλεπάλληλοι, διακόπτοντας τὴ νυκτερινὴ σιγαλιά. Ἡ σκιὰ προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ ὁ Ντέμορ ἐξακολουθοῦσε νὰ πυροβολῇ καὶ δὲν σταμάτησε, παρὰ ὅταν σώθηκαν ἡ σφαῖρες, ἀλλὰ ἡ σκιὰ ἐν τῷ μεταξὺ κυλίστηκε κάτω.

Φωνὲς καὶ σφυρίγματα ἀντήχησαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς πάνω στὸ γιώτ. Πάνω στὴ γέφυρα ἔτρεχαν. Ὁ Ντέμορ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα, βρέθηκε ἐπὶ τόπου. Ἔτρεξε κοντὰ στὸ σῶμα τῆς Γκλάντυς τὴ στιγμή, ποὺ ἡ περίπολος ἔφθανε.

Ὁ ναύκληρος φώναξε:

— Φῶς... φῶς... πηγαίνετε νὰ φέρετε φῶς. Ποιός πυροβόλησε, δόκτωρ;

Ὁ Ντέμορ, γονατισμένος κοντὰ στὸ σῶμα τῆς μνηστῆς του, δὲν ἄκουγε τίποτε. Μὲ φρίκη του εἶχε παρατηρήσει ἕνα κορδόνι, ποὺ ἔσφιγγε τὸν λαιμὸ τῆς κόρης καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ λύσῃ μὲ κινήσεις, ποὺ ἡ συγκίνησις τὶς ἔκαμε σπασμωδικές. Ἦταν ἕνα κορδόνι, ποὺ κατέληγε σ' ἕνα μικρὸ κομμάτι μολύβι καὶ πετάχτηκε σὰν λάσσο. Μιὰ μικρὴ κραυγὴ χαρᾶς βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γιατροῦ. Ἡ Γκλάντυς ζοῦσε! Εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Δὲν ἦταν παρὰ λιποθυμισμένη.

Ἕνας ναύτης ἔφερε μιὰ λάμπα, ποὺ ὁ γιατρὸς τὴν ἅρπαξε ἀμέσως καὶ τὴν ἔστρεψε στὸ μέρος, ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται τὸ πτῶμα, ἀλλὰ μιὰ ἐκπυρσοκρότησις ἀκούστηκε ξηρή, μοναδική. Ἡ σκιὰ κυλοῦσε πρὸς τὰ κάτω, ὁ ναύκληρος πῆγε νὰ τρελλαθῇ.

Ἀλλά, δόκτωρ...

— Πιστεύω πὼς ὁ Βρυκόλακας δὲν θέλησε νὰ πέσῃ ζωντανὸς στὰ χέρια μας.

— Ὁ Βρυκόλακας!...

Ὁ γέρο-ναύκληρος σταυροκοπήθηκε. Ὁ γιατρὸς φώτισε μὲ τὴ λάμπα τὸ μέρος.

— Ὤ!... Αὐτός! μουρμούρισε κλονιζόμενος.

Ἡ τρομερὴ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου Ρῆντυ ἀκούστηκε πίσω του:

— Ποῦ εἶνε, λοιπόν, διάβολε;...

Ἀλλὰ σταμάτησε παγωμένος. Στὰ πόδια του βρισκόταν, μὲ τὸν κρόταφο τρυπημένο ἀπὸ σφαῖρα καὶ τὸ στῆθος κόκκινο ἀπὸ αἵματα, τὸ σῶμα τοῦ Τζὼν Ρῶγγλ!...

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ «Βρυκόλακα τῶν Ὠκεανῶν» ἦταν φοβερὰ εἰς τὰς λεπτομερείας της

Η ΛΥΣΙΣ

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ, ὁ γιατρὸς Ντέμορ καὶ ὁ Μπερτ ἐρευνώντας τὴν καμπίνα τοῦ Ρῶγγλ βρῆκαν ἕνα δοκουμέντο, ποὺ ἔρριχνε ἕνα νέο φῶς στὴν ὑπόθεσι: Ἡ ἀποκάλυψις ἦταν γι' αὐτοὺς τρομερή, ἀλλὰ πιὸ τρομερὴ ἦταν ἡ ἀποκάλυψις, ποὺ ἔκανε ὁ Βρυκόλακας στὸ ἡμερολόγιό του, μὲ ἕνα κυνισμὸ ἀφάνταστο, τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο πῆρε τὴν προσωπικότητα τοῦ πραγματικοῦ Ρῶγγλ.

Γιατὶ ὁ πραγματικὸς Ρῶγγλ, ἀναχωρήσας ἐκ Λονδίνου διὰ νὰ ἐπιβῇ τοῦ «Οὐάϊτ Ἀρρόου» εἰς τοὺς νοτίους γαλλικοὺς λιμένας, ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν Βρυκόλακα εἰς τὴν Μασσαλίαν. Τὸ ἔγκλημα συνέβη ὡς ἑξῆς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀπὸ Παρισίων μέχρι Μασσαλίας ταξειδίου του, ὁ ντέτεκτιβ ἔκαμε τὴ γνωριμία — στὸ βαγκὸν-ρεστωρὰν — ἑνὸς καθηγητοῦ, τοῦ Χέρμπερτ Σνόγουεν. Ἡ συντροφιὰ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστος καί, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς, τοῦ εἶπε πραγματικὰ ποιὸς ἦταν καὶ ποῦ μετέβαινε. Ὁ καθηγητὴς Χέρμπερτ Σνόγουεν — ὁ Βρυκόλακας — ἄγρια κυνηγημένος ἀπὸ τὶς ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης, βρῆκε μιὰ πραγματικὴ εὐκαιρία νὰ γλυτώσῃ, σπρώχνοντας τὸν Ρῶγγλ στὴ θάλασσα, κατὰ ἕνα βραδυνὸ περίπατό των στὴν προκυμαία τῆς Μασσαλίας. Καὶ καθὼς καὶ οἱ δυό των ἦσαν ἄγνωστοι στὸν Τζαίημς Κάουτ, παρουσιάσθηκε στὸ γιὼτ χωρὶς κανένα φόβο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θάλασσα θὰ ξέβραζε τὸ πτῶμα καὶ θὰ ἐπιστοποιεῖτο ἡ ταυτότης του, ὁ Βρυκόλακας φρόντισε νὰ καταστρέψῃ τὰ μηχανήματα τοῦ ἀσυρμάτου τοῦ γιώτ. Ἀλλὰ ὁ Στὸν γιατὶ εἰδοποίησε τὸν Ντέμορ ὅτι θὰ τοῦ ἔκανε φοβερὲς ἀποκαλύψεις; Μήπως συνέβαινε τίποτε; Καὶ μὲ μιὰ σφαῖρα ἀνάγκασε τὸν δυστυχῆ νέο νὰ σωπάσῃ γιὰ πάντα, ἐνῷ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ πῆ, παρὰ ὅτι παρετήρησε τὸν νέο Χόννιγκτον νὰ ἀκροβατῇ γιὰ νὰ βλέπῃ μέσα στὴν καμπίνα τῆς κυρίας Μπένθαμ.

Ἀνέφερε ἀκόμα στὸ «Ἡμερολόγιό» του ὁ καθηγητὴς Χέρμπερτ Σνόγουεν, ποὺ ἦταν ἕνας πραγματικὸς Σκῶτος καθηγητής, ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Σκωτία. λόγῳ κάποιας ἀποπείρας βιασμοῦ κατὰ μιᾶς μαθητρίας, τὰ τῆς δολοφονίας τῆς καμαριέρας Μπέττυ, στὴν καμπίνα τῆς ὁποίας μπῆκε λίγα λεπτὰ προ τοῦ κ. Μπῆκον. Ὕστερα τὰ κατὰ τὴν δολοφονίαν τῆς κυρίας Μύλλερ, τὴν ὁποίαν πρῶτα ἐφρόντισε νὰ κατακτήσῃ. Τοῦ ἔδωσε συνέντευξι γιὰ ἕνα βράδυ στὴ γέφυρα. Ἀλλὰ ἐκεῖ αὐτὸς τῆς ζήτησε ὅ,τι ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ, παρὰ γιὰ μιὰ μόνη φορά: τὴ ζωή της.

Ἡ ἀπόπειρα κατὰ τῆς Γκλάντυς — ἡ πρώτη — ἦταν ἕνα ἀριστούργημα ἐγκληματικῆς σκέψεως, ἀπιστεύτως παράτολμο. Ἡ ὑποκατάστασις τοῦ μαννεκὲν ἦταν ἕνα σχέδιο πραγματοποιήσεως τῶν σαδιστικῶν του ἐνστίκτων μεγαλοφυές. Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς Ντέμορ ἀγρυπνοῦσε. Συνεπῶς ἦταν ἕνα ἐμπόδιο στὰ σχέδιά του. Ἔπρεπε νὰ λείψῃ. Καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ γιατρὸς διέφυγε τὸν κίνδυνο.

Ἐδῶ σταματοῦσαν αἱ ἔγγραφοι ἐξομολογήσεις, ποὺ ὁ Βρυκόλακας ἔκανε μὲ ἕνα ἀφάνταστο κυνισμό. Τὰ ὑπόλοιπα ἦσαν γνωστὰ σ' ὅλους. Ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Πᾶμε ν' ἀναπνεύσωμε λίγο στὴ γέφυρα. Πνίγεται κανεὶς ἐδῶ.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐγκατέλειψαν τὴν καμπίνα τοῦ ψευδο-Ρῶγγλ καὶ ξανανέβηκαν στὴ γέφυρα. Ὁ ὁρίζων ἄρχιζε νὰ ἀσπρίζῃ σιγὰ-σιγά. Ἡ αὐγὴ πλησίαζε. Ὁ Μπὲρτ γύρισε ἀπότομα στὸν γιατρό:

— Θὰ θέλατε, δόκτωρ, νὰ μάθετε γιατί ὁ κ. Κάουτ ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ προσεγγίσῃ ἀπ' τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα κι' ὕστερα;

— Δὲν μὲ νοιάζει. Παρητήθην ἀπὸ κάθε σχετικὴ ἐρώτησι.

— Ἔ! καλά. Τώρα μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, γιατὶ ἡ πρῶτες ἐφημερίδες ποὺ θὰ διαβάσετε, μόλις φθάσουμε στὸ Παντάγκ, θὰ σᾶς ποῦν τὴν ἀλήθεια.

Ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ ἄναβε ἕνα σιγαρέττο μὲ ἀδιαφορία. Ἤρεμε αὐτός. Ἀλλὰ ὁ Ντέμορ στάθηκε περίεργος.

— Δὲν ἀγνοεῖτε, ἤρχισε ὁ κ. Μπέρτ, ὅτι ὁ κ. Τζαίημς Κάουτ εἶνε ἕνας τῶν πιὸ σπουδαίων χρηματιστῶν τοῦ Γουὼλλ-Στρήτ. Ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ παίξῃ πολὺ σκληρὰ κατὰ τοῦ προέδρου Ρούζβελτ, τοῦ ὁποίου εἶνε ἄσπονδος ἐχθρός. Ἔλαβε μέρος ἐναντίον ὅλων τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ προέδρου. Διέθεσε ἑκατομμύρια στὴν πάλη του αὐτὴ καὶ συμπεριεφέρθη ἀφρόνως κάπως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐκδοθῇ ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον του, τὸ ὁποῖον ἔμαθε εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

— Διάβολε, ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω μουρμούρισε ὁ Ντέμορ.

— Ὁ κ. Κάουτ, συνέχισε ὁ Μπέρτ, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπισημανθῇ ἡ θέσις τοῦ γιὼτ καὶ γι' αὐτὸ διέταξε τὸν Στὸν νὰ καταστρέψῃ τὸν πομπὸ τοῦ ἀσυρμάτου του, εἰς τρόπον ὥστε, ἂν κανένας μυστικὸς ἀστυνομικὸς πράκτωρ τῆς ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας βρισκόταν πάνω στὸ γιὼτ — ὁ κ. Κάουτ εἶνε ἐξαιρετικὰ φιλύποπτος — νὰ μὴ μπορῇ νὰ εἰδοποιήσῃ. Γιὰ τὸν λόγο δὲ νὰ μὴν παραδοθῇ στὶς ἀμερικανικὲς Ἀρχές, ἀπέφυγε νὰ προσεγγίσῃ σὲ λιμένας Κρατῶν συνδεομένων διὰ σχετικῶν συμβάσεων μὲ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

— Καὶ ὁ κ. Κάουτ ἐξέλεξε τελικῶς τὴ Σουμάτρα; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ναί, γιατὶ ἐλπίζει ὅτι ἡ ὁλλανδικὴ Κυβέρνησις δὲν θὰ τὸν ἐκδώσῃ.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν τώρα φωτεινός. Ὁ ἀγέρας ἦταν δροσερός.

Προφανῶς, εἶπε σὲ λίγο ὁ Ντέμορ, τὸ πᾶν εἶνε ἁπλοῦν, ἀλλὰ γιὰ πέστε μου, γιατί χθὲς τὸ βράδυ προσποιούσασθε πὼς κοιμόσαστε;

— Χμ! προσπαθοῦσα νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς κ. Μπένθαμ, ἡ ὁποία μ' ἐνδιρφέρει.

— Ἆ!...

Χαμογέλασε.

— Πιστεύω πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ πᾶμε ν' ἀναπαυθοῦμε, προέτεινε ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν μὲ μιὰ χειραψία καὶ ὁ γιατρὸς κατέβηκε κάτω. Μετὰ ἕνα μικρὸ δισταγμὸ διηυθύνθηκε στὴν καμπίνα τῆς δεσποινίδος Χάγκ καί, πολὺ σιγά, μισάνοιξε τὴν πόρτα.

Ἡ νέα κόρη ἐκοιμᾶτο ἥσυχα μὲ τὰ μπράτσα διπλωμένα, σὰν νὰ ἔσφιγγε κάποιον στ' ὄνειρό της πάνω στὸ στῆθος της...

Ὁ Ντέμορ ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἀπεμακρύνθη, σφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι. Στὴ γωνιὰ τοῦ διαδρόμου ἔπεσε πάνω στὸν γέρο-Τζόε καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Ὤ!... κύριε δόκτωρ!

— Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία, Τζόε!

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΛ. ΚΟΥΠΡΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐλιάβ, θέλεις νὰ σὲ κάνω βασιλέα τῆς Ἰουδαίας καὶ τοῦ Ἰσραήλ; Θέλεις νὰ βασιλέψῃς στὴ Μεσοποταμία καὶ στὴ Συρία, στὴ Βαβυλῶνα καὶ τὴν Πάθικα;

— Ὄχι, βασίλισσά μου, ἐσένα μόνο θέλω...

— Ναί, θὰ εἶσαι ὁ κύριός μου. Ὅλες ἡ νύχτες μου θἆνε δικές σου. Ἡ κάθε μου λέξις, τὸ κάθε βλέμμα μου, ὁ κάθε ἀναστεναγμός μου θἆνε δικός σου. Γνωρίζεις τὴ λέξι ποὺ ἀνοίγει τὶς πόρτες τοῦ παλατιοῦ. Ἀπόψε θὰ μπῇς καὶ θὰ τοὺς σκοτώσῃς! Θὰ τοὺς σκοτώσῃς καὶ τοὺς δυό!

Ὁ Ἐλιάβ θέλησε κάτι νὰ πῇ, ἀλλὰ τραβῶντας τον πρὸς αὐτήν, ἡ βασίλισσα κόλλησε τὰ καφτά της χείλη καὶ τὴ γλῶσσα της ὅλο φωτιὰ στὸ στόμα τοῦ νέου. Κράτησε πολὺ κι' ἦταν πολὺ ἀφάνταστο, σκληρό...

Ἔπειτα σπρώχνοντάς τον ἀπότομα, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ κοφτὴ καὶ προστακτική:

— Πήγαινε!

Καὶ ὑποταγμένος, ὁ Ἐλιάβ ἀπήντησε:

— Ὑπακούω!

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΚΑΙ ΑΔΕΙΑΝΗ

Βάλε με σὰν σφραγῖδα στὴν καρδιά σου...
Σὰν σφραγῖδα κλεῖσε με στὴν ἀγκαλιά σου...
Γιατὶ ὁ Ἔρωτας εἶνε τόσο δυνατὸς ὅσο ὁ Θάνατος...
Καὶ σκληρὴ σὰν τὸν Θάνατο εἶνε ἡ Ζήλεια.

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν ἡ ἕβδομη τοῦ μεγάλου ἔρωτα τοῦ Σολομῶντος.

Παράξενα, γλυκὰ καὶ βαθειὰ τρυφερὰ ἦταν τὴ νύχτα ἐκείνη τὰ χάδια τοῦ βασιληᾶ καὶ τῆς Σουλαμίτιδος. Θὰ ἔλεγε, κανεὶς πὼς μιὰ ὀνειροπόλησις μελαγχολική, ἕνα ἀόριστο προαίσθημα, σκέπαζαν μὲ μιὰ ἐλαφρὴ σκιὰ τὰ λόγια, τὰ φιλιὰ καὶ τὰ ἀγκαλιάσματα τῶν ἐρωτευμένων.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ Σουλαμῖτις θαύμαζε τὸν οὐρανό, ὅπου τὸ ἡλιοβασίλεμα σβύνοντας τὰ φῶτά του χανότανε μπρὸς στὴ νικήτρια νύχτα.

Ἡ ματιά της στάθηκε στὸ φῶς ἑνὸς ἄστρου ποὺ τρεμόσβυνε σιγανά.

— Πῶς εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἄστρου αὐτοῦ, ἀγαπημένε μου;

—Ὀνομάζεται Σοπτάν, ἀπήντησε ὁ Σολομών. Εἶνε ἄστρο ἱερό. Οἱ μάγοι τῆς Ἀσσυρίας διατείνονται πὼς ἡ ψυχὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων κατοικεῖ σ' αὐτὸ μετὰ τὸν θάνατο.

— Κι' ἐσύ, βασιληᾶ μου, τὸ πιστεύεις;

Ὁ Σολομὼν δὲν ἀπήντησε. Μὲ τὸ δεξί του χέρι κρατοῦσε τὸ κεφάλι τῆς Σουλαμίτιδος, μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει κι' ἐκείνη ἔνοιωθε στὰ μαλλιά της, στὸ μέτωπό της, σ' ὁλόκληρο τὸ εἶναί της τὴν μυρωμένη ἀνάσα τοῦ βασιληᾶ.

— Ἴσως, ἀγαπημένε μου, ξαναβρεθοῦμε μετὰ τὸ θάνατό μας; ρώτησε ἡ Σουλαμῖτις ἀνήσυχη.

Ἀλλὰ ὁ βασιληᾶς σιωποῦσε πάντα.

— Πές μου κάτι, ἀγαπημένε μου, ἐπέμενε ντροπαλά.

— Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων εἶνε μικρή, ἀλλὰ ὁ χρόνος εἶνε ἀτέλειωτος καὶ ἡ ὥρα ἄφθαρτη. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος πεθάνῃ, τὸ σῶμά του σαπίζει καὶ χρησιμεύει γιὰ λίπασμα στὴ γῆ. Ἡ γῆ τρέφει τὰ στάχια, τὰ στάχια ἔχουν τὸ σπόρο καὶ ὁ ἄνθρωπος τρώει αὐτὸν τὸν σπόρο γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ κορμί του.

»Χιλιάδες χιλιάδων αἰῶνες περνοῦν, ὅλα ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὅμοια μὲ τὰ μέταλλα, τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, ἐπαναλαμβάνονται καὶ οἱ ἄνθρωποι. Μέσα στὸν πολύμορφο στρόβιλο τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὕλης καὶ μεῖς, ἀγαπημένη μου, θὰ ἐπαναληφθοῦμε. Εἶμαι τόσο βέβαιος γι' αὐτό, ὅσο βέβαιος εἶμαι πὼς θὰ βρῶ ἀργὰ ἢ γρήγορα σ' ἕνα σάκκο γεμᾶτο ὡς τὰ χείλη ἀπὸ ἄμμο τῆς θάλασσας, τὸ μόνο πολύτιμο σαφεῖρι ποὺ θἆχαν ρίξει μέσα.

— Θὰ συναντηθοῦμε, Σουλαμῖτις, χωρὶς νὰ ἀναγνωρίσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ οἱ καρδιές μας θὰ ζητοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ ἀγωνία καὶ ἔκστασι. Γιατὶ συναντηθήκαμε κι' ἄλλοτε γλυκειά μου, ὡραία μου, Σουλαμῖτις, ἀλλὰ δὲν τὸ θυμώσαστε πιά...»

— Πῶς, ὄχι, βασιληᾶ μου! Τὸ θυμᾶμαι. Ὅταν ἐκεῖ, ὄρθιος στὸ παράθυρό μου μοῦ φώναξες: «Ἔλα, πολυαγαπημένη μου, τὰ μαλλιά μου εἶνε γιομᾶτα ἀπ' τὴ νυχτερινὴ δροσιά», σ' ἀνεγνώρισα, σὲ θυμήθηκα καὶ ἡ καρδιά μου σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ καὶ τρόμο. Πές μου, βασιληᾶ μου, πές μου, Σολομών: Ἂν αὔριο πεθάνω, θὰ σκέπτεσαι ἀκόμα τὴν παρθένα σου τῆς κληματαριᾶς, τὴν ξανθειά σου Σουλαμίτιδα;

Κι' ὅλος συγκίνησι ὁ βασιληᾶς τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ψιθύρισε:

— Μὴ μιλᾷς ἔτσι! Μὴ ξαναμιλήσῃς ποτὲ ἔτσι, Σουλαμῖτις! Εἶσαι διαλεγμένη ἀπὸ τὸ Θεό, εἶσαι ἡ ἀληθινὴ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου, ὁ θάνατος δὲν θὰ σ' ἀγγίξῃ!

Ἔξαφνα ὁ δυνατὸς ἦχος τοῦ ἀτσαλιοῦ ἁπλώθηκε παντοῦ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Γιὰ πολλὴ ὥρα ἄγριος, ἐξακολουθοῦσε νὰ πάλλῃ καὶ νὰ ἠχῇ στὸν ἀέρα κι' ἀφοῦ ἔσβυσε, ἡ ἀτμόσφαιρα ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὰ κύματά του.

— Εἶνε τὸ μυστήριο ποὺ τελείωσε στὸ ναὸ τῆς Ἴσιδος, εἶπε ὁ Σολομών.

— Φοβᾶμαι, ἀγαπημένε μου; μουρμούρισε ἡ Σουλαμῖτις. Ἕνας σκοτεινὸς φόβος πλημμύρησε τὴν ψυχή μου... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Δὲν πρόφθασα νὰ δοκιμάσω ἀκόμα τὸ ἀγκάλιασμά σου. Φίλησέ με, σφίξε με ἀκόμα πιὸ κοντά σου... Βάλε με σὰν σφραγῖδα στὴν καρδιά σου, σὰν σφραγῖδα κλεῖσε με στὴν ἀγκαλιά σου...

— Μὴ φοβᾶσαι τὸν θάνατο, Σουλαμῖτις. Ὁ ἔρωτας εἶνε δυνατός, ὅσο ὁ θάνατος. Διῶξε μακρυά σου αὐτὲς τὶς θλιβερὲς σκέψεις... Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τοὺς πολέμους τοῦ Δαυΐδ; Τὰ συμπόσια καὶ τὰ κυνήγια τοῦ Φαραὼ Σουσακίμ; Θέλεις νὰ ἀκούσῃς ἕνα ἀπὸ τὰ παραμύθια ποὺ γράφουν στὸ χωριὸ τοῦ Ὀφίρ; Θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Βακραμαντίτι;

— Ναί, βασιληᾶ μου! Ἡ καρδιά μου, τὸ ξέρεις καλά, γεμίζει ἀπὸ εὐτυχία ὅταν σ' ἀκούῃ. Θέλω ὅμως πρῶτα νὰ σοῦ κάνω μιὰ παράκλησι.

— Ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, Σουλαμῖτις! Ζήτησέ μου τὴ ζωή μου καὶ θὰ τὴν κάνω δική σου μ' εὐτυχία. Ἡ μόνη μου λύπη θὰ εἶνε πὼς σοῦδωσα τόσο λίγο εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀγάπης σου.

Τότε μέσα στὸ μισοσκόταδο ἡ Σουλαμῖτις εἶχε ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο· μὲ τὰ δυὸ χέρια της ἀγκάλιασε τὸν βασιληᾶ καὶ μουρμούρισε στ' αὐτί του:

— Σὲ παρακαλῶ, ὅταν ξημερώσῃ, νὰ πᾶμε μαζὶ στ' ἀμπέλι, ἐκεῖ ὅπου κάτω ἀπὸ ἕνα πέτρινο τοῖχο, ἀνάμεσα στὸ πράσινο φύλλωμα τῶν κέδρων καὶ τῶν κυπαρισσιῶν, μὲ τὰ δυὸ χέρια σου μοῦ πῆρες τὴν ψυχή. Σοῦ τὸ ζητῶ, ἀγαπημένε μου... Ἐκεῖ θὰ σοῦ ξαναδώσω τὰ χάδια μου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ

Ἀναμνήσεις τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς

Πῶς ἀπέθανεν ἡ Μιμὴ τῶν Μποὲμ

Ἡ δημοφιλὴς ἡρωῒς τοῦ Μυρζὲ

Εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῆς Γαλλίας» ἐδημοσιεύθη μια πολὺ ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ κ. Καρόλου Ντορνιέ, ἐπιγραφομένη: «Ἕνας μάρτυς τῆς ζωῆς τῶν φιλολογικῶν Μποέμ», διὰ τὸν πρύτανιν, μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, τῶν Γάλλων ἰατρῶν, τὸν Εὐγένιο-Φραγκῖσκο Ιουμπέν, ποὺ ἀπέθανε 97 ἐτῶν.

Ἡ κόρη τοῦ γιατροῦ ἀνεκοίνωσε εἰς τὸν κ. Ντορνιὲ τὶς ἀναμνήσεις, ποὺ ὁ πατέρας της εἶχε συγκεντρώσει καὶ ποὺ εἶνε ἡ ἱστορία των σχέσεων, ποὺ εἶχε μὲ τοὺς συγγραφεῖς τῆς φιλολογικῆς Μποέμ.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς μελέτης ἀναφέρει ἀναμνήσεις γιὰ τὸν Μπωντελαίρ, τὸν Μυρζέ, τὸν μεγάλο ζωγράφο Κουρμπὲ καὶ ἄλλους.

* * *

Ἰδοὺ ἡ ἀφήγησις τῆς τελευταίας ἀσθενείας τῆς περίφημης Μιμῆς τοῦ Ἀνρὺ Μυρζέ:

«Περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου 1848, ὁ Μυρζὲ μὲ παρεκάλεσε νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου, ποὺ ἦταν τότε στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο τῶν Παρισίων εἰς τὴν ὑπηρεσία τοῦ ἰατροῦ Κλεμάν, ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ νοσοκομεῖο γιὰ τὴ Μιμή. Ὁ ἀδελφός μου μοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ ζητοῦσε τὸ εἰσιτήριο, ἀλλ' ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν τόσο εὔκολο ὅσο τὸ νόμιζα ἐγώ.

»Ὁ Κλεμάν, εὐγενής, δὲν ἔκαμε καμμιὰ δυσκολία. Πῆγα τὸ εἰσιτήριο στὸ σπίτι τοῦ Μυρζέ, καθόταν τότε στὴν ὁδὸ Μαζαρίνου καὶ ἤμην ἀποφασισμένος, ἂν δὲν εὕρισκα κανέναν ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μιμή, νὰ μὴν τῆς δώσω τὸ εἰσιτήριο καὶ νὰ ξαναγυρίσω ἀργότερα.

»Μοῦ ἄνοιξε ἡ Μιμή. «Ὁ Ἀνρὺ εἶνε μέσα; ρώτησα. — Ὄχι, μοῦ ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ ξεύρω γιατί ἔρχεσθε». Ἐγὼ ἐδίσταζα, μὰ συνέχισε ἔτσι: «Ἐγὼ ἀκριβῶς θέλω νὰ πάω στὸ νοσοκομεῖο, μόνη μου τὸ ζήτησα. Τὰ πεντακόσια φράγκα τοῦ Ἀλφρὲδ ντὲ Βινὺ (τοῦ μεγάλου ποιητοῦ) ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἔχουν τελειώσει (περὶ τὰ τέλη τοῦ 1847, χάρις στὴ γενναιόφρονα σύστασι τοῦ Ἀλφρὲδ ντὲ Βινύ, ὁ Μυρζὲ εἶχε ἐπιτύχει πεντακόσια φράγκα ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία). Δὲν ἔχουμε πεντάρα, βρίσκομαι ἄρρωστη, ἐλεεινὰ ἄρρωστη, φωτιὰ δὲν ἔχω, οὔτε καὶ γιατρικά, δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδωπέρα». Τὴν ἑπομένη βρισκόταν στὸν ἀριθμὸ 8 τῆς αἰθούσης τῶν γυναικῶν. Πέρασαν ὀκτὼ μέρες. Ὁ Μυρζὲ δὲν πῆγε νὰ τὴ δῆ. Ἡ Μιμὴ παρεπονέθηκε πολὺ στὸν ἀδελφό μου. Ὁ Ἀνρὺ τὴν ἐγκατέλειπε, δὲν τὴ σκεπτόταν πιὰ καὶ δὲν εἶχε πεντάρα νὰ δώσῃ στὶς νοσοκόμες ποὺ τὴν ὑπηρετοῦσαν: Τῆς κάναν μοῦτρα. τὴν περιποιόταν ἄσχημα, ἐλεεινά, τὰ τίλια της ἦσαν πάντα κρύα. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἔθιμο νὰ δίνῃ ὁ ἀσθενὴς κάθε τόσο στὴ νοσοκόμο μισὸ φράγκο ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ φτωχοὶ συμμορφωνόταν ἀπὸ φόβο μὴ τοὺς ἀμελήσουν ἐντελῶς ἡ νοσοκόμες.

»—Ἡ Μιμὴ παραπονεῖται πολὺ ποὺ δὲν σὲ βλέπει, εἶπα στὸν συνεργάτη μου.

»Τί θὲς νὰ κάνω; Συχνὰ δὲν ἔχω οὔτε νὰ τῆς ἀγοράσω ἕνα μπουκετάκι βιολέττες μιᾶς δεκάρας.

»—Πάρε μαζί σου μονάχα τὸ μπουκέτο τῆς καρδιᾶς της, τοῦ ἀπήντησα κι' ἐγώ, χρησιμοποιῶντας τὴ συνηθισμένη του ἰδιότροπη φρασεολογία του, ἀλλὰ τέλος πάντων, πήγαινε νὰ τὴ δῆς. Εἶνε ἄρρωστη βαρειὰ σοῦ λέω.

»—Θὰ πάω.

»Κατόπι πρόσθεσε:

»—Ξέρω κάτι δασάκια κατὰ τοῦ Βοζιράρ, σὲ λίγες μέρες πιὰ θἄχουνε βγῆ βιολέττες, θὰ τῆς μαζέψω μερικὲς καὶ θὰ τῆς πάω.

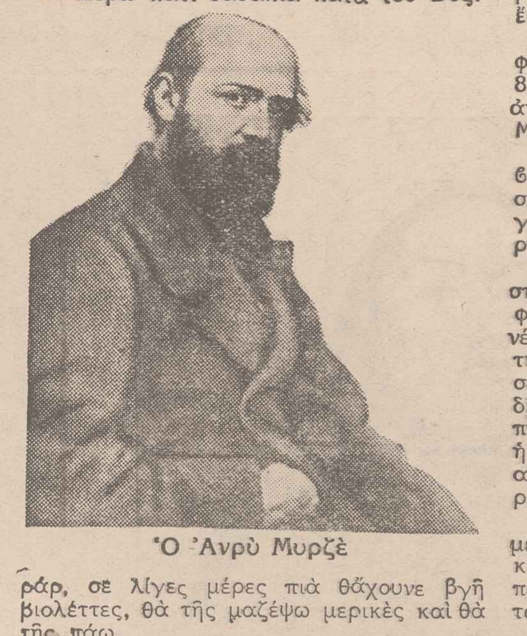

Ὁ Ἀνρὺ Μυρζὲ

»Κατὰ τὴν ἀσθένειά της, ποὺ διήρκεσε ἔξη ἑβδομάδες ἀκόμα, πῆγε ὅλο κι' ὅλο ἄλλες δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸ πολύ. Μονάχα τὴν Κυριακὴ ἐπέτρεπαν τὶς ἐπισκέψεις, εἶνε ἡ ἀλήθεια, καὶ ὑποχρεωνόταν νὰ περνᾷ καὶ ὡς ὁ σύζυγος τῆς ἄρρωστης.

Ἡ Μιμὴ Πενσὸν

»Κι' ἔπειτα ἦταν κι' ἐκεῖνο τὸ ζήτημα τῶν 2—3 φράγκων, ποὺ ἡ Μιμὴ τοῦ ζητοῦσε ἐπίμονα, γιὰ τὶς νοσοκόμες, κι' αὐτὸς δὲν εἶχε ἴσως πάντα νὰ τῆς δώσῃ. Ἐκτὸς ἀπ' τὰ λίγα ποὺ κέρδιζε στὸν «Κορσάρο», εἶχε μονάχα τὴ σύνταξι ἑνὸς μικροῦ περιοδικοῦ γιὰ μόδες, ποὺ δὲν ἀπέφερε περισσότερα ἀπὸ τριάντα φράγκα τὸν μῆνα κι' ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ νοῖκι, νὰ ντυθῇ καὶ νὰ φάῃ.

»Κάθε φορὰ ποὺ τοῦ παραπονιόμαστε, ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγώ, πὼς δὲν πηγαίνει νὰ τὴ δῇ, στενοχωριόταν, θύμωνε καὶ ἡ ἀπάντησίς του στερεότυπα ἦταν: «Δὲν ἔχω πεντάρα!»

»—Λοιπόν; εἶπε ἕνα βράδυ στὸν ἀδελφό μου, στὸ καφενεῖο τῆς Ροτόντας, ὅπου πῆγε νὰ τοῦ φέρῃ τὴν εἴδησι αὐτή.

»—Πάει, τελείωσε! ἀποκρίθηκε σχεδὸν ψιθυριστὰ ὁ Εὐγένιος, πέθανε σήμερα τὴ νύκτα.

»Ὁ Μυρζὲ πῆγε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο, σκούπισε μερικὰ δάκρυα καὶ βγῆκε ἔξω.

»Στὴν ἐπίσκεψι τῆς ἑπομένης, ὁ ἀδελφός μου περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπ' τὸν ἀριθμὸ 8, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν· ἀνατρίχιασε: ἡ νεκρὴ τοῦ μιλοῦσε, ἡ Μιμή!

»—Ἀ! τοῦ εἶπε, νὰ ξεύρετε πῶς φοβήθηκα προχθὲς τὴ νύκτα! Ἡ δυστυχισμένη ἡ πλαϊνή μου πέθανε, δὲν θ' ἀργήσω πιὰ κι' ἐγὼ νὰ πεθάνω, κι' ὁ Ἀνρὺ δὲν ἔρχεται νὰ μὲ δῆ!

»Ὅταν μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο ἡ Μιμή, στὸ διπλανό της κρεββάτι ἦταν μιὰ ἄλλη φθισική. Γρήγορα συνδέθηκαν· τὸ ἴδιο, νέες κι' ἡ δυό, ἴδια φτώχεια, ἴδια ἀθλιότης. Μιλοῦσαν μαζὶ σὰν καλὲς γειτόνισσες κι' ὅταν ὁ ἀδελφός σου πήγαινε νὰ δῇ τὴ Μιμή, τὸ νούμερο ἑπτὰ πάντα ἔπαιρνε μέρος στὴ συνομιλία σὲ βαθμὸ ποὺ ἡ καλόγρηα, ποὺ ἦταν καινούργια στὴν αἴθουσα, φαντάσθηκε ὅτι αὐτὸς ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὴ κι' ὄχι γιὰ τὴ Μιμή.

»Ἕνα πρωῒ εἶχε φθάσει στὸ νοσοκομεῖο λίγα λεπτὰ ἀργά. Ἡ ἐπίσκεψις εἶχε κιόλας περάσει τὸν ἀριθμὸ ὀκτώ. «Ἡ προστατευομένη σας πέθανε τὴ νύκτα», τοῦ εἶπε σιγὰ ἡ ἀδελφή.

»Ὁ ἀδελφός μου, ποὺ περίμενε κάθε πρωῒ νὰ βρῇ τὸ κρεββάτι ἄδειο, δὲν ἀπόρησε καθόλου καὶ δὲν φρόντισε ἔτσι διόλου νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν πληροφορία. Ὅταν γύρισε σπίτι μας, μοῦ διηγήθηκε τὴν παρεξήγησι καὶ ἀμέσως ἀρχίσαμε ν' ἀναζητοῦμε τὸν Μυρζὲ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσωμε τί συνέβη. Ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ τὸν βροῦμε πουθενὰ καὶ ὁ Εὐγένιος τοῦ ἔγραψε ὅτι ἡ Μιμὴ ἀναστήθηκε καὶ ὅτι χαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές της νὰ πᾶνε τὸν Ἀνρύ. «Κύτταξε, λοιπόν, τοῦ ἔγραφε, νὰ κάνῃς γρήγορα ὅσο μπορεῖς, γιατὶ ἴσως νὰ μὴν τὴ βρῇς ζωντανή!»

»Τὴν ἄλλη μέρα βρίσκω τὸν Μυρζὲ στὸν «Κουρσάρο». «Θὰ πάω τὴν Κυριακή. δίχως ἄλλο!» μοῦ εἶπε. Ὅταν ὅμως ἦλθε ἡ Κυριακή, ἡ φτωχειὰ ἡ Μιμὴ εἶχε μεταφερθῆ πιὰ ἀπὸ δυὸ μέρες ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο στὸ νεκροτομεῖο.

»Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια γιὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ποὺ δὲν τὸ περίμενε καθόλου πὼς θὰ γινόταν μιὰ μέρα σχεδὸν τόσο διάσημη ὅσο κι' ἡ Ἐλοΐζα κι' ἡ Μανόν, ποὺ ὁ Μυρζὲ δημιούργησε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἴσως κι' ἐγὼ θ' ἀπέφευγα νὰ θίξω τὸν θρῦλο αὐτόν, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ξεύρω πιὰ ὅτι οἱ θρῦλοι δὲν κλονίζονται ἔτσι εὔκολα, ὅσο τοὺς διαψεύδεις, τόσο περισσότερο αὐτοὶ δυναμώνουν.

»Ἐγὼ διηγήθηκα ξερὰ τὰ γεγονότα, κανένα δὲν κατηγορῶ, οὔτε καὶ δικαιολογῶ κανένα.

»Γιὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς σωστὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶνε ἀνάγκη νὰ θυμηθοῦμε ὅτι, πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ Μιμὴ τοῦ μυθιστορήματος, ἡ Μιμὴ τῆς πραγματικότητος ἦταν παντρεμένη καὶ ὅτι εἶχε γνωρίσει πολλοὺς πρὶν συνδεθῇ μὲ τὸν Μυρζέ, χωρὶς νὰ ξεχάσουμε ἐπίσης πὼς πολὺ συχνὰ ἄφησε τὸν ἐραστή της γιὰ νὰ τρέχῃ μὲ διαφόρους ἄλλους. Τέτοια ποὺ ἦταν λοιπόν, ἆρά γε τὴν ἀγάπησε κάπως; Νομίζω πὼς εἶνε βέβαιο. Γιατί ὅμως δὲν πήγαινε νὰ τὴ δῇ πιὸ συχνὰ κατὰ τὴ μακρὰ καὶ θλιβερὴ περίοδο τῆς ἀσθενείας της; Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ φόβος τοῦ νὰ παρουσιάζεται μπροστά της μ' ἄδεια χέρια καὶ ν' ἀκούῃ τὰ παράπονά της γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ ἦταν ἡ κυρία αἰτία τῆς μισοεγκαταλείψεώς της».

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΟΡΝΙΕ

Σταυρόλεξον

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1												■	■
2							■						■
3			■					■					
4			■					■					
5						■		■					■
6				■				■			■	■	
7				■			■						
8							■				■		
9			■						■		■		
10	■				■								■
11						■		■				■	
12						■							
13		■	■					■					■

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ. — 1) Πολιτεία τῆς Βορ. Ἀμερικῆς. 2) Μία τῶν νησίδων τῆς Βενετίας. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ θεῖα. 3) Ποταμὸς τῆς Ν. Γαλλίας. Γένος μεγαλοσώμων μυρμήκων τῶν θερμῶν χωρῶν. Διαπρεπὴς Γάλλος πολιτικός. 4) Ἄρθρον (δοτ.) Ἡ βορειοτέρα τῶν νήσων τῆς Ἰαπωνίας. Ἔφεδρος Τοῦρκος στρατιώτης. 5) Ἰταλὸς ἀρχαιολόγος ἐκ τῶν ἐξερευνητῶν τῆς Κρήτης. Τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος. 6) Πορτογαλικὴ κτῆσις εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῶν Ἰνδιῶν. Πορθμὸς μεταξὺ Αὐστραλίας καὶ Τασμανίας. Προσωπικὴ ἀντωνυμία β΄ προσώπου (αἰτ.) 7) Ἄπαντα. Λεπτὸν νῆμα. Τεμπέλη. 8) Πτηνόν. Νομισματικὴ μονὰς τῆς Λεττονίας. Παρακελευσματικὸν μόριον. 9) Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν τσάρος. Ψυχοπάθεια μετ' ἐξασθενήσεως τῆς διανοίας. Νότα. 10) Νομισματικὴ μονὰς τῆς Βραζιλίας. Ἡμαρτημένος συλλογισμὸς ἑκουσίως καὶ πρὸς ἀπάτην. 11) Πόλις τῆς Φλωρίδος. Βενετὸς διατελέσας γενικὸς Προνοητὴς τῆς Πελοποννήσου. 12) Ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως. Ὀξύφωνος (αἰτ.) 13) Τὰ ζῶα ποὺ δὲν ἔχουν ὀδόντας. Ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

ΚΑΘΕΤΩΣ. — 1) Ἀρχαῖος σοφιστὴς (κλητ.) Ἀγγλικὴ νῆσος ἐν τῇ Ἰρλανδικῇ θαλάσσῃ. 2) Παλαιὸν θρήσκευμα. 3) Ἰδοῦ. Ὁ μέγιστος θεὸς τῶν Χαναναίων καὶ τῶν Φοινίκων. Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 4) Ὁ ἀνήκων εἰς μίαν μεγάλην εὐρωπαϊκὴν φυλήν. (κλητ.). Μέρος τοῦ σώματος (γεν. πληθ.) 5) Μέταλλον σπανιώτατον. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας. 6) Πόλις τῆς Πολωνίας. Ἀρχαία πόλις τῆς Μυσίας. 7) Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου. Πολιτεία τῆς Βορ. Ἀμερικῆς. 8) Ἄρθρον (θηλ. πληθ.) Ὄνομα ἐνδόξων βασιλέων τῆς Νορβηγίας. 9) Πολιτεία τῆς Βορ. Ἀμερικῆς. Πόλις τῆς Γερμανίας ὅπου ὁ Ναπολέων ἐνίκησε τοὺς Πρώσσους. 10) Πολιτικὴ κίνησις ἐν Ἰταλίᾳ ἀρξαμένη τῷ 1878 τείνουσα εἰς τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν θεωρουμένων ἰταλικῶν κρατῶν μετὰ τῆς Ἰταλίας. 11) Μία ἐκ τῶν τριῶν πρώτων μουσῶν. Γάλλος στρατηγὸς πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὲρ τοῦ Ναπολέοντος κατόπιν δὲ ἐκδιωχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν Ρώσσων. 12) Ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου. Πόλις ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ τὸν προφήτην Ἱερεμίαν ἠκούσθη φωνή. Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν ὅρος. 13) Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν νιφάς. Τουρκικὸν καὶ αἰγυπτιακὸν σκέπασμα τῆς κεφαλῆς. Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

Π. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ προηγούμενον 19ον φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ».

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ. — 1) Σάτυρα. Λάρισα. 2) Ὄπος. Ἔρως. 3) Ρέ. Ρίς. Ράς. Κά. 4) Ὅτε. Ἀό. Ὅς. Σίκ. 5) Φὸρδ. Σός. Ρενώ. 6) Ἧσσον. Σέλας. 7) Ἄν. Μή. 8) Μπάρι. Μιαμί. 9) Παπᾶ. Δὶς. Σπάπ. 10) Ὅλο. Τό. Πά. ΟΛΠ. 11) Γά. Χόγ. Ἄδε. ΑΕ. 12) Ὁ. Ρώμη. Θανή. 13) Σκέλος. Ἰμάμης.

ΚΑΘΕΤΩΣ. — 1) Στροφή. Μπόγος. 2) Ἔτος. Πάλα. 3) Τό. Ἔρς. Ἀπό. Ρέ. 4) Ὕπρ. Δό. Ρά. Χώλ. 5) Ροιά. Ναί. Τόμο. 6) Ἄσσος. Δόγης. 7) Οἱ. Τί. 8) Λέρος. Σπαθί. 9) Ἀράς. Σήμ. Ἀδάμ. 10) Ρώς. Ρέ. Ἴς. Ἕνα. 11) Ἴς. Σέλ. Ἀπό. Ἡμ. 12) Κίνα. Μάλα. 13) Ἀκάκως. Ἱππεύς.

Ν. Κ. Γ. καὶ Π. Γ. Α.

ΜΑΘΗΜΑ 19ον
ΤΟ 20ον ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ΕΥΚΟΛΩΣ - ΔΩΡΕΑΝ
ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ	ΑΓΓΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΑΛΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΙΤΑΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ
θέατρον	theatre	θήατερ	théâtre	τεάτρ	theater	τεάτερ	teatro	τέατρο
μελόδραμα	opera	ὄπερε	opéra	ὀπερὰ	oper	ὄπερ	opera	ὄπερα
ὀπερέττα	operetta	ἐπέρετα	opérette	ὀπερὲτ	operette	ὀπερέτε	operetta	ὀπερέτα
τραγῳδία	tragedy	τραίντζεντυ	tragédie	τραζιεντὶ	trauerspiel	τράουερσπὶλ	tragedia	τραγκέντια
κωμῳδία	comedy	κέμιντυ	comédie	κομεντὶ	lustspiel	λούστσπιλ	commedia	κομέντια
δρᾶμα	drama	ντραῖμε	drame	ντρὰμ	schauspiel	σάουσπιλ	dramma	ντράμα
εἰσιτήριον	billet	μπίλετ	billet	μπιγιὲ	billet	μπιλιὲτ	biglietto	μπιλιέτο
εἴσοδος	entry	ἔντυ	entrée	ἀντρὲ	eingang	ἄινγκαγκ	entrata	ἐντράτα
ἔξοδος	way out	γουαίϋ ἄουτ	sortie	σορτὶ	ausgang	ἄουσγκαγκ	uscita	οὐσίτα
πλατεῖα (θεάτ.)	pit	πὶτ	parterre	παρτὲρ	parterre	παρτὲρ	platea	πλατέα
θεωρεῖον	box	μπὸξ	loge	λὸζ	loge	λόζε	loggia	λότζια
ἀμφιθέατρον	amphitheatre	αἰμφιθήατερ	amphithéâtre	ἀμφιτεάτρ	amphitheater	ἀμφιτεάτερ	anfiteatro	ἀνφιτεάτρο
σκηνὴ	scene	σὶν	scène	σὲν	bühne	μπύνε	palcoscenico	παλκοσένικο
σκηνογραφία	scenography	σινέγκρεφυ	scènographie	σενογκραφὶ	bühnen	μπύνεν	scenografia	σενογραφία
αὐλαία	curtain	κέρταιν	rideau	ριντὼ	vorhang	φόρχαγκ	sipario	σιπάριο
ὑποβολεὺς	blower	μπλούερ	souffleur	σουφλὲρ	souffleur	σουφλὲρ	suggeritore	σουτζεριτόρε
ὀρχήστρα	orchestra	ἔρκεστρε	orchestre	ὀρκὲστρ	orchester	ὀρχέστερ	orchestra	ὀρκέστρα
φλάουτο	flute	φλούϊτ	flûte	φλιοὺτ	floete	φλέτε	flautto	φλάουτο
πιάνο	piano	πίαινου	piano	πιανὸ	klavier	κλαβὶρ	pianoforte	πιανοφυρτε
βιολὶ	violin	βαιέλιν	violon	βιολὸν	violine	βιολίνε	violino	βιολίνο
θέαμα	spectacle	σπέκτεκλ	spectacle	σπεκτὰκλ	schauspiel	σάουσπιλ	spettacolo	σπετάκολο
θεατὴς	spectator	σπεκτέϊτερ	spectateur	σπεκτατὲρ	zuschauer	τσουσάουερ	spettatore	σπετατόρε
ὁ ὑψίφωνος	tenor	τένερ	ténor	τενὸρ	tenor	τενὸρ	tenore	τενόρε
βαρύτονος	baritone	μπαίριτουν	baryton	μπαρυτὸν	baryton	μπαριτὸν	baritono	μπαρίτονο
χορεύτρια	dancer	νταίνσερ	danseuse	ντανσὲζ	taenzer	τέντσερ	ballerina	μπαλερίνα
ἐπιτυχία	success	σεξὲς	succès	σιουξὲ	erfolg	ἐρφὸλκ	riuscita	ριουσίτα
ὠδεῖον	conservatory	κενσερβίτερυ	conservatoire	κονσερβατουὰρ	konservatorium	κονσερβατόριουμ	conservatorio	κονσερβατόριο
μουσικὴ	music	μγιούζικ	musique	μιούζικ	musik	μουζὶκ	musica	μούσικα
συναυλία	concert	κένσερτ	concert	κονσὲρ	konzert	κοντσὲρτ	concerto	κοντσέρτο
ἱπποδρόμιον	circus	σέϊρκες	cirque	σὶρκ	cirkus	τσίρκους	circo	τσίρκο